

မယသဒ္ဓမ္မ

တစ်ရဲသောနေ့ညီးမှာ...

ପ୍ରକାଶକ ପତ୍ର

ပုဂ္ဂိုလ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၁၆၊ စက်တင်ဘာလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဉီးအေးဆွင် (၀၀၄၀၉) ဈေးပဒေသာဏာပေတိက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း၊ မန္တလာတော်ညွန့်နယ်၊ ရန်ကုန်း။
မျက်နှာဖုန်း အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်သူ	- ဉီးအေးဆွင် (၀၀၂၈၀) ဈေးပဒေသာဏာအုပ်စက် အမှတ် ၃၃၊ ကျိုတော်လမ်း၊ မန္တလာတော်ညွန့်နယ်၊ ရန်ကုန်း။
ဖြန့်ဆေး အပ်ပေါ်	- ၁၄၀၀ ကျွဲ့ ၅၀၀ အုပ်

ପ୍ରକାଶିତ

မြန်မာ

ତାର୍କିତ୍ୟେବୁ କ୍ଷେତ୍ରିକୁ/ ମହାଦେଶୀନ୍ୟାନ - ଏକିକାଳୀ

କ୍ଷେତ୍ରବେଳାଣ୍ଟାପେ । ୨୦୯ ॥

$$20J = 0.1 \cdot 0.2 \times 20 \quad \text{ఎంతో}$$

(c) තාක්ෂණීය සුදුසුව

ମହାକୃତୀଖାଣ୍ଡ

ରୂପିତାକବିତା ଅନୁଲିପି

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

၃၁၃ (၁)

www.burmeseclassic.com

အ။ (၁)

နွေဦးရာသီယဉ် အလျှင်တော်ဝင် ပြစ်လေ၏၊ မှန်ပါသည်၊
အလျှင်တွေကို မလိုချင်သူအတွက် ဖျော်သီဆိတာ သုရာသီအတွင်း
မှုအမှန်ဘီဆုံး အစက်ဆိပ်ဆုံး ရာသီတစ်ခုပင် ပြစ်ချေမည်။ အထူး
သုပ္ပါန် သူမျှ၏ဘဝမှာ အခါမာဂါရမာလျှော့တစ်နှင့်ဖြစ် အနိုင်ထင့်ခု
သည်က အမှန်ပင် ပြစ်လေ၏၊ သူမှာမည်ဟုတော်း၊ ‘နွေဦး’ ပြစ်နေ
သည်နဲ့ အပူတွေကို အလိုလို စာည်းနေသူတို့သို့ ပြစ်နေပေးမည်။

ပြေတင်ပေါက်မှ လိုက်ဘာကို ဇန်နဝါရီစောင့် တစ်ဝါကိုဖွေ
ဒိတ်ထားပေးမယ့် အလင်းမရှိစင်စောင့် အတွက် ကျွန်ုတ်ဝင်ကို

၈ သယုဒ္ဓဘေး

တော့ အနည်းငယ်ဖွင့်ထားပါ၏။ ထိုနောက်မှ အလင်းရောင်နှင့်အတူ နှုန်းလေပြည်တို့၊ (သို့ကြီးမအေးပါ) သူမ အခန့်ဘွဲ့တို့ ထံလာ ကြလေသည်။ စာတိုင်ရေးနေဂျာ စာပွဲထက် အလင်ကျေသည်က အနေတော်ပင် ဖြစ်လေ၏။

“ကတောက်! ဖြောက်! ဖြောက်! ဂျာတ်!”

နောက်ခုံးခန်းစာမျက် ရေးပြီးပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်ခင်း၊ လက်ချောင်းတွေ ညောင်းအောင်ဖြင့် လက်ဆစ်ချိုးလိုက်သလို ကိုကို ပါ စောင်၍ ချိုးလိုက်ပါ၏။ အချို့သီးအများစုကြဖြင့် လက်ဆစ်တွေ ကြိုးတာကို မနှစ်သက်ကြပေမယ့် စာရောသည် သူမကဖြင့် အညားပြုချင်တာမို့ လှုတာ မလှတာ အပထားပြီး အဖြိုးလောက့်လေသည်။

ညာဗ် အနားယူစဉ် စာမျလက်ရေးသတ်ပုံ ပြန်စစ်ရှိုံးမှုနှင့် စာမှု (စာမျက်နှာ ၄၀၀ Ruby Student Book) ကို ဒီအတိုင်းသာ ပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။ စာရေးစားပွဲထက် ရေဖြစ်ဖြစ် ကော်မြို့ဖြစ်ဖြစ် မြောက်ကျေဘာတ်တာမို့ သစ်သားစားပွဲပေါ်မှု မှန်ချုပ်တုတု တင်ထားပါ သည်။ စာအုပ်ကို အဆွဲဖွင့်၍ ခဏာသိမ်းထားလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် မတ်တပ်ရောက် ခါးကို ဟိုဒိုလှည့်ကာ အကြောဆန်လိုက်မိုးလေသည်။ “ဂျာ!”

မိမိမှုလေ့လာတို့မှုတ်ထုတ်ရင်း ပိတ်ကို ဆွေးရှုလိုက်ပါ၏။

ညာဗ် စာမျသတ်ပုံစစ်ပြီးလျှင်ဖြင့် အဖုံးအုပ် Percel ထုပ်ကာ စာတိုးကိုစွားချုပ်မှု အမြဲ့အမြှေချော်လိုက်ခြင်း စာပေတိုးကို လုပ်နိုင်တာက ထုံးပါပဲ့၊ အိပ်ရာထက် လဲချေကာ အညားပြုအညားဖြေလိုက်ချုပ်ပေ မယ့် ရေအေးအေးလောင်သို့ဖြင့် မလျှော်ပါ၌။

အိပ်ခန်းတံ့ခါးကို စွဲငွေ့ ထွေက်လိုက်ပြီး အည်ခန်းသာက်ကို လုပ်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်း (ဒီဇိုင်း) ရှိရှာ ဆီသို့ လမ်းဆက်ဆွောက်လိုက်ပါသည်။ ဒီမှာလည်း ‘အန်တိုင်ယ်’ ဖရိုယာဖြင့် နှေ့လယ်ခင်း တစ်ရောတစ်မော် အိပ်နေမည်ထင်ပါ၏။ ရော့သေ့ဖွားထဲမှ Plastic ရော့ထင်းကို ထမင်းစားပွဲထက်ကို လင်ပန် ထဲမှ ဖန်ချေက်ထဲသို့ လက်ထုံးဆုံးနေ့ ငွေ့လိုက်ပါသည်။

ရော့လင်းကို ရော့သေ့ဖွားထဲ ပြန်ထိုးလိုက်ပါ၏။ လင်းနဲ့ ထဲ အဆင့်သို့နိုင်နေပါသည်။ ရော့ရားထဲမှ နို့ရို့ဆော်နို့ကို ရော့ရော့ထဲသို့ ခံပ်များများလေး လောင်ထည့်ကာ ရော့လိုက်ပါ၏။ ဖန်ချေက် တစ်ဝါက်ကျော်ကျော်လောက်ရောက်မှ ကရာဏ်ကို ပြန်ချေကာ ဖန်ချေက်ကို မော့သောက်လိုက်ပါသည်။ သို့ကြီးမအေးသောသည်။ ရော့တိုက လည်းချောင်းတွင်းမှုတော်ဆင် ဆွားကိုယိုတဲ့သို့ စီးများသွားလေ၏။

“သမီးလား”

“ဟုတ်!... အန်တိုင်ယ်”

“နိုင်ဘာလူးသို့”

ဒီဘက်တို့စနစ်ထဲမှ ‘အနိတ်ယော’ (ဒေါ်ဆောင်) တွက်လာတယ်။ အဒေါ်ဖြစ်သူက သံပြည့်ပြည့်ဖြစ်ပေးယူမကဖြင့် ဂိန်ပို့
သွယ်သွယ်လေးအတိုင်းပါပဲ။ အစားလည်း အရှင်နည်ကာ ညျှညျ်နက်
သည်အထိ စာရေးလည်းအလုပ်ကြောင့် အိပ်ရေးလည်းပျက်ကာ
မျက်တွင်က အမြဲ့သွေ့နေတာပါ။ အထူးသွေ့င့် စာကြည့်မျက်မှန်ပုံတဲ့
မည်မည်းကြီးကြောင့် ရှိရင်ခွဲအသက် (၂၈) နှစ်ထက် (၃၉) နှစ်ဟု
ထင်တတ်ကြတာပါလေ။

“မဆာပါဘူး အနိတ်ယောရယ်”

“ဘာတော်မူလဲ သမီးရယ်။ စာချင်တာလေးရှိရင် ပြော
ပေါ့။ အနိတ်ယော ချက်ကျေးမှုပါယ်”

ဘုမ္ပြုရုံး၏ ယဉ်ယူလေသာ ပြီးလိုက်မိတေ၏။ တစ်နှစ်
ကျော်ခဲ့တာတော်မှ ‘မောင်’ ကိုလွှမ်းနေသည်နှစ်တို့က မပြန်ရေး
တာလေး။ ထာရှစ်ခဲ့သူအနေနဲ့ စိတ်က ပျော်ရှိနိုင်ပေးယူ
ကြပြင့် အလွန်အကျော်တွေအပြည့်နှင့် မဟုတ်ပါလေး။ ထိုကြောင့်ပဲ
အသည်းကွော်ထဲမှတို့က စာဖတ်သူ၏ရှင်ဝသို့ စိုက်ဝင်စေသည့်
မြှားတံတွေနှင့် ကလောင်သွားထောက်စေခဲ့တာလေး။

“ဘာမှမတော်မူပါဘူး အနိတ်ရယ်”

“သမီးပြောထားမှ ဝါးရော်ဖျော်မှ ကြိုးပို့ယောလို့မှာပေါ့
ပဲ။ ဒါလို့ ဘာမှ ဟုတ်တိပိတ်တဲ့ မတဲ့ဖြစ်နေခဲင် ကြာလာတာနဲ့အမှု
လုံးပါအဲလာလို့မယ်”

“စံက အစကတည်းက အသားရှိတာကို”

“တို့ဘက် အာဟာရမြှို့နှင့် နိုင်ခိုက်ကျော်နှင့် သမီးသိမှာပါ။
သမီးက အနိတ်ယောယော ပညာနှစ်တိတော်ပဲ”

ပညာတွေ တတ်ပြောကိုခဲ့လို့မရာ ဘဝကာ ဂိုပြီးပြည့်စုံမှာတဲ့
လား၊ ‘ဇော်’ မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ရှင်သန်မြှင့်တို့က အခိုးယ်
ကင်မဲ့ခဲ့ရတာပါလေး။ အသက်ထက် စိုချစ်ခဲ့ပါလျက် သေသလား
ရှင်သလား မသိရမိဘဲ အထိုက်နှစ်မြှင့်တွေအပြည့်နဲ့ ‘စံ’ ကို ချိန်ရို့
ခဲ့ရတာက ဘာအကြောင်းကြောင့်နှင့်ပါလဲကျယ်။

“မိုက်ထဲ အစာရှိအောင်တော့ စံ စာပါတယ် အနိတ်ယော
ရယ်”

“ဟင်း... သမီးကို ဘယ်လိုပူး ကုည်းပေါ်နိုင်မှ အရင်လို့
အပြုံးပူးစွာ ပြန်မြှင့်ရမှာပါလို့”

ညည်ညုံးဟန်ပြောနေပါသည် ‘အနိတ်ယော’ ကိုအနီးမှာ
တွက်လာခဲ့ပါသည်။ တိုက်ပေးလျှော် ဝရနှစ်တာလေးရှိသာလို့ ကျော်
တာ လက်ရှုံးတို့မှာ တိုက်ပန်း (ပန်းဆီရောင်) တို့က ရေးလိုနှင့်

ထက်၍ ဖြစ်နေကြလေ၏၊ အတိုင်းလောက်ရှိ ဆင်ကာ ဒီအပါး၊
လောက်ရှိရသီ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ဒီဒေါ်လေးမှာထို့၏ ခြေကို
အမြဲများကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလာ။

“ရန်မရှိတဲ့ပန်းတွေကို မောင်ကြိုက်တယ်” ဆို၍ မွေးရန်း
သိမ်းမနိုယ်၍ ပန်းတို့ကိုသာ သူမ ရွှေချော်စိုက်ပျီးမှာတော်လေး၊ ၆၀၈။
လောက် သစ်သားရောင်းတို့ဖြင့် ခံပုံပုံလေး ကာထားပြီး အေးပြောပြီ၊
လေး သုတေသားတာ ဒါးကျော်ကျော်ခန့် သစ်သားခြိတ်ခါးလောကို
လည်း အေးပြာလေးသုတေသားတာ။ ဒီတို့ကိုပုံပုံလောက် အဝါနရောင်
လေး အေးခြုံတာတို့ကို မောင်နှင့်အတူ သူမ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။

မှုက်စိုက်သွေးလေရာ ‘မောင်’ ဖို့ရို့တို့က မပျောက်ကွယ်ဘွား
ပါချော်၍ ၆၂အင်ဝါး၊ သံတိုင်ထူး သံဆန်ခါးကျော်ကို ပန်းကိုပုံးစံ
ပြုလုပ်ထားပြီး ‘မောင်’ နှစ်သက်ပါသည်ဆိုသည့် စက္ခုပါးတို့က
အခုံတော်ဖြင့် အဆောင်သွေးခုံလင်းစွာ ပုံးနေ့လေပြီး ၆၃အိုးရိုးအတွင်း
ဘက်မှ ရွှေက်လှပင်တို့ကလည်း ခံပြေားခြားလေး စိုက်ထားတာဖို့ ပါ
တစ်လျှော့ နီတစ်ဖဲ့ ဒိမ်းတစ်များဖြင့် ရှင်သာနှင့်ကြတာပါ။ မရှင်သန်
မထန်သန်သည်အရာဆုံး၏ သူမ နှစ်သားပင် နှစ်မော် ထင်ပါခဲ့။

လမ်းကြားလေးရုံအပုံးမှာရှိနေလို့ နာဇား တို့တို့တို့တာ
ကို ကြိုက်လို့ဆိုပြီး ဒီခြေလောက် ရွှေဝယ်ခဲ့တော်လေး၊ ၆၄မြင့်မားမား

တို့က်စိုက်တွေလောက် ခံပုံပုံ ပြားပြားတို့က်လောက်သာ နှစ်သက်ပြီး
‘မောင်’ ဒီတို့ကြိုက် အောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီစိုင်ပေါ်ကြော်ရှာမှာ
ကိုယ်တို့တာတို့နှုတ်ထားပါသည် ရွှေအိုဆောင်စာလုံးတို့ကို ခံတို့တို့
ဖတ်လိုက်ပါလေ၏။

“ရင်ငွေ့နွေ့နွေ့အောင်”

တကဗုပ်ကို ရှင်ငွေ့နွေ့နွေ့လောနှင့် ပျော်ဆုံးရတာ အဖုန်ပါ
ပါ။ သို့သော လုပ်ငန်းသုရှိခဲ့သည့် ကာလက ဤမျှ တို့တောင်းနေ
လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါ။ “မှန်သည်”၊ “ဒီတို့နာသည်”၊ “နာ
ကျဉ်သည်” ဟူသည်စကားမျိုး တစ်ခုနှင့်တော်လေမှ မပြောခဲ့ပါဘဲ
သူမဘဝထဲ့ လေဂွဲနှင့်ပါလေလို့ ပျောက်ကွယ်ပွားခဲ့ဘာ မဟုတ်
ပါလာ။

ခြေဖျော်ဖြင့် မြေပြင်ကိုထောက်ရင်း ဒုန်းကို ခံပြည်ဖြည့်
လွှဲလိုက်ပါ၏။ အနောက်ဘက်မှနေ၍ လေသံတိုးတိုးလေဖြင့် “စံကို
ချို့ဆုံးထားတဲ့ ဒုန်းလေလို့ မောင်ဖြစ်ချင်တယ်” ဟူသည် ကေားကို
ကြားယောင်စိုလိုက်ပါသည်။ လုပ်သည်အလုပ်တို့ကို ဒီတို့ကျယဉ်ရ
သည် အလုပ်ဖို့ ‘စံ’ ကို ဒီတို့ကျယဉ်အတွေ့ကွွှာလုံမှာပဲ ‘မောင်’
ချို့ဆုံးရော်ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

“ဝရော！”

ခံပြန်ပြင်တိုက်ခတ်သွားပါသည့် လေပြည်တို့ကြောင့် သူမ
၏ ဆံနှုန်းကို လေထဲလွှားသွားရလေ၏၊ တပ်ပါးအံ၍ကော်သာည်အထိ
အရှည်ထားဖြစ်ခဲ့သည့် ဆံနှုန်းကို နှစ်ပတ်လျှို့ ချည်လိုက်ရပါ
သည်။ ဒီဆံနှုန်းတို့ကို ‘မောင်’ ဟင် တယုတယကိုင်လျက် နှစ်ရှုက်
မြတ်နိုင်တဲ့ပါလေ။ အခုံတော့ ယုယာသူမှာသည့် ဆံနှုန်းတို့ကာ အရှင်လို
မပျော်ပျောင်းတော့ပါပဲ ခြောက်သွေးသီးနှံနေရပြီ မဟုတ်ပါတယာ။

“မောင်ကို စောင့်နေတာလား စံ”

“ဟင်!”

နားထဲ ကြားလိုက်ပါသည့်အသံကြောင့် မြှေဝသို့ ဆတ်ခနဲ
လိမ့်ကြည်လိုက်ပါတဲ့၊ လျှော် ကြေးဆိုင်လောင်လေး ချိတ်ထား
သည်မှတ်၍ သက်နိုအရာ ဘာဆို ဘာမှမရှိပါချေား ရှုများ ရှုတော့မှာ
လား၊ အလွှဲမှုဆိုတာဓတ္ထက ချမှုခြင်းကို လောကသည့် အလိပ်သာ
ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ‘နေ့ရိစ်စံ’ တစ်ယောက် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကတည်းက
သေဆုံးပောက်ကွယ်ခဲ့ပေါ်။

“ကျလို! ကျလို!”

ဒါတောက်ပ်ကိုင်းထက်မှ ငါက်စာလေးတို့၏ ရန်ဖြစ် စကား
များသံကို အတိုင်းသားကြားနေရလေ၏၊ သူများဖြင့် ရန်ဖြစ်ရမည့်သူ
ရယ်လို့ အနီးများ မရှိပါချေား မြေပေါ်ဆင်လိုက်၊ ‘အန်တိုင်ယံ’ ထည့်

တစ်ရွေး နွဲပါးယှဉ် ၈၂

ပေးထားသည့် အတာမန်းထဲ ဝင်စားလိုက် ဟိုတာကိုခံပ်လှမ်းလျမ်းမှာ
ရှိနေပါသည့် ရောလားလေးထဲ ဝင်လိုက် ဖျော်ခနဲ့ အပေါ်ကို ပုံတက်
သွားလိုက်ဖြင့် ဖျော်မြှုံးနေ့ကြပါသည့် စကာလေးငါက်တို့ကို အားကျေ
ပိုတာအာမှန်ပါ။

“အတုတုနေချင်ပြီ”

သိတိမှုပို့ပြုသံကြေားနဲ့ရှုပ်၌ အားယူ ရှင်းနှစ်ပို့ပြုလှုပ်
ရှာခဲ့ရပါသနည်း၊ တည်းပြုတဲ့အရွယ်၊ သင့်လော်သည်အသက်၊
မှန်ကန်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းစပ်းပြုတဲ့အဖြစ်ကို အကောင်
အထည်ဖော်ဖြစ်ခဲ့ကြတာလေား၊ ပိုမ်းမသားတစ်ဦး၏ဘဝ အဆုံးသတ်
က “လက်ထပ်ခြင်း” မည်၏တဲ့ ထိအဆုံးအဖြတ်များ သူမဟာဝ
လမ်းဆုံးသွားခဲ့ရတာပါလေား။

လုပ်ငန်းသွာ်ပျော်ရောသည်အလျော်တို့က အိပ်မက်တစ်ခုလို တို့
လွှားသံလို ပျောက်ကွယ်သွားလို့မည်ဟု ဘယ်ထင်ထားမှုမည်နည်း၊
တော်မှာရှိတာ လုက ဖန်တီးတာဆိုပြီး လက်တွေ့မှုဖြင့် သူစေားရာ
အတိုင်း လှေားဆွေားသာ လိုက်နာခဲ့ရတာသို့အမှန်တော့ လွှားသည့်
တော်မှာ၏ အစေခံပုံင် ဖြစ်လေ၏။

“သိမ်း”

“ရှင်”

“**ညွှန် အမင်မြေပေါ်လောင်စုံ**”

“**စံပဲလှစ်လိုက်ပါမယ် အန်တိဝယ်**”

“အေး .. အေး၊ ဒါဖြင့် အန်တိ ကြာဆံဟင်းသီးလေး ချက်လိုက်မယ်။ ရှေ့ဘက်သီးသုပ်လေးနဲ့ သိုး ထမင်းဘားလိုက်သူးသွားတော်”

“**ကျော်မှာများကြီးတင်ပါတယ် အန်တိရယ်**”

အန်တိဝယ်က အိမ်ရွှေတံခါးကိုပြုပြီး လုပ်ဆုံးပြာကာ အိမ်ထဲဝင်သွားလေတော်၏။ တစ်ရက်တစ်ရက် ဤမျှ မြန်မာန်နေသလိုတစ်နှစ်ဆိုသည် ရက်ပေါင်းများစွာက ဆောလေးပါလား၊ ‘မောင်’ ရယ် ‘စဲ’ ဖျော်နေမှန်ဆိုပါလျက်နဲ့ ထွက်သွားခဲ့တဲ့ခနိုက် ဘာကြောင့်များ ပြန်မလာခဲ့တာလဲ။ အများပြားကြုသလို ကားမှာကိုတဲ့ ခနီးသည်ထဲမှာ ‘မောင်’ ပါသွားခဲ့ပါသလား။

တရင်းအတိအကြဖြင့် ဖော်ကြတဲ့ လမ်းကြုံတက်လိမ္မသည် အနေရာများ နေခဲ့တာက များနေလိုများလား။ “**တော်ပုံဖြေပွဲများ ဆယ့်ပြီး တစ်ပါတည်းပြန်လာမှာ**” ဆိုပြီး ပျောက်သွားခဲ့တာ ဒီလောက်ထိကြနေပြီးလော့။ ဘာဆုံးမရှုတွေ့ဖော်မှ ဒီနေရာ ဒီရင်စွင်ကို မဖြစ်မနေ ပြန်လာရမည်ဆိုတာကို မူများမေ့နေပြီး ထင်ပါရဲ့။

လုံချုပ်ထက်ကျေလာပါသည် ရွှေကိုလေးကို ကောက်ယူ

ကိုင်လိုက်ပါပါ၏။ သစ်ရွှေကိုလေးမေတ္တာသည် ရွှေကိုဟောင်းကြော်ပြု ရွှေကိုသစ်ဝေတော့မည်။ ပန်ဖွင့်လေးမေတ္တာသည် ပွင့်ဟောင်းကြော်ပြု အဖွဲ့သစ်လေးဘို့ စတ္တက်ပေတော့မည်။ ဒါဖြင့် ‘မောင်’ ချစ်ခဲ့တဲ့ နှင့်သားတစ်ခုကိုရော ဟောင်နှစ်စာယ်ပုံစံပြီး၊ ထားခဲ့လေသူလား။

‘မောင်’ ရယ် ... ‘စဲ’ က ‘မောင်’ ကို အခုအထိ သတိရ ထွမ်းဆွဲတိနေတုန်းပါပဲ။ ရင်ထဲမှာဝရာ ဦးနောက်ထဲမှာပါ ‘မောင်’ ရုံးဆိုရတဲ့ ခြေထင်နေသလို ချုပ်ခြင်းမေတ္တာတွေက အပြည့်အသေခြံ ရှိနေ တုန်းပါလေ။ လွမ်းနေသူကို စိတ်ပြောစွာတွေကိုကဖြင့် ‘မောင်’ ရဲ့ တတ်ပုံလေးနဲ့ ‘စဲ’ တို့၏ လက်ထပ်စာချုပ်လေးတွေသာ ရှိတော့တာ ဖော်ပါလား။

ကျော်မှာတောင် မထားဖြစ်တော့ဘဲ ‘စဲ’ ရုံးဆိုရတ်နှင့် ထွေ့ချာ ပြောပြုလိုပေါ် ကိုယ်ထားတဲ့ ‘မောင်’ တတ်ပုံတွေကိုယာ ဖြစ်က ထွေ့ပြု ‘နောက်ပုံ’ ကို ‘လင်တရာ့’ ဆိုပြီး တီးတိုးသုမ္ပတ်ကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ချုပ်သုအဆင့်ထက်ရှိပြီး ဒီပို့သုရာတုန်းကြပေခဲ့သည် ‘စဲ’ ကို အရှင်သေင်ကတော့ဖြင့် အန်အပါးမှာ မရှိတော့တာ ကြာခဲ့လေပြီး။

သည်။ ဤသည်ကား နာမည်ရကာစ ဘဇ္ဇာဆရာမ ‘ပုဂ္ဂိုလ်’ ပင်
ပြုလေလဲ။ သန်းဒါအခြေကြေားနေတာကို လက်ဝါယွှေ့ပုံပုံ ဖြစ်သလို
မွတ်သပ်လိုက်ပြီး အကျိုမကြေစေရန် ဆွဲဆန့်လိုက်ပါသည်။

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဘွားမှာလေး သမီး”

“ဟင့်အင်း ... မြင်လျဉ်းဆုံးသွားပဲမယ် အန်တိုင်း။
မြို့ထဲရောက်ရင် လျှောက်ကြည်ပြီး ဝယ်ချင်တာဝယ်မလေးလိုပါ”

“အေးအေး သမီး”

“အန်တို့ ဘွားချင်သေးလဲ”

“လက်ဖက်အသား ကုန်ခါနီးပြီးမဲ့ ထိလာပေးပါကျပါ”

“ဟူတ်ကဲ့”

တိုက်ပုလေဆဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ အိမ်တဲ့ခါးကို ပိတ်လိုက်
ပြီး အုတ်လျေကားမှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ အုတ်ခဲ့ထားသည် လမ်း
ကလေးမှ ဆက်လျှောက်ခါ ပြီးတဲ့ခါးသေးသေးလောကို ဖွင့်၍ ထွက်
လိုက်၏။ ပြီးနောက် အတွင်းမှ ကလန့်ကို လုပ်နိုက်၍ ပိတ်လိုက်ပါ
သည်။ အိမ်ထဲမှာ ‘အန်တိုင်း’ တစ်ယောက်တော်သာရှိသူဖြင့်
အန္တရာယ်ပြုမှုစို၍ အိမ်ထဲမှာ သော်ပိတ်ထားရန် သတိပေးကာ
နှာထားရလေ၏။

လမ်းကြားလေးထဲမှ ခိုးသွာက်သွာက်လျှောက်လော့ပါသည်။

အခန်း (၂)

ပါကင်ထုပ်ထားသည့် စာများ ပိုက်ဆံအောင်၊ phone တို့ကို
အိုးထဲထဲ စုထည့်ကာ လွယ်လိုက်ပါ၏။ အနုပ္ပန် အကားအကွယ်ဖြစ်
လေရင် ပြီးထပ်အထိုင်း (လျှော့ပြားကိုကြား) အဖြူရောင်လေးကို မေးသိုင်း
ကြားချည်၍ ဆောင်းလိုက်ပါသည်။ စာကြည့်မျက်မှန်မပါလျှင် မဖော်
တတ်သဖြင့် မျက်မှန်ကိုင်းမည်။ ကြိုးက သုမ မျက်နှာထက်မှာ ထုံးစ်
အတိုင်း ရှိနေဆဲပါပဲ။

မှန် သိပ်မကြည့်ဖြစ်ပေးမယ့် အပြုံတွက်ရမှာမို့ တစ်ချက်
တော့ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ဆံပင်က ကျော်ဆံပြီးကျော်ထားပြီး အေကာ
ဖွွားနှင့် ပုံတုံးတုံးမိတ်ပောက်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှန်ထဲမှ မြင်နေရရှိ

ထုတေသနမှို့ အရာရှင်၏ (၁၅) မီးနံပါန် လျှောက်စေလတဲ့၊ လမ်းထိပ်
အိုးအရာရှင်၏၏ ပါဝါလျှောက်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကယ်နိမိနိုင်ကယ်တွေ
သာ ဖြင့်ချီး မြင်လှည်းတစ်ပိဿာ မတွေ့ရသဖြင့် လက်ပတ်နာရီကို
တစ်ခုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏၊ မနက (၉) နာရီ၌ မြင်လှည်းတွေ မနာရိုင်
သေးပါလေ။

“ခလောက်! ခွင့်! ခလောက်! ခွင့်!”

“ဟော!”

မြင်လှည်းကြောင့်ကိုရာသဖြင့် တို့သာသွားရလေ၏၊ ခုံလှုံး
လှုံးမှာ လာအနပါသည် မြင်လှည်းကို မြင်လိုက်ရသလို ကုန်ပစ္စည်းနှင့်
passenger ပါ မပါ လုပ်အကဲခတ်လိုက်မိုး၏၊ အများလှက ကယ်ရှိ
ထွေသာ ဒီကြေားမယ့် “မောင် စိတ်မချား” ပြောစဉ်ကတ်ည်က
ဆိုင်ကယ်ကို တတ်နိုင်သလောက် မနီးဖြစ်အောင် ရှော်ဖြစ်ခဲ့တော်ပဲ၏
‘မောင်’ ဒီသည် ဆိုင်ကယ်လေကိုလည်း နိုင်ခိုင်ထဲ ဒီတိုင်းသိမ်းဖြစ်
ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလာ။

ဗျာက်လျှော့တားလိုက်သဖြင့် မြင်လှည်းက သူမရှေ့မှာ ရှုံး
သွားလေ၏၊ ပြောင်းပေါက်ဖုံးအထဲသို့ လှုံးကြည့်၏၏ ခရီးသည်ပါ၍
စိတ်အေးသွားရပါသည်။ မြင်လှည်းမောင်သမားကလည်း ဦးလေး
ကြီး အရွယ်မီ ပို၍ စိတ်ချေရလေ၏၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ လှုတေသန

မိန့်ကလေးဟု မသတ်မှတ်သော်ပြေး မိန့်မသည် မိန့်မပင် ဖြစ်သည်
ကုံးတော့ သိရမှာပါလေ။

“ဘယ်သွားမှာလဲ ကလေး”

“တရှုက်ကြိုးကိုပါ”

“မောင့်ပေးဆိုးမလား”

“ရပါတယ် ဦးလေး ကျွန်ုမ် ချေထပ်ပါ၍မှာစိုးကြာမှာပါ၊
နေပါ။”

လျည်အိုင်တဲ့ပါကို ဆင်ဖွံ့ဖော်လိုက်သဖြင့် တာက်ထိုင်လိုက်
ပါ၏၊ ပြောင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် လက်တင်၍ အပြင်ရှာခိုက်လိုက်တော့
ရှုံးမြင်လှည်းမီးခဲ့ရလေသည်။ အကျွေအကောက်မှာ လွန်ပါသည်
စာမျက်မကြိုးက၊ ပြောနေပေးယုံ၊ သစ်ပင်ကြိုးတွေ အုံဆိုင်နေသည်မို့
လျော်ပြု၍က အေးနေတာပါ၊ အောင်တွင်မှာခဲ့ ယခုလို အကျိုအေး
လေပြင့် လမ်းတွက်၍ မရရှိပါလေ။

မိန့်ပို့ပြောပို့က လေအဖွေ့မှာ လမ်းထိပ်သို့ ကြောက်၏
အောင်၊ အဘယ်သွားကုနာဆန်လွန်ပါသည်။ ‘မျှော်’ သာ မြင်လှည်း
မြင်လှည်းတော့ တတ်ပုံတတ်ပုံလောက်တော့ နိုက်လို့မည်သာ။ လုပ်ထွေကို
နှီးလေ့လိုက်ထမနိုဘာသည်၊ ‘မောင်’ က ‘စံ’ ၏အောက် (၂၃) နှီးလောက်
‘မောင်’နှင့် လက်ထပ်သည်နေ့မှာ အမှတ်တရ နိုက်ပေးဆိုး၊ နံရုံ

မြတ်လုန်းပါး ပုဂ္ဂိုလ်၊ တည်ခန်းမှာ ယခုထိ ထောက်ခဲ့ပါသည်။

မျက်မှုနှစ်ပေါင်းတဲ့ ရှိရှိပြုသွေ့ပြု ပါမဲ့မူလေ ရွှေနံပါသည်။ ‘နွေ့ရိပ်စံ’ (ဘဝရေးဆရာတဲ့ ‘ပုံရိပ်စံ’) ၏ဘဝမှာ အလုဆိုးပုံအဖြစ် မှတ်ယူတဲ့ရ ရှိနေခဲ့တာပါ။ တကယ်ဟို ရှိရှိသွေ့ပြု အပြုံအဆင်ပြု မျက်လွှာချထားသည် ဟန်လေးကို အမိအရ ရှိရှိပေးခဲ့တာပါ။ ထို့အား မော် သည် ဤသို့ အရှက်ပြုသည် နှင့်ကလေးအသည် နှလုံးကိုပါမက ဘဝကိုပင် အပိုင်သမီးပိုက်ခွင့်ရခဲ့တာပါလေ။

မြင်းလှည်းပြုသွားပြီး ဦးလေးကြီး တံခါးဖွင့်ပေးမှ မြင်းလှည်းပေါ်မှ) ဆင်းကာ မြင်းလှည်းဆရှင်းပေးပိုက်ပါ၏။ စာတိုက် ကြီးဆင်းဆုံးဝင်လျက် အဆောက်အအုံထဲ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ အမြန် ရောဂါးကောင်တာမှာ စာမျက်အပ်ကာ ပေးပိုခံပါ တစ်ခါတည်း ချေ လိုက်ပါ၏။ လေ၏ ရှိနေကုန် မည်မှု ကုန်ကျသည်ကိုလည်း သူမ သိနေလိုပါပဲ။

လက်ခံဖြတ်ပိုင်ပြန်ပေးတာကို ယူလိုက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပဲ၌ phone ဖြင့် စာမျက်လိုက်ပြုဖြစ်ကြောင်း message ပိုလိုက်ပါသည်။ သူမှာ ဒီအလုပ်တစ်ခုတည်းလှပ်တာ ယဟတိရပါ။ ဒီဥာဏေလုပ်ငန်း အဖြစ် ဒီဘအမွှားခဲ့သည် လီဇွဲ့ပြုရှိတာနဲ့ သို့သို့ကိုယာသည်။ အဖြူ မကြားဆလ ဘွားကြည့်နေရတာပါ။ ညာစဉ်ညာတိုးနှင့် အရှင်

ရှာနိဝင်းမားချိန်ပုံမှ ခြေထဲမရောက်ဖြစ်တဲ့ စာတိုက်မတို့ရောတတ် လေသည်။

ရှုတ်တရောက်မြတ်လာသည် phone သံကြောင့် အျေးသက် လျှောက်နေခဲ့ပါ။ phone ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ထုတ်ဝယ် နံပါတ် ဖြစ်နေသဖြင့် ပြောရတော့မယ်ပါ။ တော်ရဲ သို့အနောက်တိုးသည် phone ဖြစ်ပါက သူမအကျင့်ကို ပြီးအောင်လုပ်ပြီးမှ ထို missed call တွေကို ပြန်ဆက်သွယ်တတ်လေ၏။

“ဟယ်လို ပြောပါစရာ”

“ဆရာမလိုတာ အခုခုံ အုပ် (၂၀) မြတ်တော့မယ်နော်”

“မြတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“စာမျက်တိုးပေးပိုလုပ် စာချုပ်ထပ်လုပ်ဖို့အတွက် ရန်ကုန် တို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၌”

“ရင်! ... ကျွန်မ ပထမဆုံး ချုပ်ထားတဲ့စာချုပ်က အုပ် (၃၀) မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒါ မပြည့်သေးဘဲဘဲ”

“မှန်ပါတယ် နောက်ထပ် စာချုပ်အသိထပ်ချင်လို့ မျှ ဆောင်ရောက်သည်။ တိုးရောင်ရဲလို့ စာမျက်တိုးပေးချုပ်လိုပါ ဆရာမ မှုပ်”

“ဟုတ်လား ... အားနာလိုက်တာရှင်”

၁၃ ဆောင်

“ပြည့်သောမအတွက် ဒီတို့ဟက်တေတွေလည်း တစ်ပြီး
မြဲ ထောက်နေလိုပါ။ လိုင်းဘမ်းလေချင်းဘုံလို့ ဒီမှာ လူ့ဂိုလ်တို့
ဆော တတွေပါ ထားပိုတာ များနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ ... ဟုတ်ကဲ၊ ကျွန်ုမ်း၊ ရက်ကြော်ပြီး၊ လာခဲ့ပါ
ယ် ဆရာ၊ ကျော်ပါပရှင်”

“ကျိုးဝတ်ကသာ ကျော်ပါများပါများ၊ ဒါဆို ဒီပဲဇော်”

“ဟုတ်ကဲ”

အလို့ စာမျက်တိုးပေးမလိုတဲ့လေ။ ကျော်ပါတင်လိုက်တာ
နော်၊ ထုတ်ဆည်းနှင့် စာဖတ်ပနိုသာတ်တွေကို အကုန်လုံးပါပဲ။ ချို့ခြင်း
၏ သစ်ပင်က ကြောက်သွေးပြီး သေကာနိုင်စဲ အန္တာနေမှာ မျှစ်း၊
ဝါယာတွေ့မှုတစ်ဆင့် လုံးချင်းနေရန် ဓမ္မပို့သည်၍ ကာလက တစ်နှစ်
လောသာကြော်ခဲ့တာပါလေ။ စာချုပ်ထဲမှာ စာအုပ် (စာများ) အရေး
အတွက်ကြော်၏ မျက်လုံးပြီးပြီး မည်သို့များရေးရပါဟု စိုးခိုးခဲ့ရပေ
ယ် (၁၀) အုပ်ကြော်သည်၏၏ လက်က အလို့လို သွေကိုလုံးတော့တာ
မဟုတ်ပါလာ။ ‘ပုဂ္ဂိုလ်’ ၏ “အသည်းအသက်မက ချို့ရပါသော
မောင်” မှတ်၍ စာဖတ်သွေ့တို့၏ ရင်ကို ထိုးစိုးကိုနိုင်ခဲ့တာပါလေ။

ကြော်ပါပြီးမည်၊ ဒီအလုပ်ကို ရွှေချေပါခြင်ကာ [စာတ်
သွေတွေ လက်ခံပေးနေသရွှေ]၊ အသက်ကြီးသည်အချို့အထိ

ဖောက်ချုလုပ်သွားနိုင်လိုပါပဲ။ စာပေအလင်းဖြင့် လူတို့၏မျက်စိကို
အလင်းအတော်ပေးသည် တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ပါဝင်ခွဲ့ခဲ့ပြီး
ဝမ်းသာရီတို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။ ‘အန်တိုင်ယ်’ သိလျှင် မည်မျှ
ဝမ်းသာရှုပါမည်နည်း။ အိုင်ခန်းထဲ အောင်နေပြီး အပြင်မထွက်
သည် တူမဖြစ်သွားကို ဒီတို့ရောက်ဝေဒနာ ခွဲက်သွားမှာစိုးသည်က
'အန်တိုင်ယ်' အစိုးရို့ခံ့း မဟုတ်ပါလာ။

“တို့”

မြို့ထဲမှာ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ ပါလွန်းသဖြင့် သတိ
ထား၍ လျော်နေရပါ၏။ ဒီပုံအတိုင်းတော့ မဖြစ်သေးပါ။ ‘မောင့်’
ဆိုင်ကယ်လေးကို ပြုနိပြင်ပြီး စီးရတော့မှာမဟုတ်လား၊ ဒါမှာလည်း
ပြုထဲသွားရတာလည်း အဆင်ပြုတော့မှာလေ။

အရင်ခံ့း လို့ချင်သည့်ပစ္စည်းကို ရှာဝယ်ရလေ၏။ ပြီးမှ
သစ်ပါးဆိုင်းဘိုင်၌ သစ်ပါးအနည်းငယ်စွဲပိုကာ ဘုရားကိုဆိုင်
ထဲမှု လက်ဖက်အသာအအွက်နှင့်လေးကို ရှာဝယ်လိုက်ရပါသည်။
စုသလောက်မြို့ပြီး မြင်းလွှဲည်းမြင်း ပြန်ရန် စိုးရှုရာသို့ အတော်
လျော်ရေးပေမည်၊ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပြီးတစ်ခါးကို ကိုယ်ရင်း ဆိုင်ထဲမှု
ထွက်လိုက်ပါ၏။

“ဒ္ဓာ”

“အမှု!”

ရုတ်တရက် ကပ်၍၏လိုက်သံကြောင့် အလန်တက္ကား ဖြစ်သွားရလေသည်။ အနောက်ကို လျှပ်ကြည့်စဉ် ရင်ထဲမှ ထိတ်သွား ရပါ၏။ မဆုံးတာကြားဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်းက ဟိုအောင်ကထက် စိုက်ည့်ကောင်းပြီး စိခန့်နေသည့်နှင့်ပါ။

“သော်”

“တစ်ဆယာကိုတည်းလာ”

“ဟုတ်တပ်”

“နွှေ့အမျိုးသားရော”

အမေးရှိသော်ငြား အဖြောက နစ္စာ့မှို့ ဘာမှမပြောဖြစ်ပါလေ။ ဟုတ်သားပဲ၊ ‘မင်းကော်စွာ’ သတော်မတက်ခင်က ‘စဲ’ တို့ မနဲ့လာ ဆွမ်းကျော်ကို လာခဲ့သောဘားလေး။ ဒီတော့ သူမအုပ်သားကို ကောင်းကောင်းကြုံး သိပေမယ့်။ ဟိုးတုန်းကနှင့် တရင်ဘာနဲ့ ပြီးပြတတ် တုန်းပါပဲလား။

“အထုပ်အပိုးတွေ မနှင့်မနှင့် နဲ့ နွှေ့ရပ်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့လာ တာလား”

“ဟင့်အင်း ... အလားတုန်းကာ မြိုင်ပျော်းနဲ့လာခဲ့တာ”

“ဒါဆို မြိုင်လည်းကိုတို့ အဝေါကြောက်ရမှာပေါ့”

တစ်ရှာသော ဇွဲဦးများ

၂၅

“အင်း”

“ကိုယ်လိုက်ပိုပေးမယ်လေး အိမ်အထိ”

“မဟုတ်တာ၊ တက္ကားတာကြီး သူများကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါ ဘူး”

“သူမြိုင်းမှုမဟုတ်တာ နွှေ့ရပ်။ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ အရင်အိမ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

ခေါင်းကို မည်းတို့ချင်ပါဘဲ ညီတို့လိုက်ရလေ၏။ ဟိုတုန်းက အိမ်လေးမှာ ဟိုတုန်းကအတိုင်း နှိမ်ဆဲပါပဲ။ ဘာဆို ဘာမှမပြော၍၊ လဲလေမယ့် ပြောင်းလဲတာတစ်ခုကဖြင့် သူမတို့အိမ်မှာ ‘မောင်’ နှုမနေ တော့ပါ။ ဒါကို “ကျော်စွာ” ကို မည်းသို့ပြောရပါ။ အထူးသဖြင့် သူမအဝေါ သာမန်ထက် ပိုသာသည့် သံယောကြုံတွေကို မြင်နေရ တယ်ဆိုပြီး ‘ကျော်စွာ’ အပေါ် ‘မောင်’ အမြင်မကြည့်လင်ခဲ့ခြင်း ကြောင့်ပါပဲ။

“အိမ်မှာ အန်တိုင်ယ်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ လေးအနေမှာ လို့ နွှေ့ ကိုယ်ကုသာယ်ပေးပါမယ်”

“အာနာလိုက်တာ”

“ကျော်များပါများ”

“ဟင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁ ထားမြန်မာ

“အဲဆိုတော် ဒီလိုပျိုး စကားပြောတာမှ သိပ်မကြားနေလို ။
။။”

ယဲယဲမျှ ပြီးစိတ်လ၏၊ လက်ထဲမှ လျော့သည်အထိန်တွေကို
ယူပြီး သယ်နေပြီး လက်နွှေ့တော်ပေါ်ကိုရောလ၏၊ ကားရှင်ထားချာသီ
ဦးဆောင်၌ ဒေါ်နောဖြင့် အောက်မှ ခံနွှေ့ကိုသွေကို လိုက်ခဲ့ခုပါသည်။
ပြုစွာသည် အချင်အဓာတ်၊ တော့တော့သည် ခွဲ့ကိုယ်က ‘မောင်’
ထက်ပင် ‘ကျော်စွာ’ က ကြည့်ကောင်ခဲ့တာပါ။

သို့သော ခုံမ နှစ်သားကြဖို့ အတွင်းစိတ်ကိုဖြတ်ပြီး နှစ်
သက်သောကျော်ပါသည်လိုသည် ‘မောင်’ အပေါ်မှာသာ ချုပ်ခြင်း
တွေ ပုံပေးခဲ့ပါတယ်လဲ။

ထိုကြောင့်ပင် သူထက် အသာစီမံချို့သာ၊ သူထက် ပိုကြည့်
ကောင်သည် ‘ကျော်စွာ’ ကို ‘မောင်’ မနာလို မရှုစိမ့်ခဲ့တာပင်
မဟုတ်ပါတယာ။

သတိရရှိကိုတာ ‘မောင်’ ရယ်။

“ဟောချာ ... ဘာကို သဘောကျြိုး ပြီးနေရတာလဲ
နှစ့်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှေ့မှာပဲထိုင်နော်၊ စကားပြောလို အဆင်ပြုအောင်”

တော်ရတော် ဖွံ့ဖြိုးမှာ

ကားတဲ့ခါဗြိုင်ပေးနေပြီး တက်လိုက်ရလေ၏၊ ‘မောင်’ သာ
‘ကျော်စွာ’ ကားပဲ ခုံမလာတာဘူးပြုပြီးလျှင် မဟုမျှ ဇူလိုင်လို့
မည်နည်း၊ အန်တိုင်ယုင်လည်း အရှင်ကတည်းက ရင်နှီးပြီးသာမူ့
သူက စိုးစွေမည် မဟုတ်ပါ။ သူမကသာ ‘မောင်’ ကိုတွေးပြီး
ရင်မောဇ္ဈာန်မိတာလေး။

“ကြော်ပြီ အနိတ်ငယ်လျှော့။ (၁၀) လကော်ရဲ တစ်ခါပဲလိုက်ဖြစ်တာ။ တောင်ပေါ်သာနဲ့ ပင်လပ်ပြောက မအပ်စပ်ဘူး ဓမ္မာရုပ်လားဘဲ။ မပျော်လို့ ထပ်မထွက်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒီမှာလည်း မိဘလုပ်ငန်တွေ ရှိနေတာပဲ့၊ ဝင်ပါ မောင်ကျော်စွာ။”

ဒါန်ရှုံးနှစ်ရွှေဝါယာ ၂၈၀၈ ကို သူ့ဆွဲပိုက်လေ၏။ အာဖြူ
စားငါး နှစ်လာက်သူ့နဲ့ နှစ်ပို့ပါ အဖြူပင် အထုတ်မှုသာလေး၊ တကယ်
တော့ ‘မင်းကျော်စွာ’ ဆိတ်၊ model boy လို့ ရုပ်ရှင်မင်းသားလို့
ရုပ်ညွှန်နှစ်ရွှေပါ။ သိသုတေသနပုံမှန်နေပြီး smart ကျော် ဝတ်လေးတတ်
သဖြင့် နှစ်းကလေးတွေ သဘောကျကြတာ မဟုတ်လာ။

ထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်က ရုပ်ရည်ချောမောသည့် နိန်ကလေး
တွေကို မနှစ်လာက်ပါဘဲ ‘စံ’ ကိုသာ သဘောကျ နှစ်မြိုက်ခဲ့ရတယ်လို့၊
ကျော်အတူပြုခဲ့တာနဲ့ ‘စံ’ ရဲ့အေးနာမှာ မည်လို့သော ပုစ္စသွေး
မရှိခဲ့ပါ။ ထိုကြောင့်ပင် စိတ်အေးရပြီး ဘွဲ့ယူအလုပ်ဝင်ပြီးမှသာ
အေးအေးအေးအေး ဖွင့်ဓမ္မာခဲ့တာပင်။

သို့မော် အရင်ဆုံးဖွင့်ဓမ္မာခဲ့ပါသည့် ‘ကျော်စွာ’ အပေါ်
သယ်လို့ စိတ်မလွှဲပြုရှာခဲ့ပါသည့် ‘စံ’ က အမှတ်တမ္မာခဲ့ရသည်
‘အောင့်’ကိုမှ မျက်စိုက် စွဲလမ်းခဲ့ခဲ့တာလေး။ အချိုချို သနာကြယ်

အခန်း (၃)

ကားကို ခြိုးရေးမှာပင် ရုပ်လိုက်လေ၏။ ကားပေါ်မှုခံငါးကာ
ခြုံတဲ့ပါးလေးကို လက်နှီးကို အရပ်ရွှေနဲ့လိုက်ပါသည်။ ‘မင်းကျော်စွာ’
က သူ့မပွဲည်းထုပ်တွေကို သယ်လာပြီးနဲ့ အိမ်ထဲထိပေါ်ရတော့မည်
ဟု တွေ့လိုက်မိတ်။ ကားသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ အနိတ်ငယ်ထွက်လာ
လေသည်။

“ဘယ်သူ ... မောင်ကျော်စွာလို့”

“နေကောင်းခဲ့လား အနိတ်ငယ်”

“ကောင်းပါရင် ... ကောင်းပါ။ ဒါနဲ့ ဘယ်တုန်းက ပြု
ရရှိခဲ့သလဲ”

၈ အထူးချွန်

သို့ သိမ်းကြာလိုက်ပါဘဲ တွေဖြစ်ခဲ့ရာသည် 'ဟောင်' နှင့် 'ခဲ့' ၏ ခုံနှုန်းမြို့တော်၏ယွန်တော်အမှန်ပါ။ ဒါကိုသိတဲ့ဖြစ်ပါ လျှင် 'ဇွဲနိရိစဲ့' ကိုက အရှုံထဲသည်ထင်ပါရဲ့။

"ဘယ်မှာတွေ့လာကြတာလဲ"

"မြို့ထဲမှာ အလေးအပင်တွေ မနိုင်မနိုင်နဲ့ ဇွဲကို မြင်လိုက် တာပဲ အနိတ်ငယ်"

"ရာသီဥတုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေမယ့် ကော်ပီတော့ သောက်လို ရုပိတယ်နော့"

"ဟုတ်ကဲ့ အနိတ်ငယ်ဖျော်တိုက်တဲ့ ကော်ပီပါးခါးလေး ကို အလွမ်းဆုံးပဲ"

"အေးပါ ... တွေ့တော့လော့ လွမ်းအောင်ချွေတတ်သောပဲ။ ဟောင်ကျော်စွာ ဝိသပါပေါ့၊ နေပါထဲက ပြန်လာပြီး ခုက်ချုပ်၊ ရေ့ချိန် သို့နော် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အနိတ်ငယ်"

သူငယ်ချင်းစွဲ တက္ကာတာက တည်ခဲ့စွဲ မလိုပါလေ။ ဝယ်လာ သည်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းရန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အဒေးတိုက်မည်ဆိုပါက သံစိုး တစ်မျိုးမျိုးတော့ ခွဲကျွေးရမည်သော ကော်ပီဆိုတော့ မှန်တစ်ခုရှုဖြင့် အနိတ်ငယ် ညျှေးခံပေးမှာလေ။

လျှို့ဝှက်နဲ့ခံထက်ပေါ့ တတ်ပုံကြော်ကို ပိုမိုတော်ကြည့်နေပါ ၏။ အဘယ်နှာ ကျော်သာတော်ကြည့်ပါသည် ယဉ်သကို အလှဆလာပါလဲ။ ဘာသာမှာရှိနေပါလျက် ဒီပန်ပွင့်လောက် သုပ္ပါယ်ခုံးများတွေတာ ရင်အနာဏာပုံပါ။ ထိုကြော်ပဲ ဒီနေရာ ဒီအရာကို ဒီတ်နာသလိုဖြေပြီး အောက် ရှုရှုဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလာ။ ကြာတော့လည်း လွမ်းဆုံးမှုသွားမှုပါဆိုပါ၍ မြင်တော့လည်း နှုန္တာတယ်ဖြစ်နေသည် ဝေဒနာ ကြောင့် ကော်ပါရဲ့။

ဒီမိုက်ပြုပြိုအဆင်က ခါဝိုင်းနှုပ် မတွေ့ပေါ်မလဲ ရှိနေဆဲပါ။ ဒိမ်ကျော်နဲ့ရှိကို အိမ်အဗျားပျော်ရောင်းတာသည့် မှုကိုစော်ရောပါ ၏။ 'ဇွဲ' ၏ ပုံကြိုးမှလွှဲ၍ မည်သည့်အခြောင်းတတ်ပုံမှ မတွေ့ပါခဲ့။ မေးလာအဆင်စုတွေ့ပုံပါ ရှိမနေသောဖြင့် သူ အဲသွားရုလေသည်။ သူရားရေး! 'ဇွဲ' တို့များ လမ်းခွဲခြားပြီးလာ။

ဖြေစိုင်တာ။ 'ဇွဲ' ပုံကဲ ဒီတ်ဓာတ်ကျိုးတ်ပျက်အားလုံးတွေ့သွားမှု မဟုတ်တာလေ။ ချို့သွားဖြင့်ခွင့်၊ လက်ထပ်ခွင့်မျှုံမရှိခဲ့သော်လှာ သုတယ်ချို့ဆိုတဲ့ဆွဲအဖြစ်တော့ ရှင်းမြှုပ်နှံရှိပါသေးတယ် လော့ ကိုယ်တို့က အဓို သိကြောင်းကြတဲ့ သုမိုးတွေမှ မဟုတ်တာလေ။

"ပုံးစွဲပြီးလား ဟောင်ကျော်စွာ၊ အဆာအပြီး Biscuit ပဲ အညှိလာခဲ့တယ်"

အနိတ်ယောက်

“ရရှိသလဲ အနိတ်ယောက်”

အနိတ်ယောက်များသည် ကော်ဒ္ဓကိုကာ အတော်ပြီးစလေ ၏ ကော်ဒ္ဓမှန်စစ်စင်ကို သက္ကာဇူးနှင့် နှီမီ (အနည်းငယ်ဖျောပါရိ) ဖြင့် ဖျော်ထားသူပြင် အူမှုလည်းကျောက် ခါးပို့ပို့အရာသာရှိပေးသည်။ အရင် က ‘နွှေး’ တို့တို့လာတို့ငါး ဒီလိုက်ပို့ကို သူပဲ မြည်နှင့် ထားကိုနှင့် နှိမ်ခြရတာ မဟုတ်ပါလာ။ ဆက်တို့ဘဲပွဲထက်မှာ အလျေယန်အိုး မထော ပါဘဲ (စာပွဲတင်) ပီဆိုင်ပဲလွှာလောရှိနေလေ၏။ အရင်တို့က အတိုင်း လူနှင့်မလိုက်ပေးကိုသည် ကဗျာဆန်မှတို့ ‘နွှေး’ ထဲမှာ ရှိနေ သောပါလာ။

“အခု ဘာတွေ့လုပ်နေလဲ”

“ဖေဖော်ဝါန်တွေပဲ စိုင်ကုံးပေါ်တယ် အနိတ်ယောက်၊ ကိုယ်ပို့လုပ်ငန်း ခွဲချွဲပေးပေး ဖေမေချောတာနှဲပဲ လက်လျှော့ခဲ့ခလိုပါ”

“ဒါဒု ဦးထဲမှာပဲအချိန်ကုန်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ နွှေးကော် အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဒီလိုပဲ... ဦးထဲသွားလိုက် အိမ်တွင်အောင်လိုက်နဲ့စလေ အပြင်တောင်သိမ်မထွက်ဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့မှ စာတိုက်သွားရင်း မောင် ကျော်ရွှေ့ တို့က်တို့က်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံးသွားတာ”

“ဒါနဲ့ ကိုအော် ဘယ်သွားလဲ”

အနိတ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ဘာလဲ။ ဒီမော်ခွန်ကို ‘နွှေး’ ကို အောင်ကော်လို့ မဖြေခြားတော်လေ။ ဘယ်လိုပြုပြီး အိမ်ထား ပြီးစိုးက အိမ်မှာရှိမနေဘဲ ဘယ်ကိုစောက်နေရပါလိမ့်။ စင်စတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သို့ပြီးတည်းသာရှိစနေသည် မိသာရှိနဲ့ ကော်ရွှေ့ကြ ပေးလိုက်ပို့ရပါ။

“အနိတ်ယောက်”

“မောင်ကျော်စွာ ဘာမှမသိသောသွားလာ”

“ဘာကိုလဲ အနိတ်”

“မောင်အော် ပျောက်သွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာနေပြီ စွဲပါ”

“ချုပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့လက်ထပ်ပြီး လပိုင်းလောက်အကြောမှာ မိုးကုန်ဆင်းသယ်ဆိုပြီး ခါးထွက်သွားကတည်းက ပြန်မရောက်စတော့ ထားပါ”

“ဟာ!”

သူ ပါးစိုးအောင်သွား ပြစ်သွားရပါတယ်။ ပျောက်သွားတာ စွဲလော်၊ မသိနာမလည်းသည်။ ကစေလေးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သတင်း အစအန်မရနိုင်အောင် ပျောက်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာပေ။ ဒါမိ

ပြန့်ထတ်ထဲ အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘဲ အိမ်ကို ဖြုန့်လာတာ တစ်နှစ်
တော်ဖြူတဲ့၊ ဘယ်လိုပေါ်ရှိခဲ့ပါလိမ့်။

“နေက လိုက်မရှာဘူးလား”

“မရှာဘဲနေမလားကျယ်။ ကိုယ်တိုင်မရှာနိုင်ပေမယ့် လူ
လွှာတိုး ရှာနိုင်တာ (၆) လတော်ကျော်တယ်။ သာဆိတဲ့အတိုင်း
ရန်ကုန်ဆိတာ ကျယ်လွန်းပါဘီသ္ဌာ”

“သူ ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်သွားတာတဲ့လဲ”

“တတ်ပုံပြုပွဲဝင်နှစ်လား ပြောသွားတာပဲ”

“ဒေါက်လည်း အောင်လိုပ်စာအတိုင်း ရှာမှပေါ်များ”

“ရှာတာပေါ့ မောင်ကျော်စွာ၊ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ”

“အောင်တော့”

“အောင်အယူရှာမည်နဲ့ ပြုပွဲဝင်တဲ့လူတစ်ယောက်
မှ မရှိပါဘူးမဲ့”

“ဟာ! ကျမ်း! ... ဒါဖြင့် ... သူ ... သူ ... လူလိမ့်ပေါ့”

“ရှာ! သမီးကြားသွားမယ် မောင်ကျော်စွာ။ ခံကဲ သူ
ယောက်ရှာအကြောင်းကို ပြောတာ နည်နည်းမှ မနှစ်သက်ဘူးကျယ်”

“သေစိုး! ... ဘယ်လိုပြုပြီး လူလိမ့်ခဲ့စကားကိုမှ ‘နေ့’
ယုံကြည်ခဲ့ပါသလဲ။ လုပ်သည့်အလုပ်ကိုက အခြေအမြစ်မရှိသည်

တတ်ပုံသာမာတဲ့လဲ။ နယ်မြေတကာ လျောက်သွားရင်း ရွှေမှုပုံလှလှ
လောင်တွေ ရှာဖွေလည်းခို့၏ သူတို့၏ ဂျိမ်းရောက်လာရမှ သု၏ ‘နေ့’ကို
ထပ်မံပ်ဘဲ တွေ့သွားခဲ့တယ်။ တကာယိုကို ခဏာဆိုမှ ခဏာလေပါပဲ။
(၅) လလား (၆) လလား အတိအကျိုး မသိလိုက်ပါဘဲ ထိုလုကို
‘နေ့’ ဇွန်ချုပ်ခဲ့တာ သူဘဝမှာ အောင် ရစေသည့်အဖြစ်အပျက်ဆိုး
ပြုခဲ့လေ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နေ့ကို အရွှေးလုပ်သွားတာ”

“အောင်လိုလည်း ကိုသောက်ပဲ ပြောလိုမရေား မောင်ကျော်စွာ၊
သူ ထွက်သွားတဲ့နော်ပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မှန်လုပ်ယဉ်ကဲ ချောက်
လောက်ပြီး မိုးလောင်ပဲတယ်။ ပြောတော့ သိပဲအတိုင်းပဲ ဒီပျောက လောက်
မြှေ့နှေ့တဲ့ ဓရိသည်တွေလည်း များတော့ အောင်ကာထပဲ ပါသွားသလား
သာများလောကရာရှာ မသိခဲ့ရဘူး”

“နေ့ရဲ့”

“သေလား ရှင်လား သေခြာမသိသည် ခင်ပွန်ဖြစ်သွားကို
အနေတိုင် စောင့်နေသတဲ့လား၊ နှစ်အတော်ကြားခို့မြတ်ခဲ့သည့် သူကို
မြတ်လက်မခံပါဘဲ လုပ်ငန်သော တွေ့ရသည် သူမြတ်ဆုံး ယုံပြုခဲ့အပ်ခဲ့ရ
သေလို့ ဖြစ်ရလေ ‘နေ့’ ရယ်။ တစ်ဖက်သတ်ချိန်ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်နဲ့
များများ ကြောကွဲခဲ့ရယောက်ပဲ အခုလိုများ ‘နေ့’ ဘဝရဲ့လက်တဲ့အောင်

အောင်လိုက္ခာရှိ ဂိုလ်လာ နာကျွင်ခံတာရတာအမှန်ပါ။ ‘နဲ့’ ဂိုလိုနိုင်သည့် အောင်လိုက္ခာ ဘယ်အချိန်ထိ (မြန်လာများလဲဆိုပြီ) တောင် ဆိုင်တွေမှာပါပဲ။

“နဲ့ကို သနာဆုံးကိုတာ အန်တိုင်ယူရယ်”

“အောင်ကားကို သမီးချေမှာ မပြောခိုပါဝေး ဟောင်ကျိုးစွာ၊ စက လုံးယကြိုက်လိုပါ။ ဒိန်မသာတစ်ယောက်အဇော် ဘယ်လုံးရှိ အားကိုဘဲ ရှိတည်နေတာပဲ ကြည့်တော့၊ အားထိုစိတ် ညီးနှစ်၊ စေတဲ့ပုံပုံနဲ့ မပြုင်စေရအောင် သူ့ဘာသာ အားတင်ထားတာလေ”

လက်ဝါနှေ့ဖက်ကိုပျော် ကျိုးကျိုးပါအောင် ခုံးထားဖိုပ်ပဲ၊ မရှိတော့တဲ့လူကို အပြောင်အောင်သွေးကိုရှေ့ပျော်လည်း ခင်ကိုခက်ခဲ့ပဲ၊ ကိုယ် မရှိရက်ဝဲပုန်းတာ၏ပွဲကိုရှိ ရှေ့ခက်စက်ကို နှစ်ချေ မစိုးချေရက်တယ်လို့၊ ဘယ်လို ရှင်တာတဲ့နှစ်ခဲ့ပဲ၊ ဘယ်လို ခဲ့တာအားကိုခဲ့တဲ့ ဒိတ်နဲ့ ထားချိန်ခဲ့ရပါသလဲ၊ ထို့ထို့ တစ်ယောက်တည်းနေချို့စိတ် မျှော်ပါက သူ၏ ‘နဲ့’ ဂိုလာမရှိပါနဲ့လာ။

“အန်တိုင် ... ဟောတော်! ... ခုံး မပြုနေသော လေ”

“သမီးကလည်းလေ ... ဘယ့်နှင့် ဟောင်ကျိုးစွာကို နဲ့ နေရတာလဲ”

“နှင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒဲ ရေရှိးနေတာကြာဖြစ် ပြန်လောက်ပြီပဲ ထင်နေတာ”

ရေရှိးပြုကား လန်းဆန်သည်မျက်နှာလောက် တွေ့ရလေ ၏၊ တကြည်မျက်မှန်မတတ်ထားတာရှိ နဲ့ပျော်လေသည်။ အောင်လိုက်မြင်နေရသည်။ အောင်လိုတို့ကို ပုန်းရှိတို့ကို ဖြည့်ချိုး ပေါ်မြှုပ်နှံလေသည်ထားလေ၏။ ဟိုစဉ်က ပုန်းရှိတို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ၊ အရှင်ထက်ပို၍ ရင်ကျေကိုတည်းပြုခြင်နေသည်အားကို သူ အသိအမှတ်ပြုမိလေသည်။

“နဲ့ပြုထဲ သီးနှံအထွက်ကောင်ချဲလာ”

“ဒီလိုပါပဲ ပုံမှန်ပဲပဲ”

“ဒီဒီဒီးစီးလုပ်သင့်တာပဲ၊ နဲ့ ဂိုယ်တို့ မက်မန်းတွေ တောင် Ok လို စိုင်လုပ်ငန်းတောင် လည်ပတ်နေခိုင်ပြီ၊ ကြားတာ ပေါ်တာတော်များနေ၏။ နဲ့တစ်ယောက်တည်း အလုပ်မနိုင်မနိုင်ပျော်နေရင် တူညီပေါ်နိုင်လို့ ပြောရတာပဲ”

“အင်းပါ ... မိဘလက်ငိုင်လက်ရင်ဗို့စီးလည်း ဆက်လုပ် ပြုနေတာပါ”

“ဂိုယ်တို့နဲ့ သိပ်မှမဆေးတာတဲ့၊ တစ်ခါတေလေ ထဲကြည့် ပေးချေလာ”

“တုတိယာပဲ... သမီးမသွားဖြစ်တဲ့ရင်္ဂီးမှာ ဟောကျိုး
ချော့ကို ကိုယ်စားလွှတ်လို့ရတာပဲ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်
ဟောကျိုးရွှေ့အောင်နေတာ၏ အထူးဆုံးသမားတွေက
သိပ်မနိသေချို့ကြေား။ သူများပြီးတွေက တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပြီး
အထွက်နှစ်းတိုးလေပြီး အန်တို့မြှိုက အမြဲ အုပ်စီးပြီး
နေတာ ကြေပြီ”

“အန်တို့ငယ်ကလည်းလေ”

“ဒါခို ကိုယ်ကြည့်ပေါ့ မဖြစ်မနေလိုအပ်နေပြီနေ့ ကိုယ်
ကူညီပါရတော့ ဒါနဲ့ နွေက နွေတိုင်းမသွားဖြစ်တာ ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“သမီးက”

“အန်တို့ငယ်”

“ကျွယ်... ဟောကျိုးကို အုပ်စီးမှာသွားကြောနေပြီ”

“ဘာများလဲ အန်တို့ငယ်”

“သမီးက အခုံစာရေးနေတာ နာမည်ရနေပြီလေ”

“များ!”

“ဒါကြောင့် ရာန်ဝင်နေတဲ့ရင်္ဂီးမှာ ပြုထဲမသွားဖြစ်တော့
ဟိုမှာ လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကြတာပဲ”

သူ အနော်သွေ့ပြီး အုပ်စီးက မင်တက်သွားရနာလတော့လည်း
ပြုလုပ်စဲး၏ သမီး ‘နွေး’ က ဘယ်လိုပြီး။ ဒီအနာပေါ်လောကထကို
ပြောရွှေ့ရတာပါပဲမြဲ့၊ ရွှေချမ်းပဲသည် ဖုနာဏ်သည်လည်း စာတို့
ထဲ့ပြု၏ အသက်လွှာလမ်းကြောင်း ရွှေ့တာပဲ ကျကြောမြှုပ်ကြောများ
လိုက်သွားလေသလား။

ဖြစ်ရလေ ‘နွေး’ ရမှု။

ခုံမလည်း ကြေးဘာရဂတ္တုမှာပါ။ မိတ်ထင်တိုင်း ပေါ်ပေါ်လေးနေ၍ ဖျော်စော့သို့ပါဘူး။ အနိတ်တယ်ရှိနှိန်ပါသည်၏ ပိုမိုစိန်သို့ ဝဲလာခဲ့ခဲ့လ သည်။

“ဘာရို့လဲ အနိတ်တယ်”

“သိုး ထမင်းမလာချင့်မှန်ပေါ်လို့ ဓာတ်ချွဲပျော်ပြီး ကော်ထားတယ်လေး၊ အချက်လေးရောထားမှာ အရာဘာရှိမှာပါ”

“စာမယ် အနိတ်တယ်”

“အောအော... အနိတ်တယ် ထူးသမယ်”

ရာသီဥတု ပုဂ္ဂအောအော၊ ရေဇ္ဈာကာ အသင်းတော်ဆုံးနှင့် ပြထားတိုင်း၊ ရေဇ္ဈာကာကို ယျော်စော့လေ၏၊ လက်စက်ပြောက်မှာ လျှင် ခါသွားတတ်၍ အနိတ်တယ်က ချင့်ချိန်၍ ရေဇ္ဈာနှင်းထားပေးလေသည်။ သူမက ရေဇ္ဈာအိုတ်ရောကာ စ်နွေးနွေးပြို့လေလိုက်ပါ၏။ အနိတ်တယ်က သူမအတွက် ပန်းကိုပြန်ပြန်လေးထဲ ဓားကျွဲ့ကြော်ထူးပေးလေသည်။ ဂေါ်ဒီအောင်ပန်းကိုလေးလည်း ပြင်ပေးတာမှာ ဖွန့်ဆက်ရင်းပြင့် စေားလိုက်ပါ၏။

“တုန့်မတော့ဘုရားလား” ဟု ခံတို့တို့ ကြားသယာ်လိုက်ဖို့၏။ “အောင်” က တုဖြင့် ကျွဲ့ကျင့်စွာ စားတတ်ပေးယုံ သူမကြေဖြင့် တုကို တောင်းကောင်းမလားတတ်ပါလေ။ တောင်ပေါ်ရွှေဖြေသည်

အခန်း (၄)

မြိုထဲသွားရမည်မှို မနက်တော့စေားဖြစ်ပါ၏။ စာမှုရောင်းသည်နေ့မှ နှစ်ရက်လောက် လက်ညှောင်းထားကို နားတတ်တာမှို ဒီရက်တွေမှာ မြိုထဲသွားဖြစ်တာပါ။ ရှင်လက်ရွှေည်ပွဲပွဲကို Jeans နှင့် တွေ့ဝတ်လိုက်ပါ၏။ အကြောင်းခံနိုင်သလို လျှော့ရှာ့ရှုလွယ်သည်။ တို့မှာ ကိုယ့် သူမ ရွှေချေယ်ဝတ်ဆင်ရှုလေသည်။ ဆံပင်ရှုည်တို့ကို ကျိုးဆံတုံးပြန်တုံးထားလိုက်ပါ၏။

“အစာပြောသွားသို့မှာနော်”

အခန်းဆဲမှထွက်ခဲ့လို့ အနိတ်တယ်က လုပ်သတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ရွှေယ်တုံးသွေ့ယောက် စီးပွားရေးမှာ ဒေါ်မော့နေ့နှင့်ပြီး

၁ ထော်လောင်

အမြတ် ရှစ်အားအားတိုက် သိပ်ကြီးဆောက်မောင်ပါ။ ‘မောင်’ ကဖြင့် ရှမ်းတို့ဟု။ ရှစ်ထင်ချွှမ်းနှင့် ရှမ်းခေါ်ကွဲတိုက် နှစ်မောင်ရွာ နှစ်သက်လွန်ခလသည်။

ထို့ကြောင့် သူမနှင့် ရောက်ဆုံးရသည် ထင်ပါပဲ။ ဘာ မဆို အကြောက်မတွေကြပါပဲ ‘မောင်’ နှင့် သူမ ဖူးတာဆုံးရပါသလဲ။ မိန့်ကလောကြီးသည် ဘုမာက ဖုန်မြို့ကြောက်လော်၌၊ ယောက်ရှားလေး ဖြစ်သည် ‘မောင်’ ကဖြင့် ပန်လှုပေးတွေ့ကို နှစ်သက်ကာ စိတ် ထား နှုန်းလွန်းတာပါ။ အထူးသူဖြင့် ‘စံ’ အပေါ် ကြိုင်နာယုယလွန် ပြီ ဗျားလိုင်နိုင်သည် မျက်ဝန်အကြည်တိုင့် ဖော်စာနိုင်ဆုံးတာလေး၊ ထိုအကြိုင်နာအကြည်တွေ့ကပင် ‘စံ’ ၏ နှုန်းသာကို အခိုင်သို့ဟို နိုင်ခဲ့တာ ဖုံးတို့ပါလား။

“သတိပြုပြီးပါလား”

သက်ပြင်းကို ကျိုတိရှိက်လိုက်ပါ၏။ အန်တိုင်း စိတ် မကောင် ဖြစ်မှုစုစု၍ တင်ပန်ကော်ကိုတော့ ကုန်အောင်စားဖြစ်လ သည်။ နိုက်တည်းက အေားနည်းသုံး ‘မောင်’ အမြှေပြာဆိုချေားမော့ ကျွေးမှုတာက ရှင်းကို ပိုစိုးနိုက်တော့ပါ။ အနုတော့ဖြင့် သူမအနီးမှာ ‘မောင်’ ရှိမနေတော့ပြီ။

“သိမ်းလွှာသလို အန်တိုင်းလည်း မောင်အယျာတို့ သတိ

ရှင်တော်နှုပါပဲ စံ။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်းခဲ့တဲ့က အလွမ်းတွေ ပျော်ပိုက် ထားရှုံးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ အသက်ရှင်ပဲတည်နိုင်ပါ။ ခွင့်အားတွေ စုစုပေါင်းထားရှုံးပေါ့”

ရှင်ထဲ နှင့်သွားခဲ့လေ၏။ ကျွန်းခဲ့တဲ့လွှဲတဲ့လား။ ‘မောင်’ တို့ သက်ခဲ့တော်ယောက်နှုန်းက ရှင်တကိုထိုးနိုင်ချေလိုက် သည်နှယ်ပါ။ ‘မောင်’ မယောသေးပါဘူး။ ‘စံ’ သို့ကို တင်နေနေတော့ မြန်မောက်လာမှပါ။ အဲဒါတင်နေနေရှိပါပဲ ‘စံ’ ပိုတ်ရှုည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေ ထားပါလေး။ အသက်ရှင်နေသေးရွှေ မျှော်လှုံးချောက်ဆိုတာ ဂိုဏ်မှုနှင့် ‘စံ’ အသက်ရှုနေသေးရွှေ ‘မောင်’ တင်ပောက်တည်းကိုသာ ချုပ်နေပြီး အျော်နော်မှာပါနေ၏။

“မောင်ကို သေလွှဲတော်ယောက်လို့ သဘောမထားပါနဲ့ အန်တိုင်း ... စံ မေတ္တာရဲ့ခဲ့တာပါ”

“သမီးရပါ”

“ခုံဘဝမှာ မောင် မယောသေးဘူး။ ဒါခြော ဒီအိမ်တံခါးကို ပေါ်ပြီး ထိုလာမယ့်ရောက်ဆိုတာ ရှိလာမှပါ အန်တိုင်းပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ ထို့ ကျွန်းရှင်ခဲ့တဲ့သုံးပြီး မသုံးပါနဲ့။ မောင်မချုပ်တော့လို့ မောင် ဓမ္မားပိုက်လို့ စံတင်ပောက်တည်း ကျွန်းခဲ့ခုံရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကာ အြော်လည်းလှုံးမှုကြောင့် စံနဲ့ မောင် ခဏတာ ဝေးကွာနေရပဲပါ။

အနိတ်တယ် ထောင်စာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

များတို့မြောတွက်လိုက်သည့်စကားလုံးတို့က နိုင်ပါသွားတော်ယ်သွားရပါ၏။ မျက်စည်ပို့က မကုန်ခမ်းသေးပါ ။။ ‘မောင်’ နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အမှတ်တရတို့သည်က သူမ အတွက် ထာဝရှိနေမှာ မဟုတ်ပါလေ။ ‘မောင်’ သည်သာ သူမ၏ ဘဝ ပြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“အနိတ်တယ် အဲဒီလို မဆိုလိုပါဘူး သမီးရပါ။ သမီးအတွက် ဓမ္မနာစိတ်နဲ့ ပြောစိတာပါ”

“စီသိပါတယ် အနိတ် ၀၁။ နားလည်း လည်ပါတယ်”

“ထမင်းချိုင့်ယူသွားလို့မလား သမီး”

“ဟင့်အင်...၊ စံ နေ့လယ် (၂) နာရီအလာက် ပြန်လာမှုပဲ ဟာ။ မယူတော့ဘူး အနိတ်တယ်”

“အေး အေး... ထားခဲ့လေ... အနိတ်တယ် အေးလိုက်ပါမယ်”

ဓမ္မနာစိသာပန်ကန်ကို ဓမ္မစင်စွာ ဆောခြင်ပြင်လိုက်သော် ပြား အနိတ်တယ် ထားလိုက်သွားဖြင့် မဆောဖြစ်တော့ပါလေ။ ရေနွှေ့နွှေ့တစ်ချက် အေးသောက်လိုက်ပြီး ရေနွှေ့သွားကို ကျောပို့ဆိုတ်ထဲပို့ ထည့်လွယ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လေ့ခဲ့ပါ။ ဝါဖြော်ယ်ကိုထားပါသည်

ခ်ကျေကျိုးထုတ်ကို ဆောင်းကာ အိမ်ရှေ့တ်ပါးကို ဖွင့်၍ ထွက်လိုက် ပါသည်။

“ကျိုး!”

ဦးရွှေ အရှင်ကိုက်ရပ်သွားပါသည် ရှစ်ကားကြောင့် ထန့်သွားရလေ၏။ ဝေလီဝေလီး ဓောတော်စီးကြီး ဘယ်ကာကားက ဓရာက်လာပါသလဲ။ မဖြစ်နိုင်သော်ပြား စိတ်ထဲမှ ‘မောင်’ များဖြစ်နေ ထေားဟု ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။ ကားဝေါမှ ဆင်းလာပါသည် ထွင်ယ်က အပြုံဖြင့် လက်ပြန်တော်လိုက်သာဖြင့် စိတ်ပျက်သွားရ ထော့၏။ ‘မင်းကျော်ရွှေ’ ကတော့ ဝိရိယတယ်ကြီးပါလေ။

“Morning! နေး ဦးထဲသွားမှု့ ready ပဲ မဟုတ်လား”

“ဦးထဲသွားမှု့လား ဝက်ချိသွားမလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“သွားမှာပေါ့ နေ့ခွဲ ၃၀။ ဖြည့်ဖြည့်ပေါ့။ နေ့တို့မြတ်အစိုင်ခုံးဝင်မယ်လဲ”

“မလိုက်ပါဘူး ကျော်ရပါ”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“မောင်ခိုင်ကယ်ကို ပြင်ထားပြောပို့ဆိုင်ကယ်ပို့မှာမို့ပါ”

သူ နာမောင်ဗျားသွားလေ၏။ လာကြော်တာက အကြောင်းသုတေသနပါ။ ခိုင်သည်မျိုးသည် အိမ်ရှေ့ကို အမြှေ့တော် နှိမ့်ပေးက်

မြန်မာရှိတေသနပုဂ္ဂန်က ဖောင်တော့မှာလဲ၊ လူနဲ့သည် အရှင်တော့ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်လာဖို့ သူတစ်ပါးအကြောင်းကို အာမန္တ စတ်မီး ပြောကျနှစ်ကြတာ မဟုတ်ပါလာ။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်နှင့်မှ သာလျှင် အပြောလွှတ်မှာလဲ။

“ဒီတစ်ရက်တော့ ငင်ကြိုတာကို လိုက်ပေပါလာ၊ ဒွေး မြှုတ်မှာ လေ့လာချင်လိုပါ။ လိုအင်တာတွေကို သိမှ ဒွေးကို ကျည်းမှာလဲ”

သူပြောတာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ဖော်ပါ၏။ အမှန်တကယ် လည်း ‘မောင့်’ ဆိုတာယ်က စက်ကောင်းကောင်း မကောင်းသောပါ။ ဆိုင်မှာအပ်ထားတာမရအသေဖြင့် ကယ်နိုင်းဖြီး သွားရတာက လုပ်မှု မရှိဘဲလိုပါပဲ။ သူငယ်ချင်းနှင့်အတူသွားတာက စိတ်တော်မည့်ထင်ပါရဲ့။ သို့သော် ‘ကျော်’ကို သူမနှင့်တစ်မျိုးတစ်ယည် မြှင့်ကြမှာကိုဖြင့် စိုးရိုင်ပါပါ၏။

“အင်လေ ... ဒီတစ်ရက်ပဲနော်”

“Ok!”

ဂျိုကားရှုံးခို့မှာပင် တက်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ကျော်မှာ သည် အိတ်ကို ဖြုတ်စဉ် သူက ကျည်းပေးလေသည်။ နံနက်ငြော လေပြည်က အော်စိုးစိုးလေးတိုက်နေသဖြင့် ဇန်နဝါရီတော်လေး

ကောင်းလွှပါ၏။ စီယာတိုင်ဒွေးကို ကိုင်တားပါသည်။ သူလက်တို့ထဲ အကြည့်ဆော်သွားရာမှ မျက်ခဲ့ပွဲလိုက်ရဓလသည်။ အနဲ့ စွဲဘာသာများ ပြစ်သည် ‘မောင့်’ လက်တို့က သွယ်ပျော်းလွှဲပေါ်မှု အမှုလက်တို့ကဖြင့် ကြမ်းတမ်းနေတာအပူနှင့်ပါ။

“စာအုပ်ထွေကိုတာ ဘယ်နှုန်းလောက်ရှိပြုလဲ”

“ထုတ်ဝေတာက (၁၀) အုပ်ကျော်မှ ရှိပါသောတယ်။ ရေးပြီး ထာက အပ် (၂၀) ကျော်နေပြီ”

“ကလောင်နာမည်ကရော”

“စာဖတ်တားလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖောရာလား”

“ကပ်စေနဲ့လိုက်တာ”

“ကျောင်းတက်တုန်းကတောင် စာအုပ်ကိုင်ရမှာ ငါသေးသောက် ကြောက်တယ်ဆို”

“ကိုစေယာတာတော့ စာဖတ်ပါသနာပါတယ်ပေါ့လော့။ မြှင့်သူငှာ သူကို ရွှေခဲ့တာလား”

လွှမ်းပါသည်ဆိုမှ မျက်ခဲ့ပြည်ပဲအောင် စေယာပြိုပါပြီ။ မှန်ပါ၏။ ‘မောင့်’ ကို အဲဒီလို စာအုပ်သည်သည်မည်မည်းမည်းဖတ်နေသည်။ မှန်မှာ သူမ စတွေ့ခဲ့တာပါ။ လိုက်ရှုံး ဝယ်မရာသည် ဝါဒ္ဓာက္ခာ အုပ်ကိုမှ ရှားရာပါးပါး ‘မောင့်’ လက်ထဲမှာ မြှင့်ခဲ့ရသောလော့။

အထင်ပြုကာသူတိုင်မှာ ဘေးသီးကို သတိမထားဘဲ စာဖို့နေပါသည့် မျက်နှာကောင်ကောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို သူမက ပြုပွဲတောက ရေစက်ခဲ့အပြီးကန္တပင် မဟုတ်ပါလာ။

နှုတ်ခေါ်ဟာသွားသည့်အထိ တအုတ်တော်မြန်မြန်ပါသည့် သူမကို ပျော်ခဲနဲ့ စာအပ်ပိတ်ကဲ့ မျက်နှာပ်ကျိုးပြုလိုက်သည့် ‘မောင်’ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယနေ့အထိ မမောပါ။ လာရှုပ်သည့် ကောင်မလေးဟု အထင်ရောက်သွားမှန်း သိလိုက်တာမို့ မျက်တောင်းခဲမိရာမှ ‘စံ’ကို သိပ်ချုပ်မိသွားခဲ့ပါသတဲ့၊ ကမ္မာဆန်ခြေး Romantic ရှိခြင်းမျိုး အလုပ် မရှိခဲ့ပါဘဲ ‘မောင်’ နှင့် ‘စံ’ တို့ ရိုးရှင်းစွာ ဆုံးဝည်းခဲ့ခြင်းပါပဲ။

“နေ့”

“ဟင်”

“ဒီအတိုင်းမဲ့နေသွားတော့မှာလာ”

“ရော်... ဒီတိုင်းမဲနေလို့ အောက်ပို့မှု့မျှကြနေရွှာလာ”

“ကြည့်!... အခြားက တိုက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြီးမှု့မှု့တဲ့ နေ့တိုင်းနေလို့ မတင့်တယ်ဘွားလေ”

“စံက အိမ်ထောင်ရှင်ပါ ကျော်။ ယောက်နှာရှိတဲ့ပို့မှု့မှု့ပတ်ဝန်းကျင်က သိထားပါတယ်”

“လက်တွေ့က ခက်ခဲပါတယ် နေ့ တို့တယ်မို့တော်က

တစ်နှစ်သာ ဖွံ့ဖြိုး ၇ ၅၁

တစ်ခုလ်ဆိုတဲ့ ဓါတ်ပြုတို့က နေ့အပေါ် အထင်ပြုပေးစရာ မင်းစားများဖြစ်လေသူကို မိမိဖို့လိုပါ။ ဝေးယူ! နေ့ စိတ်တို့ကိုသွားလော့ ပို့ယ်တို့က ဟိုအရင်ကတည်းက ငင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒီ လောက်တော့ ပြောခွင့်ရှိမယ့်လို့ ယူဆတယဲ့”

“တစ်ခုလ်” တဲ့လာ။ “မှုပို့မ” ဟု သို့လျှင်လည်း သုတေသနပို့တဲ့၏ လုပ်လေသာခံရအောင် အထင်ပြုပေးစရာအောင် ပို့ယ်ဘာသာ အဘယ်မျှ အားတင်းမာန်ချိထားရပါသလဲ။ အနိက အသာည်းအချက်ကိုမဲ့ တိုက်ပို့တို့ပြုရတယ်လို့။

“စံကိုပြောဖို့ထောက ကျော်သာ အိမ်ထောင်ပြုစွဲ ဝါယားပါတယ်။ အခုပ် (၂၈) ကျော်နေပြုမဟုတ်လာ”

“Responds က မြန်ပါ”

“လက်တွေ့ကို ချွေ့ပြုတာလေ”

“အင်း... သူချုပ်တွေ့မှားပေမယ့် ကိုယ်ချုပ်ဆိုတာက ရှားအသိပေါ်လေ နေ့ခဲ့”

“Engage လုပ်စွဲ ပျက်သွားရတဲ့ နှစ်ချို့ရှိက အတော်အထွေးတာပဲဟာ၊ ဘာလို့ လက်လွှာတို့ကိုရှာတယဲ့”

“ပြောပြီပြီလေ၊ ကိုယ်ချုပ်မှ မဟုတ်တယဲ့”

“ဒီအချုပ်ရောက်မှ အချုပ်ဆိုတာကို ယံကြည်လို့မွေ့ယဲ

ခုနှင့်လား”

“ဒွေတောင်မှ အချို့ဝါယွှေ့ အွေ့လျော့ပျော်ရှိကိန္ဒပြီ၊ အချို့
ဝါယွှေ့တွေ ရေးနိုင်တာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း ဒီလောက်တော့
မိမာ့လဲ”

“သေစိုး! ... ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးလေပြီ၊ ရေလာခို့
မြှောင်ပေမိတာ မဟုတ်ရပါ။ ရေလာမှာကို တာဝိတ်ဖော်ရင်၊ ချောင်
ပိတ်ရှိက်ခံရတာသိမလာ၊ အချို့ဝါယွှေ့ အွေ့လျော့ပျော်ရှိကိန္ဒတာတဲ့
လား၊ စာက်ယိုတမ်းများပြု၏ အလွန်အတွေ့ မျက်ကြည်ယင်လယ်ဝင်နေ
တာကို သူမှ မသိနိုင်တာလေး”

လူထွေအမြင်မှာ တုန်တယ်အောင် အောင်တ် ထိုင်တတ်တာ
မှန်လေမယ့် သူဇ္ဈာမှုပြင့် ဘယ်တေနာကဗု ဟန်မဆောင်ခဲ့မိတာ အမျို့
ပါပဲ၊ ‘မောင့်’ ရှေ့မှာ ရှုကြပြီးတို့ပြင့် မပြောခဲ့ မဆိုရဲ့ ရှုက်သွားပြား
ခဲ့လျော့ပြုး၊ ‘ကျော်’ ရှေ့မှာပြင့် ရှုကြပြီး ပြောပဲ့ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား၊
“ရင်မခုန်တဲ့အတွက် မချုပ်လို့ လက်မသနိုင်တာသိ” ဟုပြောခဲ့သည့်
ကော်တို့က အတိတ်မှာ မှန်တိုးဝါးကျော်ပြုခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၉)

ဦးထဲမှာ ခိုးဖြည့်ဖြည့်ဆလျားရင်၊ အပင်တွေကို သူ စစ်
ဆေးကြည့်နေပါ၏။ အမြှေ့မှုံးသည် အပင်တွေ ပိုးကိုက်နေသည့်
အွေ့တွေ၊ အသီးသွားကိုသည့် အပင်တွေကြောင့် သူ အတော်လေး
ပါ၏ပျက်သွားရေးလသည်။ ဂရတာစိုက်မနိုက်သည့် အလုပ်သမားတွေ
ပါလား၊ အလုပ်ရှင်က ဒို့ပို့တွေပေးပြသာနာကြောင့် ပြီအလုပ်ကို
ဖော်ပေးမလုပ်နိုင်တာကို အကြောင်ပြုပါ၍ ရေားသီးအဆောင်နေကြမှုန်း
ပို့ပါသွားရပါ၏။

အပင်အမျိုးအစားလိုက် ရော့တွေကာ ထဲပြင့် အပင်တွေကာ
အမှတ်စဉ် မှတ်စေပါသည်။ ပြုပြင်ရမည့် အပင်၊ ဆော့မြို့မြို့မှုမည်

အနိုင်အစားအလိုက် ခွဲခြားဘာ မှတ်တမ်းကို ကိုယ်တိုင်ရေးနေပါ၏။ ကြည့်ရှုတာ အသီးအဆောက်တွေကို ပုံးအရေအတွက်ကိုပဲ 'စွဲ' သတိ ထားလုပ်ဆောင်နေသည် ထုပ်ပေါ်။ သူရောက်လာတာကို တအုံတွဲ ဖြစ်နေကြသလို မကြည်မလင် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ကြသူတွေလည်း ပါဝင်နေပါသည်။

“အလုပ်သမာဆားလုံး ဘယ်နှယ်းကိုရှိလဲ”

“(၂၀) ကျော်ပါ”

“အတိအကျ ပြောလေ”

“(၂၁) ယောက်ပါ”

“အဲဒီလောက်ရှိတာမေတာင် အပင်တွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြဘာလား၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ခွဲပျော်ပြီး လုပ်ကြရင် အသီးအတွက်ရှိနိုင်တိုးလာမှာပဲ”

“မန်နေဂျာက”

“မန်နေဂျာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုလေ ... ကြိုက်ရေးမရလိုပိုပြီး ပွဲစားနဲ့ဆက်သွယ်နိုင်ကိုကပ် ထွက်သွားပါတယ”

“ဒီလောက်အသီးသွားနေမှတော့ ကြိုက်ရေးက ဘယ်နှိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျားဘို့ဘာ တာဝန်ကျွော်အောင် လုပ်ပေမှ အလုပ်ရှိနည်း

စွဲများရေးခေါင်းဆောင်နိုင်မှာပေါ့။ အောက်က ဖြစ်သလိုလုပ်နေပြီး လည်း လချိုင်းပေးနေရအောင် ဇွဲက ကိုကျိုတာက် ချမ်းသာနေတဲ့လူ ပေါ်တူးပျုံ”

“ကျော်”

“အဲဒီမန်နေဂျာ၊ ပြန်လာရင် ကျွန်တော်ဓာတ်ကို လွှာတ်လိုက်ပါ။ ဆုံးနှုန်း အချောင်းရှိကိုပြီး ပြီးစွဲယ်လုပ်သူမျှ အလုပ်သမာတွေကို အကုန်စိစစ်ပြီး ဖြုတ်သင့်တဲ့လူမှုန်သူမျှ ဖြုတ်ပစ်မယ့်”

“ကျော်”

“ငွေ ... အဲဒီလို ပျောည့်လို ဒီလှုတွေ ဒီအပေါက်မျိုးချိုး ကြကြတာပေါ့။ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ ရွှေကန် ဦးဆောင်ပြနိုင်ရတယ် အဲ့အဲ့၊ ကိုယ်က ပိုက်ခံပေမျိုး နိုင်ရတာလေး။ အလကားလုပ်ပေးနေ အဲတာမှ ယဉ်တို့တာ၊ တန်ရာတန်ကြေး ယူထားရင် ထိုက်သင့်တဲ့ များအားထော့ ပေးဆပ်ရမှာပေါ့”

“တိုးတိုးပြောပါ”

“ဟာ! ... ဘာကိုစွဲ တိုးတိုးပြောရမှာလဲ။ အဲ့အလုပ်သမာ အွား အကုန်အပျို့ဆည်းပဲ၊ သေလိုင်ခြားကိုတဲ့ အပင်တွေ ရှုတ်ထွင် ပြုသင်းစရေတွေ အများကြီးရှိတာတောင် ဘာမှမလုပ်ကြဘူး”

“မန်နေဂျာက အမိန့်ပေးလိုပါ”

“ဖန်တီးအပြောကိုပဲ စေသင့်နေမှာလား၊ လုပ်သင့်လုပ်
ထိုးသောက္ခာရှင် အကျိုးအကြောင်းတင်ပြရမှာပါ”

“ကျော်လည်း ရုံးခန်းထဲမှာ ပြောပါ”

“ရတယ်လေး လေစားစဉ်ပါ ကြည့်ရှုတဲ့”

သူလက်မောင်ကို ဆွဲခေါ်နေပါသည် ‘နှေ့’ မျက်နှာက
အတော်ကိုပျက်နေတာပါ။ သူ မျှေးမြှုလုပ်တာကြောင့် မျက်နှာပုဇွဲ
သည် ထင်ပါ၏။ ယောက်ကရှင်စိန်းများ ကျွမ်းချုက်က အများကြော်
ပါပေါ်လား၊ ရှုနိပြုတ်သာပါသည်နှစ်ယုည် ‘အွေ့မျှုံး’ ဒါ စိတ်ဓာတ်တို့က
အထောက်ကြောင့် များကိုဘယ်ကုန်ချုပါသလဲ၊ ရုံးခန်းအောက်အားဖြီ
‘သို့ ခ်င်သတ်သတ်လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။’

“နှေ့အပ်ချုပ်ပဲက ပုံစံမကျပါလားကျွာ”

“မိသာဒဏ် သဘောထားကြတာပါ ကျော်၊ ပစ်စစ်ခါးကြုံ
မပြုရှိနဲ့လား”

“မိသာဒဏ်ကိုစွဲမှာ မိသာဒဏ်ခိုးတာ မရှိဘူးအေား။ အထူးသွေး
... ငွေကြောကိုစွဲမှာ အွေ့မျှုံးမောင်နှုန်မဆိုတာ မရှိမှုန်း နှေ့ သိသုတေသန”

“သူတို့နဲ့က ကိုင်ကွွန်းမှု ကျွန်းကိုင်းမှုပါ”

“မှန်တယ်လေး၊ အသွားအပြန်ခိုးတာနဲ့ အပေါ်အယွှန်စိုး

ရှိတယ်အေး။ နှေ့ဘက်ကချုပ်း အသွားရှိတာ နှေ့ကချုပ်း အပေါ်ရှိ
နေတာ အသိသာကြိုးပါ။ ဒီမှာကြောင်း... လတော်လည်း မတရား
သဖြင့် ပေးထားဘာချုပ်းပါ။ ကိုယ်တို့မြို့မှာတော် အခြေခံအလုပ်
သမားထော် ဒီလောက်မရဘူး”

တရာ်အားဖြင့်ကို သူ တဖြည့်ဖျုပ်လှန်လော်စေခဲ့ပေးရင်း ပြော
လိုက်ပါတယ်။ ဘေးနဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ‘နှေ့’ ထဲမှ သက်ပြင်
ချုပ်က အတော်လောက်ယူသွားလေသည်။ တရာ်အားကြော်နေရင်မှ
သူ မော်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ လေစားပေဖို့နှင့် သမ်းရောင်းရနိုက်တော်
သူမ အာရုံရပါရဲ့လား

“နှေ့”

“စ လူမှန်းမစ်ချင်ဘူး”

“ဘာ”

“အမြှေတမ်း ဒီကိုတစ်ယောက်တည်းလာနေရတာ၊ ညာငွေ
တော်မှ ပြန်ရတာပါကျော်။ ဒီအလုပ်သမားတွေကိုမှ ပြောပြုလည်
ထည့် မဆက်ဆုံးနိုင်ရင် အန္တရာယ်ရှိလာမှုဟုဖော်ပဲ”

“အလို့! ... နှေ့က အဲဒါကို စိတ်ပွဲနေတာလား”

“မျှော်တို့ဘူး”

“ရှင်မှားကို ကြောက်တတ်ရင်လည်း bodyguard ဖြစ်ပါ

ခုနယ်သီသာအ ကိုယ့်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ အားကိုးလို့ရပါတယ်။
အာကိုးမေးချင်လွန်းလိုပါ”

“ကြည့်!”

မိတ်ရှုပ်နေသည်ကြားမှ မျက်တောင်းလှုလှုလေအကို လက်
ဆောင်ရလေ၏။ စာကြည့်မျက်မှန်ကိုပင့်လျက် သူနှင့်အတူ စာရင်း
စာအုပ်တွေ စဉ်ထောပေးနေသည် ‘န္တာ’ ကို အက်ဆတ်ရင်း သက်မကို
မီးရှုက်လိုက်ဖိပါသည်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့သည် မိန့်းကလေးကြာ့နှင့်
ရင်မေးခြားတိုက်၊ ‘မင်းကျော်ဗျာ’ ၏ဘဝမှာ အဆုံးမေသတ်မိုင်သေးပါ
လေ။

“ဒီမှာလည်း ငွေယူထားပါလာ။ ဦးဘာမောင်တဲ့”

“သော် ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူမိန့်းမဖို့မှားတဲ့
ကိစ္စနဲ့ ကြိုတင်ငွေထုတ်ပေးထားတာပါ”

“အဒါ ပြန်ဖတ်ရဲလား?”

“ဖြတ်စရာလား၊ ဒီလိုပဲ လျှော်ပေးလိုက်တယ်”

“ကျွဲ့! ... ကုန်တော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုပြစ်ပြီး အလုပ်သမား
တွေကို အလိုလိုက်ရတာလဲ နွောရာ၊ စည်းကမ်းတာကျိုကို မရှိဘူး”

“ကျော်ကလည်းလေ ... ပါးဆပ်တစ်ပေါ်ကိုတိုးလာတဲ့
မိသားစိုင်ငွေကို လျှော့ချုလို့ ဘယ်ရပါမလဲ။ ဒီလောက်တွေ

သိတတ်ရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုသာ န္တာ သိတတ်နေရင် ဒင်းတို့တွေ ကလေး
တွေပြုတို့မှာနေကြတော့မှာပေါ့။ သီးနှံအထွက်တိုးအောင်တော့
ရရှုမစိုက်ကြတော့ လျှော့ရေတော့ တိုးအောင်လုပ်တော်ကြတယ်”

“ဟယ်! ... ဘယ်လိုစုံကားကြိုးလဲ”

“Sorry! ... မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်က ဘွင်းဘွင်းပဲပြော
ထားတာ န္တာ သိပါတယ်”

ဝကားပြောကြမ်းသွားသဖြင့် ‘န္တာ’ ကို အားနာသွားဖိုပါ
သည်။ အနေခက်သွားသဖြင့် ‘န္တာ’ က ခေါင်းတွေသွားလေ၏။ န္တာလယ်
စိုင်းဆောက်လာပြီးနဲ့ မိုက်ထဲဆောလာသဖြင့် ကားပေါ်မှာ ယူလောသည်
မြို့အတာင်းကို သွားယူရန် ထရ်လိုက်ပါသည်။ မြို့လုပ်ကို နောက်
ခုံတိုက်ပို၍ စူးဘူးကို ခြေဖနောင့်က တိုက်ပိုသွားရလေ၏။
သာများလဲဟု ငဲ့ကြည့်ပါစဉ် စာရွက်တွေဖြုံး ထည့်ထားပါသည့် ပုံး
မြို့နောက်လေသည်။

“အမိုက်ကို အမိုက်ထဲမထည် ... ဟာတဲ့”

တစ်ပိုင်းတစ်း မြို့နောက်သည် အောက်ခေါ်ဘောက်ချာစာရွက်
အထွက်ကျေနေသဖြင့် သူ အဲသွော်ဖြင့် ငဲ့ ကောက်လိုက်ပါသည်။
အောက်က ကျွဲ့ခဲ့သည့်လို့ မိတ်ထဲ စနီးဆနောင့် ဖြစ်သွားဖြင့် ပြောလ

၁၁ ၁ ထားရှိနည်

အသင်တိရှာဖို့ လယ်ကျကို လျှန်လေ့လာလိုက်ပါ၏။ သူစစ်နေသည် အထောက်ထဲမှာမရှိဘဲမြင်း ‘နွဲ’ စိန်နေသည့်တော်ကို မပြောမလို လျှော့လိုက်စဉ် ‘နွဲ’ လက်ခံကို အိပ်ကိုင်မိသွားရလေသည်။

“ဟင်!”

“Sorry! Sorry! အရေးကြားလို ဓမ္မယျမလို”

“ဘာလိုလဲ”

“နွဲမန်နေရာလုပ်နေတာ များနေသလားလို”

“ဟုတ်ရဲလား ကျော်ရယ်”

သူက ဒီနှစ် လေးလပိုင်းတွေကိုနေရာ စာချက်နှာကို ထွေ့လိုက်ပါ၏။ စာရင်းဆာအုပ်မှ ငွေစာရင်းနှင့် ဘေးကိုချာအောက်ခံမှာ ငွေစာရင်းက မတုပါဘဲ ငွေကွာနေလေသည်။ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘဲ အလုပ်သမားဆွဲထံမှငွေက တစ်သောင်းကျော် ငြုံကွာနေပါစေရာလား၊ အာဝပ်အပိုင်း (၂၅) ယောက်ခံလျှော်ဖြင့် တစ်လက် (၂) သိန်းခွဲ ကွာနေချေပြီ။

ဒါဖြင့် တစ်နှစ်ဆုံးလျှင် သိန်း (၃၀) ကျော် ကွာလေ့လှုပြီ ဒီမန်နေရာက ဘယ်တေန်းကတည်းက ဒီလိုအားလုပ်နေပါလို့။ အထူးသမားတွေကို ခေါ်ပုံဖြတ်နေလျှော်ဖြင့် ‘နွဲ’ ကုန်တွေ ရောင်ချေသည် ငွေတွေကိုရော ဖြတ်ခုတ်နှင့်တာပါလေ။ ဘုရားရော! သူ၏ ‘နွဲ’ စ

တစ်ခုသော နွဲပြီး ၆၁

ဘာဆို ဘာမှမသိဘဲ ဒင်းတောင်းသမျှငွေကို စာရင်းပြုတာနှင့် ရှုံးဝယ်ဆောင်ပါရဲ့။

“နွဲ”

“ရှုံး”

“မန်နေရာနာမည်ဘယ်သူ”

“ကိုထွန်းလော်လေ ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“သူကိုတော့ အလုပ်ဖြတ်မြှုပ်နှံတော့မယ် နွဲ၊ မိမိအဖြတ် လိုအပ်တောင်မရဘူး။ ငွေကြားလိုပါလျှင့် (ပုဒ်မ-၄၂၂) နဲ့ ရှုံးဝယ်နှင့်မြှုပ်နေတော့မယ်”

“ဘာလိုလဲ ကျော်ရယ်”

“ဒီကောင် အလုပ်သမားတွေဆိုက ဖုက္ခထားတာ အများပါပဲ၊ အနည်းဆုံး လေတွေထဲက တစ်သောင်းကျော်တယ်။ (၂၅) ဒီနှစ်တော့ တစ်လက် သူ အခြေခင် (၂) သိန်းခွဲရနေပြီ၊ တစ်နှစ်လာ သမ်းလောက်ရှိမယ် တွေကိုကြည့်။ သူ အလုပ်ဝင်တာ ဘယ်လောက် အြုပြုလဲ ... ဟာ! နွဲ ...”

မိမိခနဲဖြစ်သွားပါသည် ‘နွဲ’ ကို သူ အမြန်တိန်းပွဲလိုက် ဆယ်၏ ဤမြှုပ်စွဲကြားနှင့်တောင် ဒီလောက်နှားဝေသွားပါလျှင် ဝင်ဆုံး အုပ်ကို ပြောင်လျှင့်ဖြင့် မတွေ့ရတော့ပြီ။ ‘နွဲ’ ရယ်။ ဒီသောက်

ခုနှစ်တောက် ဘယ်လိုများ တစ်ယောက်တည်း သည်၊ ခံနေရပါသလဲ။ စုစုပေါင်မှာ ပြန်လည်စေလျက် ကျေနှစ်ဝေကာ ပန်ကာဖွံ့ဖြေလိုက်ရလေ၏။

“အဲ”

“အင်း ... ရတယ်၊ မိုက်ခနဲ့မှုသွားလိုပါ”

“ပင်ပန်လိုလာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆာနေပြီစိုလိုလာ”

“မနက်က တားလာခဲ့တာပဲး မဆောပါဘူး”

“အားနည်းတယ်ထင်ပါရဲ့၊ သစ်သီးဖျော်ရည်ဖြစ်ဖြစ်သောက်လိုက်လေး၊ နောက် ကိုယ့်ကားထဲမှာ Jyice တွေ့တွေ့ပါတယ်၊ ဆယောက်နောက် သွားယဉ်လိုက်မယ်”

သူက ရုံရှုံးမှတ္တာကြပြီး သရက်ပင်အောက်မှာရပ်ထားသည့် ဂျိုလ်ကားနောက်ခုံမှ ပြင်းတောင်းကို ယူလိုက်စဉ် ဦးဆားမောင် ခံစာတ် သုတ် ဖျောက်လာသည်ကို ဖြင့်လိုက်ရလေ၏။ လုပေါ်ချင်တာနှင့် အတော်ပါပဲလား၊ လက်ယပ်ဒေါ်လိုက်သဖြင့် အလုပ်သမားတွေ ဖြင့် ကာ အပြောအလွှားရောက်လာကြလေတော့သည်။ သူက ခံစာတ်နှင့် ပြောကာ မန်နေရာရောက်လျင် သတင်းပိုစိုင်းပြီး ဖော်မျိုး၊ ပြင်ဆင်ရ လေ၏။

“နည်းနည်းတော့ ဝင်အောင်သောက်လိုက်ပါ အဲ။ ကိုယ်

များခန်းကို ဖော်ပြီးပြီ”

“ပြဿနာတော့ ကြောတော့မှာပဲ”

“အရှင်ထုပ်ကို ရှင်းရမှာပဲပဲ အဲ။ အလုပ်သမားတွေလည်း တို့ သေသေရှုရှု အေးမှပဲ ရှင်းပြုရဲ့တော့တော်များ၊ ဒီလွှဲ ဒီလိုဖုံးကျွုံး နေတာ ကြားပြီတဲ့၊ လစဉ်ထောက်ပဲပေးတဲ့ ကုန်တွေကိုလည်း မပေး ထင်လျှင် ပေးဟန်လျှင်ပဲတဲ့”

များခန်းပဲလေသည်။ “အဲ” ကို သူ မည်သူ့ နှစ်သိမ်းမောင်း ၅၈ မသိတော့ပါလေ။ တအောင်အကြော်မှာ ဆိုင်ကယ်သိကြားရပြီး အကျိုးကြော်မှာ စီးကရက် ညျမ်ကိုင်လျက် ဆောင့်ကြားကြားပုံစံဖြင့် သိသေသည်။ ‘တွေ့နှစ်’ ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ခုံခုံထဲနှစ်နောက် အဲ” ကို ဖြင့်လေမှ ပုံစံအချို့က ခံပို့ပို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ! ... မမလေး ရောက်နေတာကို?”

“ရှင်းအပြစ်ကို ဝန်ခံပါ ကိုထွန်းဖော်”

“မျှ! ... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်္ဂလာ့တားတဲ့အားပြစ်ကို မင်္ဂလာ့ယ်တိုင် သိပေါ့တွေ့နော်။ မင်္ဂလာ့ (၄၂၀) နဲ့ မင်္ဂလာ့ ဖော်ချုပ်စီ ဝါတို့ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ”

“ဘာမျှ! ... ကျူးမှုကိုရှာ ကျူးမှု Boss နဲ့ဆိုင်တယ်။ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရှုံးရတာလဲ”

၁၃၂

“သိမ်းမြှုပ်နှံရတာလဲ ထွန်ခြား။ မင်္ဂလာပုံက အတော်
လျှပ်စီး အလုပ်ယူအချင်ချင်း ဒေဝါဒ်ဖြတ်သလို ကိုယ့်အလုပ်
ရှင်အပေါ် ဖြတ်ခုတ်ဖြတ်ဘူး”

“ကဲကျား!”

“ချို့!”

“ကျော်!”

လက်ပါရောက်လာသဖြင့် ရှိန်ချင်ဆောင်ခတ် အခြေအနေတွေ
ဖြစ်ကဗျာနှင့်လေ၏၊ အလုပ်ယူတွေ စိုးရှုံး ဖော်ကြတာနှင့် တော်ပါသေး
သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အချိန်ပါရောက်လာကာ ‘လောင်ကာစာများဖြစ်
အလိုဂိုဇာသူ’ ဟူ၍ ပြောကာ ဖော်ဆီသွားလုပ် ပြုသုတေသန ပြုလေ
တော်၏။

အခန်း (၆)

“အမယ်လဲး! ... ဘုရားကယ်ပေလို့ပေါ်
ကြပြီးပေလို့ပေါ်ကျော်စွာရယ်”

အန်တိုင်ယ်က သူမတိုဒီပြန်ရောက်သည်နင့် ရင်ဘတ်စီ
သုရားတာ’ လေတော်၏၊ ရဲစခန်းတာအောင့်ဝင်လျှောက် အမှုနှင့်ရော်ဖြင့်
အုပ်လက်စအလုပ်တွေကိုရို့ပြီး မှားရနိုးဟာတိုကိုသွား စီစဉ်ဖော်ပါ။
အုပ်လားအောင် နှုတ်ခေါ်ကျော်ပါသည် သို့ကို ဆေးထည့်
ပါ၍ သုနာပြုလုပ်ပေးရတော့မှားပေး။

“တော်တော်နာသွားလား ကျော်”

“နည်းနည်းပါ။ ရုတ်တရကိုဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ဖို့လို

“မြန်မာသိမ္မာ အစောင့်လိုက်ဘူးလေ”

“အမှုတော့ ဆင်ခိုင်နေရှိမှာ မဟုတ်လာအာ ပြဿနာ
ထော့ ရှင်ကုန်ပါပြီ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်ရှုံးနေ့တွင်ပင်မြို့ကျော်ရှုံးလေးလိုက်
ပိုမယ် အနိစိတယ်၊ ဇွဲကို ရုပြုပါကဘူး သွားစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော်
တစိုယောက်လုံး ရှိနေတာဘူး”

“ကျော်မှတ်သားရယ်၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ယောက်နှာများ
မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ်ဆိတာ အမှန်ပါပဲယူ”

“အနိတိပယ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့၊ ဘာမဆို သိမ်းပဲ ဦးဆောင်လုပ်လိုအပြု
အရာတွေ အမျှအကြီးရှိနေတာ မမြင်ဘာလူဘာ အဲ... ဟုတ်သာမျှ
ဘေးပိုင်ခေါ်ဆင်ပါကိုချိနေတာ ခုထိ မပြင်ပေါ်ဘူးဘူး”

“କୃତିତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ”

“ହ୍ୟ!... ଆକତିଯେଣଟେ ଲୁର୍ପିଛି”

သူမက ဆေးသေတွာလေးသွားယူလိုက်ပြီး အန်တိဝင်္ထု၊ စကားရပ်တန်ဖောင်ပေမယ့် သူကိုခိုင်းမည်ကိစ္စက ပေါ်လာသွေ့ ဖိလိမျိုး ပါးကိုစွာ ရောက်စွာ စက်ကိုစွဲတွေကိုတော့ သူမ မလုပ်ဆောင် နိုင်တာအမှန်ပါ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားကို အစေအရာရာ၊ အားကို

တစ်ရွေးသာ နှိမ်အုံ ၆၅

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତକାଣିକାରେ ପାଇଁ ଏହାରେ ଉପରେ ଆମଙ୍କିରୁ କଥା ନାହିଁ ।

“କ୍ରେଟିକ୍ରେଟିପରମାଯିତା ଦିଃ ପରମାତ୍ମାଦି”

"39 | 91

အရက်ပုံဖြင့် အနာကို ဆေးပေးလည် သူက ‘စဲ’ ၏ လက်
ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခဲ့ ဆိုကိုယ်ညွှန်လိုက်လေ၏၊ ဆေးထည့်ပေး
လိုအာဘိ သုတေသန လက်ကို ဆွဲပျောတွက် ရန်လိုက်ရပါသည်။ အထူး
အထူး ဆိုတေသနတွေနဲ့ ‘နွေ့ပို့ပဲ’ ၏ နှလုပ်သားက မန်လှည့်တော့ပါတယ်။
အပိုယာကိုသောခု တစ်ဦးတည်းသော ‘မောင်’ မှတွေ့၍ တည်ပြု၍
ပြောသိရန်ပို့ပဲတော့ မဟုတ်လာဘာ

“အစိမ့်ခံရတဲ့ ကာတော့ မအောင်ဘဲ”

“ဝိဇ္ဇာကိုး အောင်”

“କିନ୍ତୁ ଯିରିଣିଟାଙ୍କ ଅପ୍ରକଟିତାମୁଖ”

“ଗାୟେଷୁ ଯହୁତିରେତୁତୀ କେବଳ୍ ଜୀବିତରେ”

କୋଣାର୍କୀତିବାନ୍ଦିରେ ଯା ଦ୍ଵିତୀୟାବ୍ଦୀରେ ପରିଚିତ ଆଶୀର୍ବାଦିତୁବ୍ୟା
ହିଁ ଏବିଲେଖାରୁକୁ ଏହିଭିତ୍ତିରେ ପରିଚିତ ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଏହିବ୍ୟାକୁ କ୍ଷେତ୍ର
ବିଳମ୍ବରୁକୁ ପାଇଁ ପରିଚିତ କରିବାକୁ ପରିଚିତ କରିବାକୁ ପରିଚିତ
କରିବାକୁ ପରିଚିତ କରିବାକୁ ପରିଚିତ କରିବାକୁ ପରିଚିତ କରିବାକୁ

မန္တရာဝတီတော် မြင်ရှိပါဆိုကတည်က မကြည့်စီ မချိ
ရီတယူအောင် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ခဲ့ ချွန်အုပ်ပါလျက် အိပ်ပျော်
အန္တပါယ်ညွှန်လုပ်သားက နောက်ထပ်တစ်ဖော် နှီတလာလေ့ပြောသူ

“န္တ”

“ဟင်!...ဘာလ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“ထမင်း အရင်တေးမလား၊ ရော်ကိုအရင်ပြင်ပေးမှာလား
မောင်ကျော်စွာ”

“ပေလက်စန္တ ရော်ကိုအရင်ပြင်တာပေါ့ အန်တိုင်ယော
မယ်လေ”

‘န္တ’ ရှေ့မှ သူထုရ်လိုက်ရပါတဲ့၊ အဟောင်းတွေ အသေး
ဖြစ်တတ်ပေမယ့် သူကဖြင့် ဥပော်ပြုမှတ်သေးခဲ့ရပါသည် သူတော်ချို့
က ဒီနေရာမှာပင် ရှာမရအောင် ကျပောက်ခဲ့ရတာပါ။ လစ်လပ်ဇန်
သည် နေရာတစ်ခုအတွက် ပေးနှိမ်ဖို့ လစ်ဟာနေပါသည် ရင်တွင်
တစ်နေရာအတွက် ကိုယ့်နှုတ်သားကို အမှတ်တမဲ့ ရွှေကြည့်ပေးပါလား
‘န္တ’ ရပ်။

“မီးပိုခနဲ့ ဘေးစင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်တိုင်ယော အိုးကိုတွေ ဒီထဲချမိတ္ထိလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ် ပန်ကာန်အေးရင်း ထမင်းစွဲဝင်
တော်လောက်ပဲ ရှိတာပါ”

“ခဏေလောင်နော်...နံပါတ်ခွဲတွေ ရှိရှုလား”

“သမီးနှော”

“စဲ ယူလာပေးဂျိမယ်”

“နေပါ စဲ၊ ဘယ်စိုက် ဘယ်နံပါတ်ဆိုတာ မရှာတိတ်ဘဲ
ခြော်မယ်၊ ကိုယ်လိုက်ရွှေးပါမယ်”

အိုးဘေးအော် ကားရိုအောင်ဘာက်သို့ သူပါ လိုက်ဝင်္မာ
ပါ၏ နံပါတ်စင်အောက်မှ သံပုံကို သူမ ယုလိုက်၍ လက်ရှုမှာ
နှိမ်ပြီး တာရပ်နှင့်လေသည်။ ဒီလက်နှင့်လေး သွေးခြော့မှာကို
ခြော့ခြော်ပါလေး၊ အထူးဖူးစက်ပစ္စည်းတွေကို မွေးနောက်ရှာရင်း
ဆုံးက်ပုလိုပြုတ်နိုင်မည် နံပါတ်ခွဲကို ယုလိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို ရပ်”

ဘေးစင်အောက်ထဲသို့ ပက်လက်လှန်၍ လျှောထိုဝင်လိုက်
ပါ၏ မှလိုက် လှည့်ဖွင့်ကာ ပလာယာပါ ဘုရား၍ ရော်ကိုတစ်ဆစ်
ပါ၏နှင့် ပြင်လိုက်ပါသည်။ ၂၀၂၁ ဆက်နေရာမှာ သံချွေးတက်ပြီး
အောင်လိုက်ပေမယ့် အသေးပြန်လဲဆိုင်ရာက်ပြုနှင့် သူသိလိုပါတဲ့။

—မြန်မာ့တော် အသစ်လိုအပ်နေလျှင် ‘ဇွဲ’ ရဲ့ဘဝအတွက်
သတ္တိအောင်တော်ယောက် မဖြစ်မင် မလိုအပ်ဘူးတဲ့လား။

“ଲୋଲୋହାହ୍ୟ ତୋ? ଯୁଷ୍ଣିଭୂପିଷାଯ ଅନ୍ତିରୀଯ୍ୟ ଆଵରିତ୍ତାରେ ଲେଖାଯ”

“ဟယ!... ဘေစင်ကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အောက်က ပိုက်လုံးကိုပြောတာပါ။ မြို့ထဲ
ရောက်ရင် ကျွန်တော် ဝယ်လာပေါ့မယ်”

“ହେଉଛିପିରିଟେଣ୍ଟ୍। ରେବିଃ ଲାଗିପିଲାଃ ଯାଃ”

“ରତ୍ନିତ୍ୟ”

“ဘာရပါတယ်လဲ၊ မောင်အော်သွေ့အဝတ်တစ်စုံ ယူဝယ်
သွားလည်း ဖြစ်တာကို။ သွားချို့လှုက်ပါ မောင်ကျိုးစွာ”

အမှန်အများတွေ၊ ဖုန်တွေ၊ သံချေမျဉ်တွေ ပေါ်ရတိ
သဖြင့် Sport shirt က လွှင့်ပစ်ရတော့မည့်ပုံပါ။ ‘ကိုယ်ယူ’ ၏
အဝတ်တွေ ယူဝတ်လို ဘယ်ဖြစ်ပဲလဲ၊ ‘ဇွဲ’ နှစ်ယောက်များ မဟုတ်လို
ပါလေ။ ‘ဇွဲ’ ကို လျှိုက်ကြည်စဉ် စိတ်ရှုံးတွေဟာနို့ မတတွေရသူ၌
ခိတ်အေးသွားရပါတယ်။

“ချိုးလိုက်ပါ ကျော်။ ဒီမှာ ရေ့လဲပုဂ္ဂိုင်းနဲ့တာသာက်ပါ။ ဒါက မောင် မဝတ်ရသေးတဲ့ T-shirt နဲ့ပုဂ္ဂိုင်းနော်။ အကြိုကာ ကျော်

କୁଣ୍ଡକୁଣ୍ଡଟୋ fit ପିଲିଫେଲିଷ୍ଟର୍ସ

“ବ୍ୟାକିତାପନ”

ရော်ချိုးနှင့်ရှာသီ သူ လျှောက်လိုက်ရပါတယ်။ ‘မောင်’ ဝတ်အကျေ အထောက်တွေကို သေဆုတ်ခြင်းဘူးတဲ့လား ‘ဒ္ဓာ’ ‘ဒ္ဓာ’ ရင်ထဲကို တိုင်နိုင်စွဲ အခွင့်က ဒီဘာဝါး သူ မရရှိင်တော့ဘူး ထင်ပါပဲ။ သက်ဆိုင် သူ အနိမ့်ဘူး မို့မဖော်တော့ဘာတော်မှု ‘ဒ္ဓာ’ နှလုံသားလေးက အေးစက်လက် အဖွဲ့အစွဲအတိုင်း ကျို့စိုးခဲ့ရတယ်ထို့။

ထမင်းပွဲစိုင် ပြင်နေရာမှ ဝင်လာသည့် 'ကျော်' ကို ဖျတ်ခဲ့လည်းကောင်းလိုက်ပါ၏။ ရတ်တရက် 'မောင်' လားဟုထင်မှတ်မှာ သွားမီသည်နှင့်ယပါ။ သူက 'မောင့်' ထက် body ပိုတောင့်သာလို အရှင်ပိုမြင်သဖြင့် အကျိုက သိရမယဪပါလေ။ ပုဆိုသိပ်ဝတ်လေ့မရှိ အထိ သူက လုချေသိကို ပိုင်ထုတေသနပိုင်သမ်င် မြို့လိုက်ပိုပါ၏။

“ဟော! ... လာပါ မောင်ကျိုစွာ၊ သားနဲ့ လိုက်ဖက်
အပဲ”

“କେବୁ ରୂପାତିଲ୍ଲିପି ଆନ୍ଦିର୍ଯ୍ୟ”

“ଗୋଟିଏ ଆଧୀନୀତିକାରୀଙ୍କୁ ଦେବ ଯାଇଛେନ୍ତି । ତ ଲୈଖିବିଲୁ ଯାଇବା
ଅବ୍ୟାପ୍ତି... ହିଂଦୁଲାଲ”

ଶ୍ରୀତାର୍ଥିକୁମାର୍ଯ୍ୟାନନ୍ଦ ପାଇଁ ଲେଖିବାରେ ପରିଚାଳିତ ଅର୍ଥାତ୍ ‘ଗ୍ରେଜ୍‌ସ୍ର୍ଯୁକ୍‌’ ଏବଂ

နဲ့မြတ်ဆုံးထောင်းတွေ့ အနဲ့တွေ့တို့က ထမင်းအပ်ထဲမှ ထမင်းကို
ခန့်ကျင်လွှာတ ခင်ထည်နေလေသည်။ အန်တိုင်ယောက် ဟင်ချက်
လတ်ရာကောင်းသူမျိုး စားကောင်းမည်ဟု ထင်ပါ၏။ ဒါဖြင့် ‘ဇွဲ’
ရော ဟင်းကောင်းကောင်းချက်တော်ပါရှိလာ။

“အန်တိုင်ယောက်ထားတာ ဟင်းအစုံပါပဲလား”

“တစ်ရုံးကို နည်းနည်းစိပ် ချက်ထားတာပါမားရယ်။
များများစားရုပ်ဖော်”

“ဇွဲဇွဲ”

“ရေခါးလိုက်ညီးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စားရမှာလား”

“အန်တိုင်နဲ့စားလေ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်။ အန်တိုင်ယောက် မနက်အဆာင်း
စားထားတာ များသွားလို့ မစားနိုင်သေးဘူး။ မောင်ကျော်စွာ အဖော်
ရှိတုန်း စားလိုက်ပါ။ နှီးမှာ သမီးကဲ သာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး”

အန်တိုင်ယောက် အတင်းဆွဲခေါ်နေသဖြင့် သူနှင့် မျက်နှာချုပ်အိုင်
ခုံမှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ‘မောင့်’ ပုံရိပ်တို့ ထင်ဟင်နေသူ
သည့် ဒီအိမ်မှာ ‘မောင်’ မဟုတ်သည့်သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် အတူ
ထိုင်ပြီး ထမင်းစားလိုအုပ်ပါမလား၊ ‘ကျော်’ နှင့် ဝကားပြောဖြစ်တိုင်

‘မောင်’က မျက်မှားတွေ့တို့ မနှစ်သက်သလို အမြဲတော်
ပါလော်။

“ဇွဲဇွဲ ဇို့နို့ချောင် တစ်ခါတစ်ရဲ ဝင်ချက်ဖြစ်သေးလား”

“ဟုတ်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်မျိုးကာတည်းက လိုအျက်ဖြစ်တာကြောင့် ဘယ်တော့
သလို မောင်နဲ့အတူတူ ချက်ပြုတ်ဝါရ်ကိုင်ခဲ့ရတာဆိုတော့ သတိရ
ပါတယ်က ဂိုလ်တော်လို့ပါ”

“Sorry ပါ ဇွဲ၊ ကိုယ် အလိုက်မသိသလို ဖြစ်သွားရပြီ”

“ရပါတယ် ။။။ ကိုစွဲမျိုးပါဘူး၊ ဟင်းတွေ ထည်စားလေ။
မြောသာ ကျော်ကို ပိုအားနာဖောတာပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“အစာအရာရာ ကူညီနေလိုလေ”

“ဒါများ ဇွဲရုပ် ။။။ သူငယ်ချင်တွေ့ဖော်၊ ပြောစရာလိုသူ
လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကို ကျော့မူးတင်ခိုတာအမှန်ပါ။
မြောဆွဲသွေ့ယုံချင်ဆိုပြီး အမြဲတစ်ခုကွဲပေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ”

“ဇွဲ”

“လူတေသန၊ လူတေသနပတ်ဝန်ကျင်ဆိတာ၊ ရှိတယ်
ဒီအယူ မြတ်သိမ်းကို အပြောင်တွက်နေရင် မှတ်လုံးတွေနဲ့
မြတ်သိမ်းထောက်ပြောကြရင် နာတွေပါ ကြားကဗျာ အမှန်ပဲ
ကျော်”

“ကိုယ်တိုက ကိုယ်တိုက ရှိနိုင်သားသားခေါင်မင်ကြတာပဲ
ဟာ၊ ဘာကို ဂရှိစိုက်ချော်လဲ”

“စံပြောပြီပြီလေ၊ လွှဲစည်းဆိတာ၊ ရှိတယ်လို့၊ စံတိုက
အနေအထိုင်တည်တာ၊ ရှိသားကြတာ မှန်ပေမယ့် သူစိမ့်တွေက
အစိမ့်ရောင်မျက်မှန်နဲ့ အကြည်းစိမ့်အိမ်ပဲ ပြင်တတ်ကြမှာအမှန်ပဲ
ကျင့်ဝတ်သိကြာဆိတာမျိုးက ကိုယ်ပဲလုံအောင် ထိန်းနိုင်ရင့် မရုံ
လောက်တဲ့ ကျော်၊ ပတ်ဝန်ကျင်ကယ်နိုက်လေရင် အောက် သတ်း
မဟုတ်တော့ဘဲ အတင်းဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်ကို ပြောင်ဆွားတော့မှာ”

“ကိုယ်က ကိုယ်က နွေကို ဖောင်ရောက်ချင်တာပါ”

“စံ သိပါတယ်၊ ကျော်စေတနာကိုလည်း လက်ခံပါတယ်
သယောကြုံတရာ့ခဲ့နိုင်နှုန်းကိုလည်း စံ နားလည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထမင်းသာမဝင်အောင်များ
ပြောပြီပြီလား၊ ‘ကျော်’ ထမင်းပန်ကန်က ကုန်သလောက် ပြုစေပြီ
လိုက်ခွဲထမင်းအုပ်ကို လုပ်ပေမဲ့တို့ လက်ကာပြခိုင်နှင့် ကြေလေ၏

သုမ္ပဏီတွေမပြောခင် ကိုယ်က ဆိုခြင်းမှ ကြိုတင်လုပ်နိုင်မှသာ
ပြုစေမယဲ့၊ အထူးသဖြင့် ‘ကျော်’ မိဘအသိင်အားလုံးက ‘စံ’ ကို
လက်ညှိပါတယ့်မှာတော် အိမ်ထောင်မပြုခဲသာဘူး ‘ကျော်’ အတွက်
ဆလတ်ကန်သို့ပြုစေလာမှာကို ဂိုဏ်ပိုင်လိုပါလေ။

“နွေက ဇွဲကို အားလုံးက ဂိုဏ်ပြုကဲခဲ့မှာကို စိုရိုင်ငါး
တာလား၊ ကိုယ်က အဲဒီလိုအဖြစ်စံမယ်များ ထင်နေလား နွေရယ်”

“ကျော်အတွက်ပါ”

“ဘယ်လို”

“စံက တစ်ခုလုပ်လိုပဲထဲသုံး၊ မှန်လိုပဲခေါ်ပေါ် ဒီထောက်
နားလည်းဆိုတယ်ပစ်ရစားမရှိဘူးလေး၊ အိမ်ထောင်မပြုခဲသာဘူး ကျော်
အတွက် စံကြောင့် နားလည်းမှာ အယဉ်းစံကိုထင်မှာကို မလိုလာလိုပါ။
မိတ်ရင်နဲ့ ပြောနေရတာပါ ကျော်”

ရှင်ထဲမှာ လျှိုက်ခနဲ့ ပြုစေသွားခဲ့ပါ၏၊ စေတနာကို သိတယ်
ပြုစေသွားလေး၊ ကိုယ်ကို လက်ညှိပြုစွာကြမှာထွက် သွားခေါ်ကိုမှ
ရှိနိုင်သွားလေး၊ ‘ဇွဲ’ ရယ်၊ ကြော်နားသွားပြုစေပြီ
တစ်ခုတစ်ခုကို အိမ်မက်တွေမှောက်အောင် ဖို့ဆင်းနေပြီ
သေး

“မင်း ဘာတွေလျောက်လုပ်နေသလဲ မင်းကျော်စွာ”

“များ!”

“များမနေနဲ့ ဒီမှာလာထိုင်ပါမြို့”

ဖေဖေခေါ်နေသဖြင့် ကားသော့ရှိတိုက် ပွဲချမ်းနေရာမှ
ဆိုအံ့ထာက် ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ဒီနေ့ ဝတ်မိသည့်က ဟိုဟစ်နေ့က
‘ငွေ’ မှတ်မှတ်ရရ လျှော်ပေးခဲ့ပါသည် Sport shirt နင့် pants
ပါး၊ ‘ငွေ’ လက်နှင့် ထိုကိုင်ထာပါသည့်အရာတိုက ‘မင်းကျော်စွာ’
၏ စိတ်နှလုံးအစုကို ဤများ ချမ်းမြှုပ်စေပါလျက် ဘဝလက်တွဲဖော်
ပြန်ခွင့်သာရခဲ့ပါက အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ ဒီကမ္မာမှာ
အဓိဋ္ဌးခုံး ဝစ်းသာလုံးဆိုမည့်လူသားတပ်ဦးဖြစ်သွားတော့မှာလေ။

“မင်းကျော်စွာ”

“ဖေဖေ”

“ခုတ်လော မင်း ဘယ်ကိုခြေလှမ်းနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ခြုထဲနဲ့ စက်ရှိကလွှားပြီး ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ
ဆောင့်”

“အဲဒီနေရာအပြင် တဗြာမှာပါရှိနေခဲ့လို့ အိမ်ကို ဒီသားင်း
ဆုတ်လာတာပေါ့ မင်းကျော်စွာ၊ မှတ်သော် ဘယ်သူက လေကျိုး
မြှောက်ပါမလဲ”

အခန်း (၇)

ကားကို တိုက်ရှုမှာရပ်လိုက်စဉ် ညာက အတော်မှာ့၏အောင်ငွေ
လေပြီး၊ ၌ထဲကိုပါ သွားခဲ့ရတဲ့ဆုံး စက်ရှိကို ညာနေတော်မှာ ရောက်ခဲ့
တာ မဟုတ်ပါလား၊ ‘ငွေ’ ဆောထည့်ပေးသည်။ နှစ်ခမ်းဖွံ့ဖြိုးနာကို
စိုးမိတိုင်း ကျောပိုပို ပြစ်စွာပြင့်သူ ပြီးနေတတ်တာ ကြောလေပြီး
လေချွမ်းသံပော်တိုးတိုးဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ် မိဘနှစ်ဦး
စလုံးကို ပည့်ခန်းမှာ ပြင်လိုက်ရလေ၏။ သူပြန်လာတာကို တမင်
စောင့်နေသည်ပုံစံကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ တန်းတာက်ရန် အော်အစွမ်းကို
ဖျက်လိုက်ရတော်သည်။ ဖေဖေမျာ်ရနာက အတော်တင်းမာခက်ထင်း
နေသလို မေမာသည်လည်း စိတ်ပျက်နေဟန်က အထင်းသားပါလေး

“ရွှေတိန်တွေ၊ ဘာတွေအထိ ရောက်ရဲ ဝင်ထွက်ရအောင်၊
ဆောင်သာ ဘာတွေရှုပ်စေလ”

သူ ပါးစ်အဟော်သား ဖြစ်သွားရပါတယ်။ သွားခဲ့တာပဲ
လကျိုးကြားတာထောင်မှ ဒီသတင်ကာ ပုံတော့လား။ ‘နဲ့’ ပြုပြီ
ပြုအဲသော် အောင်ကို ဝင်ထွက်ခြင်ကို အဆကြောင်တစ်စုတော်ရရှိနေသာ
သွားဖြစ်ခဲ့တယ်။ သွာကာကို ထမ်းကြုံမလိုက်တော့သဲ ပြုစွာသော်၍
ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် နေစဉ်သွားလာနေပါသည် ‘နဲ့’ ကို လုပ်မှာ
ပြုပြီ၏ လက်ပြုရှုထက် မလိုခဲ့ပါဘဲ အခုမှ ဒီသတင်ကာ ဘယ်ကဇန
ဘယ်လို ပုံနှိပ်လာရပါသလဲ။

“အဲဒါ ကြာခဲ့ပါပြီ မေမေ၊ အမှုလည်း ဂိတ်သွားပါပြီ”

“အမှုအဓိကတွေအထိဖြစ်ရလား”

“ဒွေတို့အလုပ်သမားကိုပါ မေမေ၊ ဒွေတစ်ယောက်
တည်း မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ကိုပါ ကူညီပေါ့ရှုပါ”

“ဘယ်က ဒွေလဲ”

“ကျွန်တော်သွေ့ယုင်ယ်ချင်း နောရိပ်စံလေ ဖေဒေ၊ မမှတ်စီစိုး
လား ဟို ဆံပံ့ရှုည်ရည်”

“တော်စိုး လာပြီပြီလား ဒီသွေ့ယ်ချင်း၊ ဘာသွေ့ယ်ချင်း
လား အောင်ကော်မလေးကို ခုတ် မင်း မစုနိုင်ဘူးလား မင်းကော်ဘူး

ချုပ်ရိုနဲ့တုန်းကလည်း အဲဒီ နောရိပ်စံကြောင့် Engage ပုဂ္ဂိုလ်ရတဲ့
အထိ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“အဲဒါက ချုပ်ရိုနဲ့ ကျွန်တော်ကိုပါ ဖေဖေ၊ စိတ်သော့
ယာချင်း မလိုက်ဆိုရွှေလို ပုဂ္ဂိုလ်ရွှေရွှေမှုမဆိုင်ပါဘူး”

“စ်ပြာတယ် မဟုတ်လား ကို။ အဲဒီနဲ့ကလေးနဲ့ ပတ်
သက်လာခဲ့ ကိုသားကို ဘယ်တုန်းကာ ပြုလိုရှုလိုလိုလဲ၊ သတော်
ရိုက်မယ်ဆိုလို ဟုတ်ပြုထင်နေတာ၊ တစ်နှစ်ပဲတွေအဲပြုး မြိုပြန်ရောက်
အောင့် အဲဒီအိမ်နား တစ်ပဲလည်လည် ဖြစ်နေပြီ”

“ပင်ပန်းတာထက် မေမေ နာမကျိုးဖြစ်လို ပြန်မသွားခိုင်း
သာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာအပြစ်မယ့်ရတဲ့ ဒိန်ကလေးကို အပြစ်မပုံချ
မြှေ့လား မေမေ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“နာတတ်တယ်လို့။ မင်းကိုယ်မင်း ကောက်နှုန်းပဲစောင့်တဲ့
ဒွေ့ပြုနေရန် မလိုအောင် ဖွှဲနေရလား၊ မင်းကော်ဘူး၊ အဲပါရဲ့ဘူး”

ရှင်သို့ ထိနိုင်းလိုက်သော် သွေ့နှုန်းပါ ခံရခက်လွန်လေ၏။
မြှေ့လေပြီကော် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောပါက စုစုပေါင်းပေါင်းလည်း၊ ကိုယ်
နဲ့ မွှေ့ခဲ့ပါသည် ဒါဘန်ပါးတဲ့ ထို့နောက်ချက်တဲ့ ရင်ကို ပို၍ ကြော်
တာအဖြစ်ပါ။ ယောက်သွေ့နှုန်းပါသို့ ရှိသွားဖြေစ်စာ ခင်မင်္ဂလာ
မြှေ့သွားတွေလား၊ သွေ့ယ်ချင်းစိတ်ဆွေခဲ့တာတွေသာ နှုန်းပါလွှာ

သတေသန ဖော်စွာတို့ ရှာပါအတော့မှာပါလော့။

“နွေနှစ်တာ အပြစ်လား ဖော် ကျွန်တော်တို့ ခင်လာတာ အခုမှုမဟုတ်တာ”

“ခင်တယ်ဆိုလည်း ဒီအဆင့်နဲ့တစ် ကျွန်လိုက်ပေါ့ သားရယ်။ အောင်ကောင်မလေးကိုမ တစ်းတစ်းဖြူဖြူနေရာသလား၊ သဘောဝအတွက် ကောင်ကျိုးဆိုတာတွေအားလုံးကို အောင်ကြိုးတစ်ချောင်းကြောင့် မပျောက်ကွယ်သွားပါစေနဲ့လား”

“နွေက ... နွေက ... ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်! ... ပြောခုခံကိုလိုက်တာကျွား”

“လူလွှတ်မဟုတ်တော့တဲ့ မိန့်ကလေးနဲ့ မပတ်သက်ဘဲ ကင်းကင်းနေဖို့ မေမေတို့ပြောနေတာပါ သား၊ ခေါ်စံမယ်မေးပါနဲ့”

ရင်ထဲ နှင့်ခဲ့ ဖြစ်သွားရပါ၏။ လူလွှတ်မဟုတ်တော့လို့တဲ့ လား၊ ဟိတ်စီရိတ်ကဖြင့် ကောင်ပြန်ချိန်တိုင်း အိမ်လည်၏ခုံခုံ ‘သမီး’ ဆိုပြီး နှုတ်ဖျားကမချ ခေါ်ခဲ့သေညာ့ ဖော်၊ ‘နွေ’ မိဘတွေအွှုံးလည်း တရင်းတန်ချို့ခဲ့ပါလျက် မိဘတွေမရှုံးတော်တဲ့ မျက်နှာ ထွက်ခဲ့ပါသည့် နိုးမှုတယ်လောက် မခေါ်မပြောနိုင်အောင် မိမ့်သက်သွားဖြစ်တဲ့ လား”

“အန်တိမြေလေးငံသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးရင် မောင်

“မိမ့်ပဲ ပြောသူလား”

“မင်္ဂလက်ရွှာ”

“မေမှုသူလုပ်ရုပ်များသူများဆိုပြီး ချို့ခဲ့တဲ့ အွေ့မြှုပ်ပါ လော့အိမ်မှုမဟုတ်တာ”

“သာစိမ်းက သူစိမ်းပေါ့ မင်္ဂလက်ရွှာ၊ မင်္ဂလာ စီတ်မဝင်ဘဲ့ တော်မာတ်သယာကိုတို့ အွေ့ချာယ်လက်ထပ်နဲ့တာ မင်္ဂလွှာပြုပိုင်လို့ အား ပင်ယလ်ရောဘင်း ဦးနောက်ကို၊ ဘာနှင့်တွေ့ စိတ်အလိုလဲ ပြုပါပြီ”

“မှန်ပါတယ် ဖော် အဲဒါ နွေခဲ့ဂျာတ်လုပ်ခွင့်ပါ။ သူချုပ်တဲ့ သမီး ဇွဲချာယ်ခွင့် သူမှာရှိပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ နွေကို ရန်ပျော်ကြောင်း သာက်လို့ မပြင်ကြပါနဲ့”

“မင်္ဂလိုင်ကိုချွေ့ခဲ့တဲ့ ဓာတ်လက်ကိုမ ပျော်ကိုထားရှုပ်ရှောင် မိုးကိုမဲ့စမ်းပါနဲ့ မင်္ဂလက်ရွှာ။ ရှာတယ်ဆိုတာ ဆယ်ကျိုးများမှာပဲ ကြည့်ကောင်းတာကို သိစော့!”

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြူးအပ်ထားလိုက်ရှိ၏ ရင်ခွဲဓာတ်အိမ်တွဲလား ‘နွေ’၊ ရှာသွာ်စိုက်မဲ့ပါက ‘ဇွဲ’ သဘောမတုပါဘဲ၊ အားလုံးတယ်ပြုသည့် လုပ်စုရုပ်သူကို သူလုပ်ပြုခဲ့မို့မှာလား၊ သို့သော် အိမ်သာက်သူနှင့် အတွေ့စုစုပြု၏ နှုတ်ကို ‘ဇွဲ’ မဲ့တော်ချွေ့လို့

နှင့် အမြတ်သွေးတော့ မဟုတ်ပါလာ။

ဒါးဘို့ သီးအပါမျည် 'ဇွဲ' က သူအပေါ် နားပေါ်ပေါ်နိုင်လေ၏ အုပ်စာနှစ်ပါးကြပိုင် ဘာကြောင့်များ နားမလည်ပေါ်နိုင်တော် လိမ့်း၊ ရင်ထဲမှာနှစ်ပြီး နှစ်ပိုင်တို့က ပြည့်လေသလိုပါပဲလာ။ ဇွဲပဲ့ ... ဂိုယ်တို့ရဲ့ရေဝက်က ဒီဘဝမှာ ဆုတော်းပြည့်ဖို့ မရှိဘူးလာ။ တစ်ပွဲနှင့် တစ်ပွဲနှင့်သာ၏နှင့် ကိုယ်က ခုံဆွဲတို့ခွင့် မရှိရတယ်လို့

"ဘာ?"

"ကျွန်တော်က ဇွဲအပေါ် အထက်တန်းကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့ပြီး ချုပ်ခဲ့တာ မေမေ အသိခဲ့ပါ။"

"ဘာ!"

"ဇွဲအိမ်က ယူလေခဲ့တဲ့ ကျောက်ကျောမျိုးကို နှစ်ယောက် အတူ စောင့်သလို့ ကျွန်တော်ရှုတော်တဲ့ ဒါဇ်အောင်စုံတော်များ ဆင်တွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇွဲကို ခွဲပေးခဲ့တဲ့ ကာလကို မေ့ခဲ့ပြီလာ။ မေမေလည်း ဇွဲကို သမီးလေးလို့ ချုပ်ခဲ့တာပဲလဲ"

"အဲဒါက ကြာခဲ့ပြီ မင်းကျောစွာ၊ အတိတိကို ပြန်တမ်းမာ နေလို့ ပစ္စာပွဲနှင့် အထောက်အကြုံ ဖြော်တွေး၊ လက်ရှိအပြုံအမြတ် ပဲ ရရှိတည်ကြည့်စော်ပါ။ ဒေါင်းမာလိုက်တာကွာ"

"လူကြီးဖြစ်တဲ့ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ရဲ့ပိုင်တဲ့ ရိုပြီ

အညီကြည်သုတေသနပါတယ်"

"မိဘကိုအာခံနေတာလား မင်းကျောစွာ၊ ချုပ်ခဲ့မယ့်နိုင် အုပ်စားရဲ့ တစ်နှစ်ကျော် လေလွင့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ တော်သုတေသနပြီပဲ့"

သူ့ဟောခဲ့ရပ်ဒေါ်လေ၏ နောက်ခုံတော် အာရုံးလေးတွေး အညီထိုးက အာဏာပြုလေပြီး၊ နောက်ခုံတော် သားသမီးကပဲ သိန်နက်ချေခါးတဲ့ရှုမှာတဲ့လား၊ အုတ်နှစ်ကြောင့် ခဲတဲ့နှင့် ထိချုပ် အုတ်နှစ်ကြောင့်သား၊ နောက်ဆုံး ပြုကျောည်ဟူသည် ပုံပြင်က ခုံတော် ပဲ့ပူးပဲပြီး၊ ဖေဖေတို့လည်း သူ့အရွယ်မှာ ချိမ်ခြင်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ရနိုင်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် စာနာ့တဲ့သူ့တို့က မရှိရပါသလဲ။

"ချုပ်ခဲ့လိုကာအဲတော်ရှုတော် အေဖေတို့မှ မသိတယာ"

"ဘာ!"

"စုံစုံမှာတော်ယောက်ရှိနေတာကို မကြိုက်တာသာများပါတော် ရှုတို့ သိကြောချေခေါ်ကာအတော်ရှုတော် လက်ပိုက်ကြည်မနေနိုင်ဘူး။ ပြုပြုတို့ သူ့နှစ်လောက်ခွဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တော်ပါ ဖေဖေ။ ဒီပြုပြီး ခတေတာ အဲသွေ့ တစ်နှစ်တော်ကို ကျွန်တော်အကြောင်းပဲ့ မဖြစ်စိုးတို့ခဲ့ပါဘူး။ အသွေးအတိုင်း အလုပ်စား ဖြော်ပေါ်လိုပေါ်လေမယ့် ဒီနှစ်အဲတို့ ကျွန်တော် အဲသွေ့တာ၊ လုပ်ချေခေါ်တာကို မရှာကာ တောင်းဆိုတာဖူးကို ဘယ်များ ထုပ်ခဲ့ဖူးလိုလဲ"

အောင်မြန်

“အောင်မြန် ပင်လိုအျော်တာကို ဘာမဆို တောင်ဆိုနိုင်တယ် သောကြောင်း ဒါပေမဲ့ ဇွန်နံခိုက်တော့ မရဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ဘယ် နည်နှင့်မှ သဘောမတူတာပဲ ဟုတ်ဖြစ်လာ”

ရင်ကို ရုပ်ညွှန်ချေမှုပဲလိုက်ရသည့်နှစ်ပါ။ တန်င့်တန် ထောက်ရင်ထဲထပ်ထဲ ရောင်းရန် နာကျင်ခဲလေ။ ‘ဇွန်နံ’ တော့ မရဘူးတဲ့လာ၊ ‘ဇွဲ’ ကရော သူကို လက်သံနှင့်မှာ့နှင့်လိုလာ အရင်ကတည်းက မာနလေးတစ်ခွဲသာဖွင့် ‘ဇွဲ’ က သူကိုတော် သုတယ်ချင်ဖို့ တရင်းတန်း ဆက်ဆံပြောဆိုပေးတာလေ။

“ဇွဲက အဲဒီလောက်တောင် ကျွန်တော်နဲ့ မထိက်တန်နေ လာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းပါးကိုတော့ အိမ်ပေါ်မတင်နိုင်သာ”

“အကြောင်းပါး ခရောန်တော်မှ ခြောက်သွားတဲ့အား မြှော့နှင့်ပြောယ်ပါဘူး မေမေ၊ ဇွဲက တူမြှို့နိုတဲ့ ပိန်ကောလောက် မိန့်မကောင်းမှန်၊ တစ်ပွင့်စဲ ဆိုသလို သုစ္ာတည်တဲ့အပျော်းသာ ဒီလိုအခြေအနေတွေ ပြောလာမှာကို ကြိုမြင်လို ကျွန်တော်ကိုလောက် ကြုံအသံပေးပါတယ်၊ အဲဒီလို မေမေတို့ တန်နှင့်သွားတဲ့ ဇွန်နံပါးကို မင်းကော်စွာ”

နှင့်လို မလိုအပ်ဘဲ အိမ်ကို အဝင်မခံပါဘူး လွှမြင် မသင့်တော်လို ချို့ ကာကြောင်း မောင်သဲ ရောင်းခဲပါတယ်၊ ဟောဒေဝင်ဘာတိုကြော အောင် ဝင်စွဲဆိုတာက အဝေးကြောမှ အဝေးကြောမှာ”

ရင်ဘတ်ကို တဘုံဆုံးထုတိုက်လိုက်မဲ့၊ သူရင်ကို ခွဲတဲ့ ခုံခွဲတာဆုံးပြီး ‘ဇွဲ’ ကို ခွဲပွဲကြတဲ့ သူမိဘတွေကရော ဘာများ ပြုပြုလိုပါလဲ၊ ‘ဇွဲ’ နဲ့ကြောဝေမျှ ဘာဆိုတာမှ မမြင်နိုင်လောက် အောင် ကျောက်လွှာတဲ့တိုင်းကြီး မြားပြနေတာပါလေ။ မှန်းတီး နာ မြေပါးမှ နာကျင်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ အချုပ်ပြီး ချုပ်ပြီး နှင့်နှင့် ဆည်သည်း တွယ်တာမဲ့လျှင်လည်း နာကျင်ခံတာရတာပါလေ။

“သာ”

မေမေခေါ်နေပေယုံ သူ လူည်မကြည်တော့ပါ၊ တိုက်ထဲမှ ပြုဆုံးခဲ့ပါတော့တဲ့။ စောစောက ရုပ်ထားပါသည် ကာအပ်ပြန် သောက် အပြောမောင်းတွေကိုခဲ့ပါလေသည်။ ‘ဇွဲ’ ရမ်း အဝေးဆုံးကြိုးသွားချင်ပါတယ်။ ‘ဇွဲ’ နဲ့မဆုံးဖြစ်တော့တဲ့ ‘မင်းကော်စွာ’ သဝက အဓိကဗာယ်မဲ့ခဲ့ရတာ အဘယ်မှာ ကြောချို့ယော

မိုးဦးက တဖြောက်ဖြောက်ဖြင့် ကျေလာလေ။ သစ်ပင် အသံမှာ ကားကိုရုပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ကားသီယာတိုင်ခွေထက် အုပ်ချုပ်လိုက်ဖို့တော့သည်။ အသည်ကြွေတယ်ဆိုဘာကို တစ်ကြိုးသာ

၁၃၁။ မြန်မာနိုင်ငြပ်၊ နေဂျာနယ်တစ်ကြိမ် မကြိပါရမလဲနေတော်။
၁၃၂။ သီရိလွှာအားကျော်မှာ သူ၏ မျက်ရည်တိန်င့်အတွေ့ “ချယ်ရှိ FM”
လိုင်း၊ သီချင်းအေးအေးလေးက လွင့်ပျုံထွက်လာလေတော့၏။

၁။ နှစ်သက်ခြင်းမှာ ၃၀၁ တောက်ပါ ၃၀၁ ဒီဇိုင်ဘာ
တိန်ယောက်အတွက် အမှတ်တော်မြှုပ်မယ်လိုခင် ၃၀၁ လျှော့လင့်နော်
၃၀၁ ဒီဇိုင်တော်အတိုင်း မင်း သတိရပါ ၃၀၁ ခြိုင်း ၃၀၁

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟଙ୍କା ପୁଲେଖିଲ୍ଲକ୍ଷଣିଃତାଯ **xxx** ଓ ଅଧିକଃପଦ୍ମ
ବ୍ୟା: **xxx** ମନ୍ଦଃଆତ୍ମଗ୍ରୂହି ପେଶାର୍ଥପ୍ରିୟଃପ୍ରିୟ **xxx** ଟି ବ୍ୟା:ମନ୍ତ୍ରଲଙ୍ଘି
କର୍ମିଃତାଳିକେମ୍ବ୍ୟ **xxx** ମନ୍ଦଃ କାହାରେନ୍ଦ୍ରିୟିଃ **xxx** ଶର୍ତ୍ତବ୍ୟା: **xxx**

နှင်ဟာ တိုက္ခက္ခား xxx နှင်ဟာတိုက္ခအသည်း xxx နှင်ဟာ
တိုအိပ်မက်ပါ xxx နှင်ဟာ တိုမြှုပ်လင့်ချက် xxx တိုတေဝယ်၏
xxx ပြန်မဆုံးဖြစ်ကရင် xxx မင်းနှလုံးသားမှာ xxx ဒါ အဖြေထိ
ခိုပါစေ xxx

ပိုးတုန်းကလို တန်းဘတယ် xxx ခဏေလေးပဲ့ ၁၁
ပြတ်ရတဲ့ အလွမ်းချွှေးသီပ်မက် ၁၁၁ ကြကွဲဆေတယ် ၁၁၁ ထိကြော်
တယ် ၁၁၁ အဆုံးအစမဲ့ရာ ဝေးဆေတယ် ၁၁၁

လမ်းခွဲခြင်းက ပူဇော်လျန်ဘယ် xxx ဒါ အမှန်မဟုတ်
ဘူး xxx မင်းအတွက်ပေးဆပ်ခြင်းပဲ xxx ဝါသာမယ်ထော

သာမဏေဘိဝတိသွားပြီ အန္တာထည်ကိုပါအင်သယ်ရမဲ့မည်။ ပိုက်ဆံ
ခါတိတဲ့သို့ မှတ်ပုံတစ်နှင့် ငွေလျှောက်အောင် ရွှေတွေကိုကာ ထည့်
ထိုက်ပါသည်။

ပြောမှုကို phone ဆုံးပိုက်ဆံထိုက် စာကြော်စာဖွေတက်
စွာ ပြုစေသောအောင် တစ်ထားရလေ၏၊ ကာလက်မှတ်ကိုလည်း တစ်
ထိုက်ပြတ်ပြောသာစွိ ညာသွားမှသာ ငွေရှင်းပေးမှုပါ။ အန်စောင်ယ်
စောင်ယောက်တည်း ပြုစောင်ယာစွိ ထုတ်အတိုင်း ပြောလုပ်သမား ဦးဘာ
ဆောင်နှင့် ဒုပ္ပြည်သွားကို သို့ထားစွိ မှာထားရလေသည်။ လုပ်ယောက်
လုပ်တွေက အဆိပ်ဆတိပြီး မိမိကားကားရှိနှိမ်ပါပဲ။ ကလေလည်း
၆၅ အာရုံပုံစွဲ အစ်ကိုထွေ အစ်မတွေနှင့် ထားခွဲနိုင်ပါ၏။

“တင်တောင်！”

လူမှုံး bell သံကြော့နဲ့ ထိုးစန်းပြုစွာသုပါ၏၊ နာခိုက
အမ် (၉) နာခိုကို ညျှော်ပြနေသောပြုံး အလုပ်ထမာဂေါ်တွေကို မဖြစ်စွဲ
ပါ။ ယန်ကိုတစ်ပိုင်အလုပ်ဆင်ပြီးမှ ညာနေသာကိုလာမှုပို့ပါပဲ။ ဒါဖြင့်
သော်လုပ်လိုပါတယ်၊ ‘ကျော်’ ကာလကြောင်နိုဗာသာ လာအတိုင်း လာမည်
ပေါ်လော်။ အန်တောင်ယ်ကို phone ကြုံဆက်ပြီးမဲ့ လာတတ်တာ
အာရုံလော်။

“သမီးမရ စံ”

အဝန်း (၈)

စာလုံးပေါင်းစပ်ပြုသွားသည် စာများအပ်ကို packing
paper ဖြင့် အစုံအပ်လိုက်ပြီး စာအိတ်အညီထဲသို့ထည့်ကာ ဂို့
လိုက်ပါ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ စာတိုက်မှန့်စရာဟလိုပါပဲ ရန်ကုန်ကို ဘူ
ကိုယ်တိုင်သွားပိုဖြစ်တော့မှုပါ။ နေချင်းပြန်သွားလျှင် ပင်ပန်းလျှို့
တာမို့ ရန်ကုန်ကို သုတယ်ရှင်းထဲ နှစ်ညွှန်တော်မည့်အကြောင်း phone
ဆက်ထားပြီးဆလို့။

ကျော်အိတ်ထဲသို့ သယ်သွားမည်ဝင်တို့ သုတေသနနှင့်အတွ
ခံရသွားလျှင် မပါမဖြစ် သယ်ရမည့်ပစ္စည်းမှိုက် ပို့စားပြီး ရုတ်
ထက် ပို့ထားထားစွိ စနစ်တက္ကာစွိ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ညာကာအိုမည်။

၁၂၁၆

“သယ်မှု အနိတ်လဲ”

မြင်ဆင်စရာပြီးနေ့ပြီး တစ်ရက်ပြန်အိပ်ရန်သာ ရှိတော့လဲ၏ ဘယ်က ငြော်သည့်နှင့် ဒီအချိန်ကြီးလာရပါသလဲ။ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သလို ရေချိုးခေါင်းလျှပ်ထားသဖြင့် ဆံပင်တွေကို ဒီတိုင်းချာ ထားရာမှ သေသပ်စေရန် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ခပ်ဖွှာလေ့ဆည်းလိုက် ပါသည်။

“ဘယ်သူ သွေ့... အနိတ်ဇော်တို့ပါတာ၊ ဘာကိုစွာ ရှိလိုပါလျှင်”

“သားရော ဘယ်မှာလဲ”

“ရှင်”

“အနိတ်တို့သား မင်းကျော်ရှိ မေးနော်ဘာပါ န္တရိုင်စံ”
နာမည်အပြည့်အပေါ်ကိုခေါ်ပြီး လေသံမာမာဖြင့် မေးနော်
သည် အနိတ်ဇော်မာကြာင့် တအုံတော်ဖြင့် မင်းသံကိုစွာ ကြည့်နေခိုး
၏။ သားဖြစ်သူ ဘယ်ကိုထွက်သွားလို ဒီနေရာမှာ လာရှာကြပါသလဲ
သုံးလေ့နှစ်သာကာလေးယော်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘဲ စိနိုင်တော်
လာရှာပုံက အံ့ဩထူးဆန်းဖွံ့ဖြိုးရပါလေ။ အနိတ်တယ်ပင် ဘာပြော
မှန်မေး ကြောင်းတော်တော်ဖြစ်သွားရမလဲ၏။

“ကျော် ဘယ်ထွက်သွားလိုပါလဲ အနိတ်”

“မောင်ကျော်စွာ ဒီကိုမလာတာ သုံးလေးလက္ခဏာနေပါပြီ
မင်းမား၊ ဟိုတေလာကာပဲ နှစ်ခါလား သုံးခါလား လားလည်ဖူးတာပါ”

“အနိတ်တို့သားကို မိဘစကားနားမတော်ပြုစ်အောင် ဘာ
ထွေများစွာထားသောလဲ န္တရိုင်စံ၊ အရောက် အနိတ်စကားကို မြေထိ
မျှနားထောင်ခဲ့ပါလျှင် အခုခံ ဘာပြောပြာ နားမဝင်တော့ဘူး”

ဘရား! ပြဿနာက အတော်ကြီးပုံပါပဲလား၊ သားဖြစ်သူနှင့်
ကတော်ကာဆဖြစ်တာနဲ့ပဲ ဒီကို အပြောရောက်လာသတဲ့လား၊
ထက်ယ်ခဲ့ မိသာဖုံအတွင်းရောကို သူမိမိဖြစ်သည် သူမနှင့် လာရှင်း
မှာမှ မလိုအောင်တာလေး။ ဒီလောက် ခင်ကင်းကင်းနေပါလျှင် ဘယ်
သို့ဖြစ်ပြီး အယားက လာရှုပ်ရပါသလဲ။

“ကျော်က အနိတ်တို့သားပါ။ မိသာမှကိုစွာကို စံနဲ့မသက်
ခိုင်ဘဲ ဘာလိုလာပြောရတာပါလဲ အနိတ်။ စ သို့နားမလည်ဘူး”

“ဆိုင်ပါသော်ကော် န္တရိုင်စံ၊ မင်းသံ၊ မဖြားယောင်ခဲ့ရင်
ဒီကျော် ဖြစ်လာမှာမှုမဟုတ်တာ”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်၊” မင်းကြောင့် ဦးတို့သား ဒီစိတ်ကွဲကိုသွား
စာ တစ်ညွှန်ပြုစ်မလာဘူး၊ သားသံဟာစုစုခုဖြစ်ရင် မင်းအပြစ်ကင်း
သံ၊ မထင်ပါနဲ့”

၁၁၁။ အထူးဖြတ်

“နေကျခိုင်း မောင်ကျော်ဘွဲ့ ဘာပြဿနာဖြစ်ကြလို့ အိမ်
ကတ္ထက်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်ကြတာလဲ။ ဒီမှာ ထိုတစ်ယောက်လုံး
ရှိပါတယ် မမောင်၊ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ထိုကို ပြောပါ”

“ပြောရမှာပေါ့ မစောင်ယ်။ နှစ်က လူကြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်တွေ
တစ်ခုလုပ်ကို ပြောဆိုထိန်ဆောင်း သွေနှင့်ပြောရမှာပေါ့။ ခုတော့ အမို
အတွယ်မရှိတာနဲ့ သူတစ်ပါးသားလုပ်ကို ဖမ်းဆွဲရတယ်လို့ ရှုရှင်
တယ်ဆိုလည်း ကိုယ်နဲ့ ဘဝတွေ အဆင့်တွေတဲ့ တစ်ခုလုပ်လို့ မှတ်ဆို
လို့ ကလေးအဖတွေထဲကပဲ ရွှေ့ပေါ်တော့လား”

မျက်နှာချိန်သွားရပါ၏။ ပြောရက်လိုက်ပါပေး ကိုယ့်သားကို
တန်ဖိုးထားပြီးချုပ်တာကို ‘ခဲ့’ နှုန်းလုပ်ပါတယ်။ သို့သော် သူတစ်ပါး
သားသီးကိုဖြင့် နှိမ်ချိုး ပေါ်ပစ်ခါခါ ပြောရတယ်လို့။ အရင်က
သိမ်းမွှေ့ခဲ့ပါသည့် အန်တိုင်က အခြားတစ်ယောက်နှင့် အပြောင်း
အလဲကို ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ ဦးဦးသာက်မင်းလည်း ထိုနည်းအတွက်
ပဲလား။

“စကားကို ကြည့်ပြောပါ မမောင်၊ စကားမမောင်ခဲ့သွားယူရမှု
သိမ်းပါ၊ ကဲအကြောင်းမလှလို့ ဒီလိုဘဝဆိုနဲ့ ကြိုးခဲ့ရပေမယ့် ရှားကြိုး
သိမှာမှာတဲ့ ကလေးအိုး ဟာတ်ပါဘူး၊ အထူးသာဖြင့် သားမောင်ကျော်
စွာအပေါ်မှာ ပိုက်းကောင်းနေပြီး စည်းစောင့်တဲ့ကလေးပါရှင်”

တစ်ရွေး နွှေ့မှာ

၉၃

“ဟုတ်လိုလား မစောင်ယ်၊ ဒါဖြင့် ခဲ့စန်းရောက်၊ ရှားပြင်
ကန္တအရောက်တာတွေကရော၊ ကျူးမှုတို့သာကို အမြတ်တန်းတန်း
ထားပြီး မွေးမြှုပြုစုခဲ့တာပါပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးရောက်အောင် ဆွဲခဲ့
ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျာတွေမက စည်းစောင့်တာတဲ့လာ”

“ကိုယ်ကိုမင်း”

“စင်ပြောမယ် ကို . . . ကို အသာင်ပါ။ ဒီမှာမစောင်ယ်
... နင့်တွေ့မကို နင်မထိန်းနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရှင်းရှင်းပြောပါ။ ဒီမြို့
ရာ ဘယ်လို့မှာကိုနာနဲ့ ဆက်ရှုင်းသန့်စွာပုံမှန်လဲဆိုတာ ကောင်းကောင်း
ပြီး သိချားစေရမယ်”

“လူကြီးတွေ မစောင့်ရောက်နိုင်တာနဲ့ပဲ ကလေးတွေကို
အပြစ်မပုံချင်ပါနဲ့ မမောင်။ အရွယ်ငယ်ငယ် စီးနှံကလေးတန်းမဲ့
သားကျော်တွေနဲ့ တန်းတွေ စီးပွားကို ရှုန်းကန်ရှာနေရတဲ့ကလေးပါ။
ရှိယ်ရောကိုယ်တာကိုစွဲနဲ့ စီးပွားရေးကိုစွဲကို မဆက်စိုင်ချင်ပါနဲ့”

“တော်ပါတော့ အန်တိုင်ယ်၊ အကျယ်အကျယ်ဖြစ်တာနဲ့
အန်တိုင်က ကြားကြုန်ပါမယ်”

“အော့! ... ရှုက်သင့်တာကိုတော့ မရှုက်နိုင်ဘဲ ဒါကျော်
အုပ်တတ်တယ်ပေါ့လဲ”

“အန်တိုင်”

“ဘာလ”

“တော်နဲ့သို့မြှောလည်း ခံ နားယည်ပါတယ်ရင်။ အန်တဲ့
တို့သားကို အကုအညီတောင်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒါကလည်း
စိန်းမသားတွေ လုပ်နိုင်ရွှေးမရှုတဲ့ကိုစွဲမှု အကုအညီ ယူဆဲမြတ်ဘာပါ။
အဲဒါကို အပြစ်တင်ချင် တင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အန်တဲ့နှိမ်း
ပြောသလိုပျိုးအထိ စွဲကော် ပတ်သက်မှု လုံးဝမရှိပါဘူး၊ ဒီလိုကွဲ
ဖြစ်လာမှုကိုလည်း ကြိမ်ငွေ့လို ကျော်ကို အကြောင်းမဲ့ ဒီကို မပင်
ထွက်စွဲမြတ်ဘာပါ။ အသိပေးခဲ့တာပါ။ ဟုတ်ပါတယ် စဲက တစ်ခုလည်
ပါ။ ယောက်ဗျားပြစ်သူ နှေားမှာမရှုတော့တဲ့အတွက် မှန်းမလို ပြော
ချင်လည်း ပြောလိုက်ပါတယ်”

တွေ့ကို ပျို့ချုလိုက်ပါတယ်။ မင့်ပါနဲ့။ ငိုင်းမဖြစ်ဘူး
“နောက်ပါစ်” ဆိုတာ ‘အရှုံး’ တဲ့ လူ၏၊ သူ၏မျှော်၊
မျက်ရည်ကျော်ပြေား ကိုယ့်အရှုံးကို ဖော်ပြုလို ဘယ်ရပိုမလဲ။ ကိုယ့်ခြား
ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြေား ကိုယ့်ခွဲနှေးနဲ့ရပ်တည်ပြေား ဝစ်စာရွာလားနေတဲ့
စိန်းမပါ။ အာန္တေသာပါခို့ပြေား ပျော်ပျော်လေးသာနောက်လျှင် သူများတွေ
နင်းလျောက်သွားမှာကို သေမတတ်ကြောက်ချွဲခဲ့တာပါလော့

“အနိုအတွယ်မရနိုင်း ကျော်ကိုခွဲထားတာတဲ့လော့၊ ပြောရတဲ့
လိုက်တာ အန်တဲ့ရယ်။ မေမေခို့ညာဦးသာ ရှိနေခဲ့ရင် အခု အန်တဲ့

ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေအတွက် ဘယ်လောက်ဝစ်နည်းလိုက်မလဲ။
ခင်ပွဲနှုန်းသည်မရှိပေမယ့် ကိုယ်ဝစ်းကိုယ်ရှာပြီး ရှိတည်နေတာပါ
အန်တဲ့။ ဒေါ်မေတာ်ပြုခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ယောက်ဗျားလုပ်စာကို ထိုးစား
ခဲ့တဲ့ မြို့နိုင်းများ မဟုတ်ပေပါဘူး။ ကိုယ့်နှာခေါင်ပေါ်ကိုနဲ့ အသက်ရှုပြုး
ရှုံးသုန်းနေတဲ့ အောင်ပို့ပါပဲ”

“ကော်ဘာဝတဲ့လိုက်တာ”

“လူကြိုးကို ပြန်ခံပက်လို နိုင်းတယ်လို ယူဆသတ်မှတ်ချင်
ထဲပြေား သတ်မှတ်ကိုရပါတယ် အန်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကျော်တရာ့နဲ့သိကွား
သို့ ထိပါစောင်ကားလာလို မခံချင်ခို့တဲ့ တွဲပြန်မိတာမို့ တောင်းမန်ပါ
အယ်”

“ဇွဲ”

ဘုရားဇွဲ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအချိန်အခါမှ အိမ်ထဲကို ရတ်
ပေါက်ရောက်လာရပါသလဲ။ ပစ္စကွာအခြေအနေကို သေဘာပေါက်
သည်နယ် သူများရပ်နေသည့် နံရုံနှေးအထိ ကပ်လာသည့် သူကြောင့်
ပြုလို့ကို ခွဲရောက်လိုက်ပါတယ်။ နာကျ်ရပါတယ် ‘ကျော်’၊ ‘ကျော်’
သို့ ထတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို ပြစ်တင်သွားမှတ်မှာကို စိုးရိမ်လို့
၁၁ လက်တွဲဖော် အိမ်ထဲတောင်းဘက်အတွက် စိတ်ပွဲခဲ့ရလို့ ကြိုးလှုံး
သို့သော်လုပ်လွှာကို အပြစ်အပျက်က အချိန်ကိုရောက်လာသော့ဘာ

၁၃၁ အင်ဆန္ဒ

“အနိစာဝိတို့ဟာက ယဉ်ဘဏ်ပါ၊ ဘွဲ့ရာ၊ ဦးမောက်ရှိတဲ့
လျှပါ။ ဒီတော့ အကောင်းအဆိုး အမှားအမှန်ကို ဝေဖော်သံသည်
ရှိနှုန်းများပါတယ်။ လုပ်သုတေသနပိုက်တာ၊ မလုပ်သုတေသနပိုက်တာ၊
ကိုယ်း ဆင်ခြင်းချင်ခိုင်ပါတယ်။ စိတ်မဲတဲ့လုပ်ရပ်၏ လုပ်တော်
တဲ့ကေလေးမှ မဟုတ်ဘော့ဘာပဲ”

“အေး... ကိုယ်... ကိုယ်”

“စံအေးပတ်သုကို ပြောခဲ့သူလား မပြောခဲ့ဘူးလား ကျော်”

“အင်း... ပြောခဲ့ပါတယ်”

“စံကို စိတ်ဝင်စာအောင်လို့ အမှုအရာနဲ့ရော ဝကာအော်
အခိုင်အယောပ်ခဲ့ဖူးပါတယာ”

“မဟုတ်တာ အေးရယ်”

“စံကို ချုပ်ပါလို့ရော အရှင်မြဲဌာ ဖွံ့ဖြိုးဆေးပါသူလား ကျော်”

“ဟာ!... အေး”

“အေးခိုင်စံခဲ့ဘာဝမှာ မောင်ဆိုတဲ့ ချုပ်သူ မောင်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျာ
ယောက်ရှားတင်ယောက်တည်းပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ မောင်ကိုပဲ ချုပ်ခဲ့တယာ
မောင်ကိုပဲ ဘဝထဲဝင်စိုးလောက်ပဲပေါ့တယာ။ အောင်မောင်ကိုပဲ သေတာ၏
သက်တစ်စုံ ချုပ်သွားမှာပါ။ ဘယ်ယောက်ရှား ဘယ်စုံမြို့တော်ယောက်

အွေပဒေသာမာပေ

တစ်ခုသော အွေပါယာ ၅၇

လို့ စိတ်နဲ့ရော ကိုယ်နဲ့ပါ ပဟန်မှားဆုံးလို့ ဘုရားမှာ သွားပြု တိုင်
တည်ထားခဲ့တာ ကြောခဲ့ပါ၍”

“အေး”

“ရွှေဘာဝကုသိလ်နည်းခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဒီလိုဇ်ကားခဲ့ရတဲ့
လို့။ ကြောရတယ်လို့ မှတ်ယုံပိုက်ပိုမောင်။ ကျော်တို့လည်း သိမှာပါ။
သော ကော်မာကျိုးဆောင်ဆိုတာကို နာလည်ပါလိမ့်မယ်”

“အေး”

“ကျော်မိဘတွေကို ပြန်ခေါ်သွားပေပါ။ အော်ရှုပ်ခံတာပါ
ဘာရှုပ်။ နောက်ပိုမဲ့ဘဝမှာ မင်းကျော်စွာသုတေသနရော မင်းကျော်စွာသု
တေသနရှိကိုပါ ဘယ်တုန်းကာမှ မဟတ်သုက်ခဲ့ဖူးသုလိမ့်။ ကျော်ပေး
အော်ရှုပ်ပြီး နေပါတော့မယ်”

“မဟုတ်ဘူးအေး... မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်ရှင်းပြုတာကို နား
အောင်ပေးပို့”

“ကျော်ပြု၍ ပြန်ပါတော့”

“သား... လာခဲ့တော့ ပြန်ကြမယ်”

ပြန်ပါတော့ ‘ကျော်’။ မြန်မာစာ ပြန်ကြပါ။ ငါချုပ်ပိုက်ချင်
သွားခဲ့ပါ။ မနည်းကြီး ထိန်းထားရလိုပါလော့ လူကြီးချုပ်ပိုက် ဆက်လို့
စာရုံးလိုက်ပေမယ့် သွာ့က သူမှာအနီးသွေ့ ထပ်ကပ်ရန် ရွှေဖို့ကို

အွေပဒေသာမာပေ

၁၁၁

ထောက် “ဘေး” ရယ်... အမှားဆိုတာ ရှေ့ပွဲမရဟာ ရှိနဲ့ခေါ်တော်
အခါအမှားကို ကျေးဇူးနိသူက ‘စံ’ ပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ‘စံ’ ခဲ့
သူယ်ချင်: ‘ကျေး’ ကို ဒီလိုအရိပ်မျိုး အနီးမခံပါလေနဲ့လားကျယ်။

“ကိုယ်... ကိုယ်... နွဲကိုချင်တယ်”

“သာ!”

“မင်းကျော်စွာ... မင်း!”

“ခဲ့က မချုပ်ဘူး ကျေး”

“နွဲ”

“ဟိုတိုင်းကလည်း မချုပ်ခဲ့ဘူး အခုလည်း မချုပ်နိုင်ဘူး
နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ရုစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး ဒါပါပဲ”

“နွဲ!”

လက်မောင်းကို ခုပ်ကိုင်ထားသည် သူလက်တို့ကို ရှိသွား
အာနှင့် ပုတ်ချေ ဖော်ထုတ်လျှက် အိပ်ခန်္ခာရာသီ အပြေးဝင်လိုက်
လေတော့၏။ အိပ်ရာထက် မူးကိုလှေချကာ ချုံ့ဖွဲ့ချေ နိုက်ကြေးလိုက်
တေားသည်။ သည်ထန်စွာ ရှိက်ငင်စွာ နှင့်သည်စွာ ဆိုနှင့်ကြော်
ခြင်းများစွာနှင့်ပါလေ။

‘မောင်’ ရယ်၊ ‘မောင်’ မရှိတော့ဘူးဘာမှာ မျှော်လင့်ချွဲ
မဲ့စွာနဲ့ အားထောက်စိတ် သိမ်းထောက်စိတ်မျိုး မရှိခဲ့ပါလေ။ ဘယ်လိုက်

တစ်ခုသော စွဲပို့ယူ

၉၉

နှုန်းရည်ထိန်းခဲ့လေယ် ‘စံ’ က အခုမှ ဝါနှုန်းကြော်ချို့ မျက်နှာည်
သူရှုတာပါလေ။

“သာမီး စံ”

အခန်းထဲဝင်လာပါသည်။ အန်တိုင်ယောက် ‘စံ’ ၏ကျောက်
သာထိုး ပုတ်ပေးကာ စိတ်လျှော့စေရန် လုပ်ပေးပါသည်။ ‘မောင်’
‘မောင်’ မရှိတော့အရပ်မှာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ခုနှင့်ချို့ယူ ပြန်လာနိုင်တယ်
နှုန်း မျှော်လင့်ချေကိုနှင့် ဒီမှာ နေထိုင်နေပေးမယ် ‘စံ’ မှာ အခွင့်က
နှုန်းတော့ဘူး ထင်ပါခဲ့ကျယ်။

“အန်တိုင်ယောက်”

“ပြောလေ သာမီး”

“ခံတဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲ ပြောင်းနေကြရအောင်။ ဒီလအတွင်း
မြှင့်မြှုပ်စိုးပါဝါယူပါ”

“အေးပါကျယ်”

၃၁၈ (၂)

အခန်း (၃)

'Moe Myint San' ကုမ္ပဏီထဲမှတွက်ခဲ့ခြင်း သူ၏ Bodyguard နှစ်ဦးစင့်းက ဘေးနှစ်ဖက်မှာရုံကာ လိုက်ပါလာလေ၏၊ ကုမ္ပဏီရွှေဇားကိုသည်နှင့် နောက်စုံပေါ် Mercedes-Maybach ခဲ့ပါမှာရှင်ကားက သူတွေ့မှာ လျော့ခဲ့တို့ချုပ်သွားလေ၏။ ညာဘက် ၅၀၇နောက်သည်လူက နောက်ခန်းတဲ့ကို သူတော်စေရန် ဖွင့်ပေးတို့ အသေးစိတ်လှုက တစ်ဖက်တဲ့ခါးကိုဖွံ့ဖြိုး၍ အရပ်တော်နှင့်လေသည်။

သူတော်ထိုင်ပြီးမှ ကားတဲ့ခါးကို ပြန်ပို့လိုကာ စောကွောက ဘာ driver ဘေးနှစ်ဦးစင်းတို့ကိုပြီး ကားလောက ကုမ္ပဏီချွဲ့
ခဲ့လေ၏။ Aircon အနေတော် လွှာတ်ထားတာမှို့ သိပ်ပြေားအေး

ကျော်မြန်

မြန်းမြန်း မိတ်ခိုက်ပွဲနှင့် လည်ဝိုင်မှာချဉ်နောင်ထားပါသည့် Neckline ဘို့ ပြောလျှောကာ ဖြော်လိုက်မိတော့သည့်၊ အရာမှ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကရ ပုံစံလိုက်နှင့် စောင့်ကြပ်ခံနေရှိ မဟုတ်ပါ လား၊

“ဘာဖြစ်လိုလဲ Boss”

“ဘာမှာဖြစ်ဘူး”

“တစ်ခုဖြစ်ရင် ပြိုမနေဘဲ ပြောပါ Boss”

“ဟာဘာ ... ကျွန်ုင်၊ ဘာမှာဖြစ်တဲ့၊ မိတ်ခိုက်လို့ ဆုတ္တ လိုက်တာ၊ အဲဒီလောက်တောင် အသေးစိတ် ကရိုက်နေရင် ဒါကို ထားပေး မကျေဝနဲ့”

“Yes! Boss”

ငါနော် သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ၊ Accident လေး သေးသေးမျှေးမျှေးလေးဖြစ်ခဲ့ရနဲ့ အသက်ရှုရခိုက်စောင့် အခုံ သက်တော်တော်တွေနဲ့ အပြော်နေခဲ့တော့ဘာပါလေ၊ ဘွားမေ ‘ဒေ ထိုးတိုင်မြတ်’ တို့ကြောင့် စံပါပဲ၊ သားဖြစ်သူ ရတ်တရက်ဆုတ္တ ကတည်းက ငြောဖြစ်လာည့် သူကို မျှော်စီအောက်က အပောက်များ အောင် အသေးစိတ် စောင့်ကြည့်နေတော့တာပါ။

Bodyguard ထားသည်ဆို၍ အသက်အနွှေရာယ်ကို မှ

လုပ်ကြမည့် ရန်သူ ရှိနေသည်ဟု မထင်လိုက်ပါနောင့်၊ ရတ်တရက် ရှာတဲ့ဘူးမှာ၊ ခေါင်ကိုက်ခဲလာမှာကို စီးပွဲပြီး သူကို သယ်ပို့ပြု၊ ပေနှင့်မည့် (ကျိုးမာရေးလည်း စောင့်ရှုရက်ပေနှင့်သည့်) Body-guard နှစ်ဦးကို stand by ခန့်ထားပေးတာပင်။

Hotel တွေ ခရီးသွားလာရေး ဆက်သွယ်ပေးနိုင်သည့် Centre, Export & Import ကုမ္ပဏီ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်နှင့် လက်နှစ် အက်ဆန္ဒပြီး စီးပွှာရာနေပါသည့် ‘ဒေါ်ထိုးတိုင်မြတ်’ ၏ အမွှဲခြားဖြစ်သည့်သူ၊ ‘ဘုန်းပြတ်ဒေသဗျာမောင်’ ၏ဘဝက အဘယ်မျှ အသိကျို့ခဲ့ရပါသလဲ။

ရုံဖွင့်ဖော်သူငယ်ယ်ချင်းပန့် တိုင်ပင်ဖော် ညီအစ်ကိုမောင်နှစ် အိုး စကားများဖော် အပေါင်းအသင်း မြတ်ဆွေမရှိ ရင်ခုနှစ်ဖော် ပုံယုံရယ်လို့ တစ်ယောက်တလေမှ ဖို့နဲ့ပါသည့် သူဘဝက ပည့်သို့ ပုံးပိုးဆိုင်ရုံးမည်နည်း၊ လွှတ်လပ်ပျော်ရွှေ့ခဲ့ရပါသည့် လွှင်ယောက် အိုး သူ ပည့်သို့မည့်ပုံ ကျော်ဖြတ်ခဲ့သလဲမသိပါ။ လေဖန့်မော် စစ်ရက်တည်း တစ်ခိုင်တည်း ကားတစ်စီးထဲမှာ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြိုး ပြီး လွှာဘဝကို စွန့်ခွာခဲ့သည်တို့လည်း မဗုတ်စိပါ။

ထိုအချင်းအရာကို ပြန်စဉ်စားလိုက်တိုင်း ခေါင်ထဲမှ တလေ့ ပြို့ ကိုက်ခဲ့သည့်အောင် နာဆိုးကို မခံစားနိုင်တာမို့ ဘွားမော် သူကို

မှတ် မြန်မာစုနှင့်ပါလေ။ လက်ရှိအလုပ်၊ လက်ရှိအခြေအနေ အတိုင်း အလိုက်သင့်လျှောက်ပေးဖြင့် ‘ဘုန်းမြတ်စွေယဉ်မောင်’၏ ဘဝက ပြည့်စုနေပါ၏။

“ဟာ!”

“ဘူး”

ကား break ကို အမြန်နမ်ဆုံးကိုသဖြင့် (ခါးသိုင်းကြီး တိုင်ထားရန် စိတ်ပျက်သည့်) သုက ရှေ့ကို ဟင်ထိုးပိုင်လဲသွားရလေ ၏။ သို့သော် ဘေးမှာရှိနေပါသည့် ‘ရရင့်’ က သူရင်ဘတ်နှင့် ကျောကိုပါ သိုင်းပက်ထိန်းပေးလိုက်သဖြင့် ရှေ့ခုံနောက်မြို့ကျောက်နှင့် သူမောင်းက မထိတော့ပါချော ရုတ်တရက်ဖို့ လန်းသွားရပြီး ရင်ထူး တိုင်းဒီန်းဖြင့် မြည့်သွားရလေသည်။

“ရလား Boss... မူးသွားလား”

“ရတယ်”

“ကားကို စွတ်ကြီးရပ်ရသလားကွား။ မင်းတော့ မြတ်စွေးနေဖို့ စည်သူ”

“တောင်းပန်ပါတယ်မှား။ ရှေ့မှာ ကားဘို့ကိုသွားတာ မြို့လိုက်ရလိုပါ”

“ဟင်!”

“အဲဒါဆို လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ကျွဲ့စိုက်မောင်းလေး ဒါလေးတောင် မသိဘူးလာ”

“ကားက အလယ်မှာ ညျပ်နေလိုပါ အစ်ကို”

“ခေါ်တော့တာပဲ”

‘ရရင့်’ က driver ကောင်လေး ‘စည်သူ’ ကို ပုစ်ဖွဲ့ ဆူ ထိုက်သလို ကားမြန်မှုလိုက်ကာတွေကိုပါ ဆွဲစေလိုက်လေလေ။ ရွှေခန်းမှု ‘သီဟ’ ကလည်း သူတိုင်နေသည့် နောက်ခုံနှင့် ကားမောင်းဆန်းကြားမှ ထိုးကားကြီးကို မှတ်ခနဲ့ ဆွဲစေပိတ်လိုက်ကာ ကားအတွင်း မီအပြာ ဆောင်လေးက ပွင့်လားလေသည်။

ရှေ့! ... အခုပုပဲ ဘယ်တိုင်းပြည့်က ကြွလားတဲ့ အိမ်ရှု ပေါ်မျိုး သူကို ဘယ်သူမှ မမြင်ရလေအောင် လုပ်နေကြတာပါ တယ်။

“ဒါက ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“အပြင်ကို မမြင်ရအောင်ပါ Boss”

“အပြင်ကိုမကြည့်ရဘဲ အချင်ကားဆဲလိုက်ရသလို အထဲမှ နှစ်တုတ်ထိုင်လိုက်စန်ရမှားလား၊ အရေးမပါတာတွေ”

“မဖယ်ပါနဲ့ Boss။ ကြည့်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလိုလဲ”

၁၁၃

၁၁၃ အကျင့်မြန်

“Boss က အောင်လိုအပြောနေပါး ကြည့်လိုမြင်လို မဖြစ်
ခဲ့မယ်”

“ဘာအခြေအနေလဲ”

“ပိုက်တော့ ပိုက်တော့ ပြီ”

‘ရဲရှင်’ နှင့်သူ အဓမ္မအတာဝါဖြစ်နေစဉ် သိမြော်မြှုပ်းဟန်
နေသည်ကားက ရုတ်တရုက် ကျွေးလိုက်သဖြင့် လက်ကိုင်ကွင်းကို
သူ အမြန်ကိုရှင်လိုက်ရပါတယ်။ အခုမှုပဲ နိုင်တွေးကားထဲက ပိုင်းရှား
နှင့် ကားကိုဟောင်းပြန်ပါရောလား၊ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါခင်များ၊ ပြန်လာနေပါပြီး၊ ဟုတ်ကဲ့
... ဒီလမ်းက အဆင်မပြုလို ရှုံးတဲ့လမ်းကို ရွှေ့ပြီး ဆက်ဆောင်နေ
ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းမုံရပါတယ်လင်မျှ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

တရုတ်တော့ phone ပြောနေပါသည် ‘သီဟ’ ကြောင့်
ဘွားမဆက်တာမှန်း သူသိလိုက်ပါတယ်။ Boss ဆိုပြီး သူကိုယ်တိုင်
phone ကိုင်ရတာမရှိပါ။ ရုံး phone ကို PA ဖြစ်သည် ‘ဝန္တာကျိုး’
ကသာ အမြဲဖြေရပြီး သူကိုယ်တိုင် phone ကိုလည်း ‘ရဲရှင်’ သာ
ကိုင်ထားလေသည်။ သူပြောစရာမလိုသူမျှ ထို phone က သူထက်
ထဲသို့ ရောက်မလာပါခဲ့။ လိုအပ်မှာသာ သူပြောရန် ဘွားမဆက
လက်လွှဲပေးစေလေ၏။

တစ်ခုသော အွေးမျှ ၁၁၄

ဤသို့ ဤနှင့် ‘ဘုန်းမြှုပ်နယ်မောင်’ က ‘ဒေါတိပ်တင်
မြတ်’ ၏ ကြိုးဆွဲရာအရှင်လေးဖြစ်ခဲ့ရသလို control နှင့် ထိန်းချုပ်
ခံရပါသည် သက်ရှိ စက်ရှုပ်ဆေးဘဝ ဖြစ်မှန်းသိ ဖြစ်နေရလေသည်။
သို့ယုံလက်ကိုယ်တွင် လုပ်ရသည်က သူအောင်စန်းတွင်းလေးမှာသာ
အခွင့်ရရှိပြီး အခန်းဝါယာ စောင့်ကြပ်ခြင်းခံထားရပါသည် ‘အကျင့်မှု’
လေးပင် မဟုတ်ပါလား။

“အပြင်လေ ရှုလိုမရဘူးလားကွာ”

“မိုးရွာနေလိုပါ Boss”

လိုက်ကာကို ဆွဲဖွံ့ဖြိုက်ပါတယ်။ တကယ်ပင် အပြင့်မှု နှီးစက်
ချို့တိုက တဖွဲ့ကျော်နေလေသည်။ ကတ္တရာမည်းမည်းကြီးထက် ပြော
ခြင်းဆင်နေပါသည် နိုင်ပေါက်လေးတွေကမှ သူထက်ရိုပြီး လွှတ်လပ်
နေသည်နှင့်ပါလေး။ လောကမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သနားစရာ
အကောင်းဆုံးလွှာသားအဖြစ် မြင်နေရသည်က သူတစ်ဦးတည်းသာ
ရှိခဲ့ ထင်ပါပြီး”

“ရဲရှင်”

“အမိန့်ရှိပါ Boss”

“ရှုံးမားမရှိဘူးလား”

“များ”

၁၁၀ ၈၁၁၂၂၅

ထင်မထားသည့် အေဒီနံတော် ချုဟ်ချင်း ပြန်မဖော်ပိုင်း၊
ကြောင်တော်တော် ပြစ်သွားလေ၏၊ သူကသာ အသက် (၃၀)
ပြည့်တော့မှာပါ။ ဒီလွင်ထဲလေးတွေ၏အသက်ကဖြင့် အခုမ (၂၇)
(၂၄) ဝန်ကျင်ခန်းသာ ရှိသေးတာပါတယ်၊ သူကို ဒီလိုပ် အချိန်ပြည့်
တော့ကြည့်ရှုပိုင်း ဘဝကို ရွှေဆက်နေမှာလား၊ ချုပ်သူရည်းစားနှင့်
ခံရှိ အိမ်တော်ထူးထောင်ဖို့လည်း ဘဝအတွက် မဖြစ်မနေ စွဲးလေး
ရမှာပါလေ။

“မရှိပါဘူး Boss”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိတာလဲ”

“ထားစိုး အချိန်မပေးနှင့်လိုပါ Boss”

“ကျေး!... မင်းဟာကလည်း ပျော်စရာကြီးကွာ”

စိတ်တွင်းမှ လွှားရပ်ကြလေးမလား၊ တကယ်တစ်း ဖုန်း
စရာကောင်းသည့်ဘဝမှာ နေ့နေရသည့်က သူသာဖြစ်နေတာပါလေး၊
နားနိရာရင်ခွင့်ပောက်ခဲ့သည့်ကာလတို့က ဟိုအတိတ်မှာ ကျို့ရှင်း
လေပြီး၊ မောဟိုကိုနှစ်းလျှော့ရပ်သည့် ရင်အမှုကို ဘယ်ရင်ခွင့်ထဲဝင်ပြီး
ဖြေလျှော့ခွင့်ရပ်မည်နည်း၊ ရူးရှုမှုမှုဖြင့် တရှုံးကိုမက်မက် စွဲလေး
မြတ်နိုင်းရမည့်ချို့သူတစ်ဦးတော်ကိုဖြင့် တစ်းတနေ့တာအမှန်ပါ၏
ဘွားမေနှင့် စကားကတော်ကဆဲဖြစ်တိုင်း ဘာက

တစ်ခုသော ဖွံ့ဖြိုးမှာ ၈၁၁၂၂၅

ဘယ်လိုဆိုပြီး သူပြောသမှု ပြီးပြီးလေးနားထောင်မည့် တစ်စုတစ်
ယောက်သာရှိနေပါလျှင် အဘယ်မှု ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ ညာ
ဘက် မောက်ပျော်ပိုက်လေရန် အေးတွေသောကိုဖြော အိပ်ရသည့်စွဲက
အဖြစ်စုံ ကျွတ်ချင်လုပ်ပြီး၊ ဘယ်တော့မဆို ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်စိတ်
စိုးယ်ခြောက်ယ်လက်နဲ့ လုပ်ရသည်ရယ်လို့ တစ်ကြိမ်မှ မနိုင်ခဲ့ရပါချေား။

“Boss Boss”

“ဘာလဲကွာ”

“ဇီမံသွားလို့ ခေါ်ကြည့်ရတာပါ”

“မင်းရည်းစားနှင့်လို့ အော်လောက်ထိ ကရိုက်ပြနေတာလား”

စိတ်တိတိဖြင့် စိတ်အော်လိုက်သဖြင့် ‘ရဲရင့်’ ပါးစပ်ပိတ်
သွားလေတော့သည်။ သူကို သီးသန်းအေးကုပ္ပနါသည် family
မျိုးစား ကိုကာ တစ်ယောက်တည်းလွှာတ်မှထားခို့ ဟိုတွေး ဒီတွေးဖြင့်
အေားပေးပေးစေရှိ အနှစ်ရာယ်မဖြစ်စေရန် တော့ကြပ်ပေးစိုးမှာထား
အား အလုပ်ထဲတွော် အပြစ်ပြစ်နေလိုလိုည်း၊ မရပြန်ပါ။ သူဖြစ်ခဲ့
သည် Accident ဆိုတာက ကိုယ့်ကိုယ့်ရှိနေ့ ရန်ရှာခဲ့သည်
မြတ်နိုင်းများဖြစ်ခဲ့လေသလား၊ မစဉ်းစားချင်ပါလေး။

“ရဲရင့်”

“Yes! Boss”

ရွှေပွဲအော်စာပေ

၁၁၁

“သမုတ်တွေဘေးထဲပြောချင်တယ်”

“နိုတွင်ကြီးမဖြစ်ဘူး Boss! ခြုထဲမှာ သမုတ်လျောက်ရင် အောက်ပါလား”

“ခြုထဲလျောက်မှစတဲ့ မင်းကိုပြောမလာဘက္ဍ၊ အကျော်ချုပ် ချထားခဲ့ရသလို ဖြစ်နေလို့ အပြင်စွေက်မလာ၊ ပြောပါတယ်”

“မေမဇ်ကြီးကြောက်မထင်ဘူး Boss”

“ဒီလောက်တော် ဘွားမေကို စကြာက်ရရှင် ဘွားမေကိုပဲ Boss ခေါ်ပေါ့၊ ဘာလို့ ငါကို လာခေါ်နေသေးလဲ”

“မေမဇ်ကြီးက ဒီလိုခေါ်စွာ မှာထားလိုပါ Boss”

“တော်ပြီ နားပြီးတယ်”

အသံတို့ တိတ်ဆိတ်ဘွားပြန်လေ၏၊ အေဒီပါကြည်ပါ၊ အူပြောသည်၍ အခြေအတင် ပြန်ပြော၊ ရန်ဖြစ်ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်လျှင် စိတ်ထဲ အဘယ်မျှ ရှင်းလင်းပေါ်ပါးသွားပါမည်နည်း၊ အခုတော့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်တို့ရင်း စိတ်ကို ပြန်လျေားထားရတာ ရင်ထဲ အဘယ်မျှ မွန်ကြပ်ပြည့်သို့နေရပါသလဲ၊ ရွယ်တူမျှတဲ့ ထိုသို့မဟု နှုပ် ပေါင်းနေရသဖြင့် သူကချည်း တစ်အက်သပ်နိုင်စာများလို့ ဖြစ်နေတော့ ခက်သားလား”

“လမ်းထဲဝင်ပြီ Boss”

တစ်နှစ်သာ အဲလို့ကဲ့

၁၁၃

“တိမ်တယ်”

ည (၁) နာနိုက်ရှိ သို့ကြိုးနှစ်ဆုံးလျှောက်ပါ၊ ဒီအချိန် ဘွားမေ အိမ်သောမျိုး သုသိနေပါတယ်၊ အသက် (၁၀) ကျော်နေသည် ဘွားမေ အပြို့ ကျိန်းမာရေးဝက်ဘဏ်ပြီး၊ အသက်ရှည်နေတော်းပါပဲ၊ ဒီချိန် အဲလို့ အူရွယ်ပြောလို့ သတိကုလသည်၊ အရှုန်းပါး ကောင်းနေ ချိန်ပါ၊ ဘုများတွေ မှတ်ဉာဏ်အားနည်းသည်အရွယ်မှာ သူတဲ့ ဘွားမေကြပ် အဲလို့ လုပ်ငန်းအောင်တားများကို အပြုံမှတ်ထားကာ အိမ်ချုပ်နှင့် လုပ်ဆောင်နေခဲ့ပါတယ်၊

“တိ! တိ!”

ဦးစိတ်ဝယ် ကာခေါ်ရပါပဲး၊ ယွန်ဆုံးပေါ်လိုက်ပါတယ်၊ Con-
sider ပြင်း ဖွင့်သည့်တံ့ခါက လျော့ခဲ့ ပွင့်ဘွားလေသည်။ ဦးစိ-
တ်ဝယ် ဖြည့်ဖြည်းချင်း ဝင်လာခဲ့လေသည်၊ တိုက်ဒီပို့နှင့် အောက်ပို့ တော်ကုန်လမ်းကိုအောက် အောက် အိမ်ကြီးကိုပါးတို့ အိမ်ရှုံး
အိမ်ကိုအောက်သို့ ရောက်ရလဲ၏။

တိုက်နှင့်ကြီးကို ဒီအိမ်နေအောင်စွန်းထားရတဲ့ ရှင်းရှင်း
င်ယင်းကို၊ မြင်နေရပါသည်။ ဤသို့ တမ္မားစောင်း ငော်စေရန်
တဲ့ ကွန်ကရာစ်လမ်းကို ဘွားမေပြုလုပ်စေခဲ့တော်း၊ အိမ်ကို တော်ရှုံး
အိမ်သည်တွေ မလာခဲ့ကြသလို့ ဘွားမေကိုယ်တိုင်က အသေးပြု

၁၃၂

သုတေသနတွေရှိပါလျှင် တမြားလူတွေမသိ သတင်းမပေါက်ကြဘူး၊
၏၏ အိမ်ကိုမောက် တိတ်ဘဆိတ် လုပ်ဆောင်တတ်လေသည်၊ ကား
ပေါ်မှုဆင်းကာ တိုက်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ပြည့်ခန်းမှာထိုင်၍ အလုပ်ရှုပ်ဖူး
ပါသည် ဘွားမေကို မြင်လိုက်ရပါမ်။

အခန်း (၁၀)

Taxi က အီမိရာဝင်းရပ်ကွက်ထဲသို့ ဝင်လေပါ၏။ ဆင်တူ
ခိုင်းအီမိရာဝင်းတွေကူးကြည့်ရမ်း ခြို့ပါတယ် တိုက်နံပါတ်တွေကို စော့ခဲ့ဆာဖြင့်
သာက ပြည့်ပြည့်ချင်းဆောင်းဝင်ခဲ့ရလေသည်။ အတော်လေးရှားပြီး
အားလုံး ထိုးထဲမောက်မှ ရှားနှုန်သည့်လိပ်စာကို တွေ့လိုက်ရသာဖြင့်
ပို့ဆေးသွားခဲ့လေ၏။

Taxi ခရှင်းပေါ်လိုက်ပြီး ကော်ပိုးအိတ်ဘို့ ပြောက်ပြုင်ဆွဲရင်း
မြန်မာ့၊ မတ်တစ်ခုနှင့်လိုက်ပိုးသည်။ Phone ဖြင့် သေချာပြုနှုန်သာ
ဖြင့် ‘ချို့’ တစ်ယောက် အိမ်မှာရှိတန်ကောင်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ ခြို့တဲ့ခါအုတ္ထ
လိပ်ထက်ရှိ လူမှု၏ bell ကို နှိမ်လိုက်ပါ၏။ အတွင်းမှ လျှပ်ရှားမှု

● ထင်မြန်မြတ်

ထွေ့ခုံသာသူမြင် ထင်နိုင်လိုက်ရလေသည်။

“တင်းတောင်! တင်းဇော်!”

အိမ်အောက်ထပ်တံခါး ပွင့်သွားပါ၏။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွေ့လာပေးယို့ ပြုတံခါးပါ၏အဲ လျှောက်မလာမျိုးဘဲ အိမ်တွင် သို့ တစ်ခုခု လူညွှန်ပြောလိုက်ဟန်တွေ့လေသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြန်လေ၏။ ရန်ကုန်မြှုပ်လှုတန်းတော့က ပူးမြို့မြို့တွေ့ကို တော်ရှုနှင့် မယုံခဲ့ကြတာ မှန်နောဖြစ်ပါမျှ။

“စံလား!”

“အင်း!”

“ဟယ်! အင်းကြိုးရောက်တယ်”

ညာအိမ်ဝတ်စုံ ဘောင်းသီရှုပ်ဖြင့် ‘ခဲ့’ က မြှေးသို့ ပြုးထွက်လာလေ၏။ စောစောက်ကောင်မလေးကောပါ အောက်မှ အမြှေ့ အမြှေ့ အလွှား လိုက်လာတာနဲ့ ပြုးပောင်ပြီးလိုက်မိုးပါသည်။ ‘မေချိ’ တိုက်ဖြင့် အိမ်ထောင်ကျေတာ့တောင် ခုထိ ကောလေးဆန်တွေ့ပါပဲလား၊ တော်သော့ခေလာက်ကို ဖွဲ့ဖြိုးတံခါးကြိုးကို တစ်ခြိမ်းခွဲ့ခွဲ့ပေးလိုက်ထဲသည်။

“ဘာပါသေးလဲ”

“ဘာမှမပါဘူး။ ရှင်ပဲ ဘာမှဝယ်မလာနဲ့ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီး ငါအတွက် အချုပ်တွေ့ပါလာရင် ပြီးဘာပဲ”

ကျော့ခိုးအောက် ဆွဲယူနေသူမြင် ပေးလိုက်ရတော်။ စံ၏ ထက်ကော်ကိုဝတ်ကိုရှိပါ၍ ဆွဲအောက် ဆွဲလုပ်ကို သွာက်သွာက်လှုန့် လိုက်ရလေသည်။ ကြည့်ရတာ အခုံ အိပ်မှုန့်စွဲ့ဗြာမြင် အိပ်ရာထဲက ဖွေက်လာတာ ထင်ပါမျှ။ ညျှေးခန်းမျိုး ဆိုအောင်မှာ နှစ်မံယဉ်ကိုသား များနှင့်ချိုင်းဆိုင်လိုက်ကြပါ၏။

“ပါဖြင့် မျက်နှာဆတာ၏မသစ်ရာသေဆား”

“ဒါလည်း လွှာနေတာ့လဲဘာ။ ကိုပေါ်ကြရော”

“ကျိုးခဲ့တဲ့တစ်ယောက်ပဲ ပြန်ထွေက်သွားပြီး၊ နှစ်နှစ်နည်း ခဲ့က်လွှာသွားတာ”

“သော်”

“နှင့် ကြော်းမှာလား”

“ထင်တာပဲလေ၊ လှပ်စရာလေးတွေ နည်းနည်းပါလာ အော်”

“ငါအတွက် စာအုပ်ရော”

“စာပေတို့က်ရောက်တော့ ယူလာပေးပါမယ်။ ဘယ် အောင်မျှလေ”

“အသည်ကွဲ့အတ်လမ်းချည်း စွတ်ပောမနေနော်းအား အောင်

မြတ်တွေ ရှုပါဟဲ?"

မျက်တောင်းထိခိုက်လေ၏၊ တစ်ညွှန် ကာခါးခဲ့ပြီး ကာပျော်မှာ မအိပ်တတ်သည့် 'စ' က ခေါင်းမကြည်ဘဲ မလန်းဆန်းပါ။ နည်းနည်းလောက်အိပ်မှ ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။ ဒီနိုင်းမ လေများနေပုံနှာမှတ်မည်မထင်ပါ။ 'မေချို့' နှင့်က တစ်နယ်တည်းကြောင်းနေ့ပြီး အတူပေါင်းခဲ့သည့် သူမယ်ချမ်းပါ။ သူမအကြောင်းကို အုပ်ချုပ်သိနေသည့် လုဆိုလည်းမများပါလေ။

"ဆာနေပြုလာ"

"ဆာတာထက် အိပ်ချင်နေတာ"

"ဟုတ်သားပဲ အပေါ်ထင်မှာ၊ အိပ်ရုပြင်ထားပြီးသားအိုင်အိပ်လိုက်လေ။ ငါနှာပြုး ဈေးလစ်လိုက်ပြီးမယ်။ လာ လိုက်ပဲ ပေးမယ်"

"ယောက်း နိုင်ပြောသွားတာတောင် လွမ်းပုံမရဘူး"

"Net သုံးပြီး အချိန်မရွေးတွေ့လိုရပါတယ် စံရယ်၊ အနီးလေးပါ"

ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်းအိတ်ကို သူမကြုပ်တိုင် သယ်နဲ့ပါ၏။ တိုက်ကအသေးစိုး အေးနှုန်းနှုန်းနှင့် ရှိနေသေးလေသည်။ လောကာမှ တစ်လာခဲ့ပြီး ဝရန်တာထွေကိုသည်လမ်းတေားရှိ အခန်း Door lock တဲ့

တစ်ခုသော ဇွန်နှုန်းက ဘွဲ့ပြောမှု ၁၁၃

"ချို့" သော့ဖွင့်ပေးလေ၏။ အဝါဖွေ့ဖွေ့ အခန်းအခ်င်းက ချမှတ်ကို အေးချမ်းသွားစေတာ အမှန်ပါ။ ကျော်မှုပါ 'ချို့'။

"နားလိုက်နော် အေးဆေးပဲ"

"အိမ်ကို သော့ခ်ပွဲသွားမှာလား"

"မခ်ပါဘူးပဲ ထမ်းကြောက် ဒေါက်ပြရော မြှုထဲမှာ အလုပ်ချင်နေတဲ့ ဦးကြိုင်ပါ ရှိပါတယ်။ မကြောက်နဲ့ စိတ်ချလက်ချသာ မိမိလိုက်၊ ဗိရိတ်မှာ နှင့်ဝတ်လိုရမယ့် အဝတ်အစားတွေ ရှိတယ်။ မြှောက်တာယူဝတ်နော်"

"ချို့" က အခန်းတံခါးကို စွဲဝိတ်ပေးသွားလေ၏။ အောင်းသိ ဖြင့် မအိပ်ချင်သဖြင့် ဒီရှိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမပြုပါသို့ ဝတ်စုတော့ ရှိနေတာအုပ်ပါ။ အောက်မှာထပ်ထားသည့် အောင်ထဲမှ လုံချည်တစ်ထည်ကို ယူ၍ လဲဝတ်လိုက်ပါ၏။ အောင်မြှောက်ပြီးကျော်လာ ပါသည့် ဆံပင်တို့က ရှုပုံနေသဖြင့် အုပ်ချုပ်လိုက်ကာ အိပ်ရာထက် လှုလိုက်ခို့တော့သည်။

စိတ်ရော လှပါ ပင်ယန်လာသဖြင့် တဆောက်၏ အိပ်မောက် အောင်လေ၏။ ဤသို့ အိပ်မပျော်ဖြစ်တာ အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပါပြီလဲ။ ပြည်ထားပါသည် အလုပ်က စိတ်ချမ်းမြှုမှာသာ လုပ်ဆောင်နိုင် ပေါ်ထိုးဆုံးတို့ပါက ဘာမှဖြစ်မလာဘဲ ရှုံးကို ဆက်လောက်လို

၁၃၁ အန္တိပါ့

မြန်မာဘ်လျှော်လီယာ

ထက်ပတ်နှစ်ပုံ နာရီထိုးသဲသဲပဲကြာ့င့် မျက်လီကို ဖုတ်ခဲ့
ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ မနက်က အူးပိုင်းအေးသည့် ကောင်းက်က
ခုတော့ဖြင့် ကြည်လင်နဲ့လေပြီ။ အခိုင် (၁၀) နာရီကျော်နေပြီ။
လေနာရီနိုင်း၊ အချိန်လောက် သူမ ကောင်ကောင်း အိပ်ခရာဝေးတာ
ပါး၊ ရေချို့မှုပြိုတော့မျှနဲ့ ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်ရှစ်လျှော်။

ဆံပင်ရှည်ကို ရှင်၏ ပြီကာ တိုးကျော်တိုက်ပါသည်။
အဝတ်အစားတွေချွဲတိုကာ လုံခြည်ခိုင်လျားထက် ထားက်တစ်ထဲ၌
မြှေ့ဖွေ့လိုက်ပါ၏။ ရေပဲလုံခြည်ကို လက်မှုကိုပဲလျက် အခန့်အပြုံ
သို့ ထွက်လိုက်ပါသည်။ ရေချို့မှုနဲ့တွေက ထောင့်ခံ့အတွေမှာသာ
ထားတတ်သူမြှင့် မြှေ့လိုက်ကို လျှောက်လိုက်ရဲ့၏။

ဘာသံမှုမကြားခုံးဖြင့် ‘မေချို့’ တစ်ယောက် ရော့မှ ပြု၍
မရောက်သောတော့၊ ဒါမှုမဟုတ် အိပ်နောက်ဖော်စိုးခြောင်ထဲမှာ
အလုပ်ရှုံးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အနည်းငယ်သေားမည်ထို့
သည် ထောင့်ခံ့ခန်းရှုံးမှာ ရုပ်လျက် တဲ့ပါး doorlock ကို လုပ်၍
ဖွင့်လိုက်၏။

“ဒုံး!”

“ဟာ!”

န္တာပွဲသာတော့

ဖွင့်သွားပါသည်တဲ့ပါ့မှ အထက်ပိုင်းပလာဖြင့် လုတ်
ယောက် ထွက်လာသည်က ရှတ်တာရော်မို့ လန့်သွားခဲ့ပါ၏။ ဖုတ်ခဲ့
ထွက်လာသည် လျှော် အေးကောက်ခွဲ့ခြားကိုပို့ဆောင်ရွက်လိုပါ။ ရောက်လုမ်တတ်
နှင့်သွားသည့် မြှေ့လိုက်ကို နောက်သို့ ချွေးစိုး ကိုပို့ဆောင်ရွက်မည်
သွားသည့် ဖုံးမှုပါသည် ထိုလွှာက သူမတဲ့အန္တိပါ့ကို ခွဲတိန်ပေး
လိုက်လေသည်။

ဂုဏ်ပါး ဘယ်လုပြုပြုပြီး သုစိုးယောက်ရာတစ်ယောက်နှင့်
နှိမ်းကပ်ကပ် မရှိနှိမ်ပါဘဲ အခုလို ဖြစ်ရတယ်လို့။ သူလက်ထဲမှ
ရှုံးထွက်လိုက်လို့ ရမယ်သဲသဲပဲ ထွက်လာသဖြင့် မော့ကြည်လိုက်
မိမိ၏။ လျက်ရောင်ရမယ်လေသားဟုလည်း မိတ်တို့သွားခဲ့ပါသည်။
သီးသံး ထိုနေပါသည် လုပ်ယော်ပြို့နေတာခဲ့ကြာ့င့် အဲသွား
ရှာလေ၏။

“မဟ လဲသွားမှာမူးလိုပါလျှာ”

“ရာဘ်”

“အည်သည်လာ”

“ပြု့ရင့် ဖော်ပေးတော့လဲ”

“Sorry!”

ကောင်လောက ပြု့ဆောင့် သူမရှုံးမှ ဘာသံ့ ဖော်ပေးလိုက်

န္တာပွဲသာတော့

အထောက် အန္တာ ထဲသို့ဝင်ကာ တံခါးကို တမင်တကာ အသုတေသန အောင် ပိတ်လျက် lock ချထားလိုက်ရပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအိမ်မှာ ဘုရားတွေ ရှိနေ့ပါလိမ့်။ အပေါ်ထပ်ရေခါးခန်းကို သုံးသဖြင့် ထွေးသည့်တော့ မဖြစ်နိမ့်ပါ။ မြန်မာရာမောနပါသည် လုပ်ထိုး ‘ကိုပေါက်’ အမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

ရွှေကို ပိုမ်းပို့ ချီးလိုက်ပြီး အခန်းပြုသို့ ထွေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်ခန်းထဲ ပြန်ထုတ်ကာ ‘ချီး’ အဆင်သင့်ထားပေးသာပါသည်။ ကျောက်ပျော်နှင့်သန်ပါတုံးကို သွေးကာာ ပိုပါးပါး လုံးလိုက်ပါ၏။ ဓာတ်ပိုက်သွားရန် အချိန်ရှိသေးတာနဲ့ ပြန်ပြန်သွာက်သွာက်လုပ်ကာ အဝတ်အစားပါ တစ်ခါတည်း လုပ်လိုက်ပါသည်။

အပြုံထွေးရန် ဒီတိပါမဲလာသာဖြင့် plastic file အဖွဲ့ အီတ်လေးထဲသို့သာ စာမျက်အပ်နှင့် စိုက်ဆံအီတ်၊ phone တို့ကို ထည့်ကာ ခေါက်ထိုးကို အပြုံမှာသာ ထားလိုက်ခဲ့လေ၏။ ဂိုလ်ကိုယ် ကိုယ် သာစာပ်ရုပ်ဖြစ်စေရန် မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆုံးရှည်တွေကို ညီညွှေသွားပြန်ကျစ်ထားသာဖြင့် အဆင်ပြုသလောက်ပါပဲ။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ လျောကားမှ ဆင်ခဲ့လို့ လေ့လွန်သံကားလိုက်ခြေား နောက်မှ ဆင်လာသံကြည့် လျောကားလောက်ရန်ဘက်

ကျောင်း ဆက်၍ ဆင်လိုက်ရပါ၏။ ဘေးနားမှ ဆင်လာသည့် ကောင်လေးထဲ ရေ့ပွဲးက အတော်လေ့များနေသဖြင့် အသက်ရှုရ အတော် ခက်နေရလေပြီ။ အတော်အဖွဲ့နှင့်သာ ကြိုက်သည့် အုပ်လေးပါပဲလား။

“မလေးရေး”

“အမယ်လေး!”

“၈၀! ဘာလဲ”

ဘေးနားရောက်မှ အောက်သို့ အာမြို့တေးဖြင့် အော်လိုက် အဖြင့် လန့်သွားရတာပါ။ ‘မေချီ’ ကလည်း အသံကျယ်ဖြင့် ပြန်အော် ချက် ထည့်ခန်ဘက်ထွေးလေလေ၏။ အတော်ဟုတ်တဲ့ ရွှေချီးတွေ မေးလား။ ရွှေကို ကြိုဆင်းသွားသည့်ခာတိတ်က သုမကို ပြန်လည် ဖြည့်ကာ ပြုပြုပြန်လေ၏။ ရော့! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လုံကိုရောနေချင် အုပ်ရပါသလဲ။

“ဘာမြို့မလို့လဲ ညီ”

“မလေးရဲ့ ဘော်ဒါလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ခုတ်တ်က လက်သီးဆုပ်ပြီး လက်ပါးပြန်ပြုလိုက်သွေ့၍ အချီး က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။ ကြုံမြစ်း!

—တို့သိမ်းဖော်သောနဲ့ တို့နေပါပြီ၊ လူကို ပိုင်ရှင် ရှိ မရှိ
အပြည့်အစုံတော့လိုလော့၊ ‘ချို’ က သူမကို ဖော်တိပြုလိုက်လေ
သည်၊ ဒီမေးခွန်ကို ပြုပောင်းအစိတ်လှက၊ သူမပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုပြောမလဲ စံ”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ်၊ ရည်းစားတောင်မဟုတ်ဘူး၊
ယောက်ဘူးပြောတာ တစ်နှစ်ကော်ပြုလို”

“ပိုကို! ... သေစစ်း!”

ချာတိတ်က နှုန်းကို ဖြန်ဆန်စိုက်လိုက်လေတော့၏
ညျှော်သိန်းကို ဖိန်ကလေးမှန်သိတာနှင့် ဒီလိုသွေးတို့မေးတတ်တော့က
ယောက်ဘူးလေးတွေ အကျင့်ပဲဖြစ်မည် ထင်ပါရဲ့။ ထမင်းစားနှင့်သို့
အတွက်ရောက်ခဲ့ရာပြု၏ ချာတိတ်က သူမကို မယုံသည့်နှင့် ကြည့်ပြု
လေသည်။ ကိုတော့တာပဲ။ ဒီကို တစ်ယောက်တည်းလာတာနှင့်
လူကို ပိုင်ရှင်ရှိပောင်းဟု မထင်ထားဖို့ပါပဲလား။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ညာများများနော်”

“ဟဲ!”

“အမှန်ပြောဘာ့ဟုတ်လိုလား မလော့”

“အသိ ... ညာပြောရမလား ညီတွေ့ရယ်၊ တကယ်ပါပဲ”

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါပြောရမလား”

“ခါ”

“ကိုပေါက်ရှိညီအင်ယ်ဆုံးလေး၊ ညီတွေ့ရတဲ့။ ဒါ မလေးရဲ့
ခုင်ယ်ချင်းအာရုံးခေါက်ခေါက်ကြီး နွေ့ရို့စံတဲ့။ သိပြုလား၊ ထမင်း
စားကြရို့ စံ။ အပြင်သွားမလို့လား”

“အင်”

သူမက ချာတိတ်ကို အရောမဝင်ပါဘဲ ထမင်းစားနှင့် ခုံယဉ်၍
လိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒီထဲကနဲ့ Taxi စီလိုချင် လမ်းပြောကြီးကို
အတော်လေး လျောက်ရမှာပါ။ ဆိတ်ပြုစ်သိန်းနေရာကိုမှ ရွေးပြီး
နှောလိုပါပဲလား၊ သူမလို နားအေးပါးအေး စာရေးရာတွေ သူ
အတွက်တော့ ဤသို့ တိတ်ဆိုတ်အေးချမ်းသည့်နေရာက အာတော်ပါ
ပဲ။

“ဟိုမှာ ဘာဖြစ်လာသေးလဲ”

“မနာကိုမှု အေးဆေးပြောမယ်”

“ဘဲဘဲနှစ်တ်ကောက်ပြုဆင်းလာတွေ့ရော့ မဟုတ်လောက်
မိဘားနော်”

“ဟာယ်! ... ညီတွေ့”

“ခံရော အန်တိတော်ပါ ရန်ကုန်မှာ အခြေခံသားလိုပါ

၃၅။ ၁၆ အသုဒ္ဓဟန်

ချို့ တိုက်ခန်းပဖော်ဖြစ် မြှင့်ထဲသွားရလွယ်မယ့်နေရာမျိုး စံစစ်ဆေးပါ"

"ဘယ်လို့ ဟိုမှာ မနေချင်တော့လိုလား ဖြစ်ပါမလား ၏၏
နှင့်လုပ်ငန်းတွေက ဟိုမှာ အဆင်ပြေအောင် မြှင့်နေတာကို"

"ရောင်းစွဲ စီဝါရုမှာပေါ့"

"ဟဲ!"

အခြေအနေကို သဘောဇ်ဂိုလ်သွားပုံဖြင့် 'ချို့' က. ဆက်
မလေးတော့ပါလေ။ ထမင်းတစ်ပန့်ကော်ကို အမြန်ပျို့ချလိုက်ရပါ၏၏
ရှင်သန်ဖွေ့အားက နည်ပါးလွှန်းပါရဲ့။

အခန်း (၁၁)

Breakfast စိုင်းက ခါတိုင်းလိုပင် တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။
ထမင်းစား စားပွဲကိုတစ်ခုည်းမှာ သူနှင့်သွားမေ နှစ်ယောက်သာ
စားသောက်နေကြတာပါ။ မန်ကိုစာကို ကော်ဖိနှင့်မျိုးလိုဟာမျိုး ပိုက်
စတော်ကို စားလေ့မရှိသည်ဘွားမေက မှန်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်း
ကြာဆုံးကြား စသည်တို့ကို တစ်နောက်မျိုး မရှိုးစေရန် ချက်ကျွေး၊
စေလေသည်။

အခုလည်း အသားအနည်းငယ်ဖြစ် ကြော်ထားပါသည့် ကြာ
ဆုံးကြားကို သူတို့မြေးအသွား စားနေကြတာပါ။ ငွေတူနှစ်ခေါင်းကို
ကျိုးမိုးစဉ် စိတ်တွင်းမှ သူ အလိုလိုတွေ့မြှဲလေ၏။ အားဖြင့်မှာ ဒွဲ့

၃၂ မသေခါယ်

ကိုရှင်းတစ်စွဲဖြင့် စာနေပါသည် ဒီနှစ်ကလေးတစ်ယောက်ကို သံ
ဝါဝါ၊ မြင်နေရလသည်။ သူမ မည်သူပါလဲ။ အဘယ်ကြောင့်
ဒီပုံစိတိုက် မကြောမကြာ သူတွေးမိနေရပါလိမ့်။

“ဘာဇ္ဇာ”

“ဟင်!... ဧရာ! ... ဘွားမေ ဒေါ်လိုက်လာ”

“အေး... ဘာတွေးတွေးနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်အတွေးထံမှာ ဒီနှစ်ကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်
နေရလိုပါ”

“ဘာ”

“ဆံပေါ်ရှုမှုရှုနဲ့ ပါရှုနဲ့လောက် မြင်နေရလိုပါ ဘွားမေ”

“ဘာဇ္ဇာ... ဘွားမေပြောတာကို နာမေတော်ဘူးလာ။
သာ ဒေါ်ကိုက်တာ ဒေါ်မှာတာကို မဖြစ်စေခဲ့လို ဒီလောက်
သတိပေးထားတော်မှ”

“သေချာမတွေ့ပါဘူး ဘွားမေရယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း
တွေ့တယ်၏ အာရုံထဲမှာလည်း”

“အေးရော မှန်မှန်သောက်ခဲ့လာ”

သူ သက်ပြင်းနှုက်လိုက်စိုလေ၏ ‘အေး’ တဲ့လား နှစ်း
သာ စိုလာ့၌ ရှင်သုန်ရမည် သက်ရှုရှုက ဆောသက်ဖြင့် ဒီဘဝါး

တစ်စွဲလာ စွဲပြီး ၁၅၈

လျှော့စုရုတ်သယ်လို့ ဒီလို မကျိုးမာသည့်ခွဲခြားကိုယ်နှင့် နေခွဲ့ရတော်
ဆော့ပြင့် ဒီဘဝါး လျှော့စုရုတ်တော့ပါလေ။ ညာဘက်မှာ ဆောကြောင့်
ဒီပုံပို့ချမှတ်ဆောင် အိပ်မောမကျုံသည့်အာရုံမှာ အာရုံတဲ့ရောက်ခန်ပါ
သည် ဒီနှစ်ကလေးကြောင့် စိတ်မောခဲ့ရတာ အဘယ်မျှ ကြော့ခဲ့ပြီလဲ။

‘ဘုန်မြှုတ်ပေါ်ရှုရှုမောင်’ ၏ အနာဂတ်ကို လူတိုင်းက
နှစ်ကလေးအပြစ်သာ မြင်နေကြပေးယော တာကျိုးလောက်လော့ ပစ္စာနှင့်
ဆုံးချင်းလပ်မေး၏မှာ နာကျိုးသည့်ခဲ့တော်ကိုဖြင့် ဇန်း
ဆျောက်လုမ်းနေရလာပါလေ။ ဘယ့်မှာ ဘာဆုံး အစောင့်ရှာရှာ ပြည့်
ရသည်ဟု ထင်ရှုပေးယော ကျိုးမာပျော်ဆွဲပြီးဟန်ပါ ဆုတေသနက
၏ နည်းနည်းလောမျာ် ဖို့ပါၞ

“သောက်ပါတယ် ဘွားမေရယ်”

“ညာခိုင်ပါမဲ့ နာရိုက် တရားထိုင်းတာကား မှန်မှန်လုပ်
ရမှုလာ”

ဒေါ်ဘို့ ညီတို့ပြုပါပဲ၏ ဒါတွေလုပ်မှုတော်ရော စိတ်
ဆောကျိုးမှာ အရှင်ဗုံး မလေ့ရှုဘူးတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။
အေးယော ကြာဆံကြော့သာသောက်ခြုံကို အခုံသတ်ပြီးနေပေးယော
အာရုံးနှုန်းသာ တာဖြစ်လေ၏ ရယ်မော ပျော်ဆွဲပြီးလုပ်
ရှုံးအရာဆိုသည်က ဘာများပါလိမ့်။

“ဒေါက်တာနဲ့ ဘွားဖြစ် အချိန်တန်နေပြီးထင်ပါရဲ့။ Appointment ယူလိုက်မယ်”

“မယ်ပါနဲ့ ဘွားမေး။ ကျွန်ုတော် နေ့လိုကောင်းပါတယ်”

“လှော နောက်သံသယဗုံ အန္တာကိုယ်နှစ်ပုံတော့ check up လုပ်ရမှာပေါ့ သားအေး၊ မလိုအပ်တဲ့နဲ့ ဘွားမောက အနိုင်လုပ်နဲ့ လုပ်ပါမလား”

သူ ပြင်နေလိုက်ရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူကိုမှ စိတ်နှင့် ဆိုင့် ပို့ခြားကုသင့်ရေးပါသလဲ။ ဦးနွောက်နှင့် အာရုံးကြောဆရာဝန်တို့ ဘွား၊ (မရှိမသောကာ)၊ အခြားကုသင့်ဆရာဝန်ဟုသာ ပြင်နေထော် ခက်သားလား၊ လှေကို အိပ်မွေချုလားချော့၊ မျှော်လိုပို့ပြီး အာရုံးဆိုင် လား၊ ခံချေ့နဲ့ အပျိုးပျိုး ကြောနေရတာလော့။ တမ်းတကာပ် ဤအာရုံးတွေတဲ့ ဘွားမေ ၏၎်ဘွားလားဟုပင် ထင်စရာပါပဲ့။

“ပြလည်း ထူးလောတာမှ မရှိတာ”

“အလျှော့ပျောက်တော့ ပို့ဆကာင်ဘွားလား၊ သားမျှက်နှာတဲ့ ရှိရင်စွဲအသက်ထက် ပို့ရင့်ရော်နေတာ၊ ဘွားမေကြည့်ရက်ပါ့မထော်သားအေး၊ မိဘခုံးရှုံးရတယ်ဆိုတာထက် ကိုယ်ရင်ထဲကဖြစ်တဲ့ ဘွားသား၊ ခုံးရှုံးရတာက ပို့ပြီး သွေးပျောက်စရာကောင်းတော်ကို ယူလိုက်ဖြစ်တဲ့သားက ပိုသိမှာပါ။ ဘွားမေတောင် တရားသားအေး”

“မြတ်မြတ်ရင် လုပ်ဖြစ်တဲ့ သားက ပို့ပြီး ဖြောက်ရမှာလဲ”

“မြတ်တွေတဲ့၊ အောင်နှင့်အေး ရှုတ်တာရက် Accident ပြီး သားကို သူ လုံးမှုမှတ်ပါတော့ပါ။ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု မြတ်သိတိပါ။ ဒေါ်ဝါယာမှာ အနုတ်ကိုရောက်လာတော့ဘာလဲ။ ဆရာတန်က ထင်တဲ့၊ မတို့ဘာနှင့်ဟု သတိပေးထားတာဘို့ ဒါနောက်ရုပ်တော်ရပ်စာ ဖောက်လွှာပြီး နောက်နောက်တွေကိုရှိပါ သူ မတို့ဘာနှေ့ရပါ။ အဘယ်မျှ ဘွားရာကောင်းလိုက်သည့် “ဘုန်မြတ်အောက်မောင်” ကိုသတ်ပါ။

“ကျွန်ုတော် နားရက်ယူခဲ့ပါသေးပဲ့ဗာ”

ဘွားမေမျက်ဝန်မှ အနိုင်တစ်ခု ဖျတ်ခဲနဲ့ ပေါ်ဘွားလေတဲ့ ဥက္ကာမေသည်ဆိုတာထက် ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ပေါ်သောလို ရောက်လိုက်ပို့ရပါ။ အာရုံးတဲ့မှာ သံပင်တွေ စိမ့်စိမ့် ပေါင်း ဓတောင်တန်းတွေကို ပြင်လိုက်သလိုပါပဲလား။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ရွှေရာတိုက် သူရောက်ခဲ့တာဘို့ ဒီလိုပို့ရို့တို့က အာရုံးထဲ စွဲထင်နေ ပေါ်ပြီးပေါ်၍၊ ပိုတ်က အပြောရောက်ဘွားလျှော်ပြီး ဘွားတိုက်၊ အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်တန်ကောင်းပါရဲ့”

“ဘွားနဲ့တယ်လဲ”

“ဘယ်ကိုလဲ ဘွားမေ”

“ငွေဆောင်မှာ တစ်လလောက် အနားယူခဲ့တာ။ ...”

ဘာမြန်လိုလဲ”

မျှော်လင့်ချက်က မျတ်ခဲ့အက်ဂူသွားသည့် ဆိပ်ကို
ဖန်တီးရန်ပါ။ တောင်တန်းတွေလာသူ ထင်လိုက်ပေါ်သော ဘယ်
ဖြစ်ပြီ ပင်လယ်ကမ်းအုပ်လိုအာရာ ပြန်ဖော်ပါသည်။ ဇန်နဝါရီ၊ ဘင်္ဂ^{၁၃}
ကုန်ချိန်တော်သော မမှတ်စီပါ။ ဒေါ်ပေါ်မှာ ဗလာဟင်းလင်း ရှု
နိုင်သောလေးလှ ရှုပ်ထွေးနေပါသည် ပုံမှန်အချို့က ရှုပ်ရှုပ်လုပ်ရန်
ရှုနေတော့ခက်သားလော်။

ပထမဆတ္တာ ခုပါမီမှာ အရပ်ရှည်ရည်ဖြင့် ပိန့်ကေလေး
ပုံမှန်ကို ဖြင့်ခဲ့ရတယ်ပါ။ အဲဒေါ်ချို့မှာ သံပံ့ရှည်ရည်လောက် ဖြင့်ခဲ့
ပြီး သုတေသနကြိုင်၊ ပါးချိုင်လေးနှင့်ဟန်ပြိုင်၊ အပြို့ချို့သေးကို ထောင်
ထင်ရှာရှား ဖြင့်ခဲ့ရလေပြီး၊ သေချာခြင်ရှင်ဖြင့်ကြပ် သွားထောင်
မှတ်သာက်အပြို့ ပြုသနပြီး ထပ်ပါခဲ့၊ သူမ ဘယ်လုပ်သံပါသော
စဉ်တော် မရခဲ့မှာပင် ဝါမှန်းကြေားသွားသည် ကြည်လဲလဲအကြောင်း
ဖြင့် ကြည်နေပါသည်။ မျက်ဝန်နှုန်းကိုရှာ မျတ်ခဲ့အပ်ရှုန်းကို
ခဲ့လေ၏။

၄၈။ ဘယ်သူပါလဲ ပိန့်ကေလေးရှုပါ။

“ရေတွေကိုမြင်ရာဘဲ တောင်တန်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေ
ချုပ်၊ မကြာခဏ မြင်နေရလိုပါ ဘွားပါ”

“ဘာရှယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အေါ် အခုံမ ဓမ္မတွေရတာမဟန်ပါဘာ ဘွဲ့
သော ဆောင့်ကေဆင်ခဲ့ပြီး သုံးလအကြောကတည်းက စမြင်ခဲ့ရတာ”

“မြှုပ်စွာ... မြှုပ်စွာ... ဒေါ်ပေါ်တော်လို့လောက်ကို အိမ်ဝါယာ
ပေးတော့ယယ်”

“အျို့တော် အေကောင်းကြိုးပါ ဘွားမေရှယ်၊ ဆရာဝန်ကို
ဖြင့်ပြီးကျေသံရတဲ့ဘဝလောက် လဲလိုအပ်ပါဘူး”

“လိုတာဖို့ သာတော် သာခေါ်မှာ တစ်ရုံစုစုပေါ်မှုရှိတိုင်း
သို့မှာသိပေါ်ခဲ့ ဒေါ်ပေါ်တော် မှာထားတဲ့ဟာ”

“အဲလိုပဲ အိပ်မက်မက်ပြီး မြင်စိမြင်ရာမြင်တာမျှိုးလည်း
ဖြင့်ပြီးတယ် ဘွားမေရှယ်၊ သို့ပဲလည်း အဲခြုံပြီးမဟတ်ရပါဘူး”

“အဲဖြစ်လာခဲ့ ဘယ့်နှယ်ရှုပ်ရမလဲ သားရှယ်၊ ဘေး
ပိန့်ကျော်မှာ နိုးစွာဝါမြင်နေရသူမျှ ယောက်ဘေးလေးတွေချုပ်း ဖြစ်
သောတော် ပိန့်ကေလေးတော်ယောက်ကိုမှ မြင်လယာပ်တော်ဘဲ
ဘဲ... အေတစ်ပါ အပင်တွေ တောင်တွေကိုမြှုပ်နှံပြီတဲ့ အေါ်
အောင်ဘဲ”

များသာလဲဖြစ်သွားပါသည် အဘွားဖြစ်သွားကြောင့် သူ
သောင်းလေး စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည် ဒါကြောင့် ရင်ဖွင့်ဖော်ဆိုဘာ

၁၇၅ ၁၂ အသုဒ္ဓဟင်

မျှော်လိုအပ်သည်ဟု သူပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နာရီ ဘယ်လို ခဲ့လေအနေရတာ၊ သူ မည်သူ့မျှော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေထောက်သူမျှော် တစ်ခုပါတစ်ခုစီ ဖွင့်ပြောဝေးမျိုး ရွယ်တူခဲ့သည့် သက်ရှိထွေကြေား၊ အနီးအနားမှာ တစ်ပြီးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတာပါလော်။

သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဘွားမေ ခန့်ပေါထားပါသည်။ နိုတ်မေတ္တာ guard ထွေကာလည်း အလုပ်ကိစ္စမှတ်၏ မည်သိသော အပိုစကားကိုရှု နှုတ်မှ ပပြောခဲ့ကြပါ။ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍မြှင့်ဆွဲသွေးသူက 'နားပြီးသာယ်' ဟု ပို၍အော်တာတိသုပ္ပါး ဘယ်သူမှ လျှော့ရည်ခဲ့ပါမည်နည်း။

'ဘုန်းမြတ်အော်မောင်' က အဲဒီလို ဆိုင်မာပြီး ကိုယ်အတွက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်လေ့ရှိသည့် အတွေးသမာမာ၊ ဖြစ်နေလော်။

"ကျွန်ုတ် အောင်ကတွက်ဘွားတာ ဘယ်လောက်ကြေားသွေးလဲ ဘွားမေ"

"ပြောပြီးပြောလေ ငွေ့အောင်မှာ တစ်လပ်ကြာတယ်လို့"

ဒီတစ်ကြိမ်ထပ်မံမားလည်း ဘွားမေက သူနှင့် မျှက်လုံခိုင် မဆိုဘဲ မျှက်လွှာချကာ ထိုင်ခုံမှ ထာဝ်လိုက်လောက်။ ဘာသောက်လဲ။ မနက်စာတော်ပြီးလိုပဲ အစုလို အကြည့်ရှာ်လိုက်လေသလာ ဘွားမေက ဘယ်တော့မဆို စိတ်ထဲရှိတာကို လူမသိမဖြင့်အော

မျှော်နိုင်သည်လုပ်ပါ။ ဝမ်းအသွားတော်တာမှန်ပေမယ့် သူက ဖော် ဦးဘုန်းမြတ်' နှင့် မတော် မေမေ 'ဒေါ်မြှေလေးင့်' နှင့်မှ စိတ်ထား ဖြေခဲ့သည် တစ်ခြားတည်းသောသားဖြစ်ခဲ့ရသူပါလော်။

"ဒီဇန်နဝါရီတဲ့ meeting တွေ တွေ့ရမယ့်လုပ်ကြေးတွေ့စာရင်း တို့ cancel လုပ်ခဲ့ပြီး တတ်နိုင်သလောက် စောစောပြန်ခဲ့ပါ"

"ဒါခဲ့ ဘွားမေကရော"

"ဘွားမေက ကိုယ်အလုပ်စိုး ဘယ်တန်းက အကြော်ထား လုပ်လိုလဲ။ သာသာ ဒေါ်ကိုတာကို မစောင့်စေခဲ့ရင် စောစောပြန်မှာ ပါ။"

"ကျွန်ုတ် နောက်မှပြုလည်း ဖြစ်ပါတယ် ဘွားမေရယ်"

"ကျွန်ုတ်မေရောကို first place မှာထားရမယ်လို့ ဘွားမေ သာကို ပပြောတွေ့လော် သားအော်၊ ကိုယ့်ထက် အနီးနှင့်ဆယ်ငါးပါ။ သားမှာ ဆွေးမိုးရောက်ရှုနေတာကို မသိခဲ့ဘဲ မျှော်ရေ့လောကထဲ ဒွတ်ဝင်စေပြီး stress တွေ့တာအားများစေခဲ့လို့ အသက်နှစ်ရောင်း စွမ်းခဲ့ပြီးပြီးသား၊ နောက်ထိုးပျီးဆက်အဖြစ် ရှားရှားပါပဲး ကျွန်ုတ်ရတဲ့သားကိုတော့ အဲဒီလို အဖြစ်ပောပါရတော့"

"ဘွားရယ်"

"သေခြင်းတာရားဆိုတာ ကြိုးသည်ဖြစ်စေ ငယ်သည်ဖြစ်စေ

နှင့် ၁၁၂

အနုပ်ဆုံး ထက်တော်ကိုအကျော်ဖူး ရှိနေ့၊ သာလည်း သိမှာပါ။
သာမျှတုန်းသတေသနကို အားမရလို့ ဒေါက်တာလို့မောင်ရဲ့ညီမလေနဲ့
မြတ်ဆုံးကိုချက် ရုပ်ထားခွဲတာပဲ ကြည့်တော့

“သူ မျက်နှာသွားချုပ်ပါ။ ‘ဒေါက်တာလို့မောင်’ ၏ ညီ
လေ့တဲ့၊ သူထက် (၆) နှစ်ခဲ့၍ ထိန္တန်များသည် ‘ဒေါက်တာဝါရီ
လေး’ နှင့် ဆုံးသည်အကြိုင်က နှစ်ကြိုင်လား သုံးကြိုင်လား ဘယ်
လောက်နှစ်ပဲပင် သူ မဖုတ်ခိုပါ။ သာသာကောင်းပြီး နှေ့ထွေသည်
ပို့ကလေးဟဲ အသီအမှတ်ပြုရဲ့ ခ်ော်ချော်မျိုးမပျို့လောက်ပြီး
မဟုတ်ပါလား”

“ဒေါက်တာဝါရီလေးကို ကျွန်ုတ်မှ စိတ်မဝင်စားတာ”

“အခါ စိတ်မဝင်စားလည်း အိမ်ထောက်ကျော်များမှာ သူအလို
လို အဆင်ပြောသွားမှာပေါ့ သာမေး စိတ်ကျော်တဲ့အျောမှုမှ မဟုတ်
လောက်ဘာ”

“ဒါပေမဲ့ ... သူက ထိပါသောဘယ် ဘွားလဲ”

ဘွားလေက ပါးစိတ်သုတ်ရှိုး တိုးတိုးလုပ်မောင်လိုတ်လေး၏
ဘာလဲ၊ သူပြောသည် စကားထဲမှာ ရုပ်စရာဆို၍ တစ်ခုမှ မပါတာ
လေး၊ ဘွားလေ ဘာကိုမှား၊ သာဘောကျွဲ့ပြီး ရုပ်လိုက်တာပါလို့၊
ဘာမှနားမလည်သလို ပေးကြည့်နေသည် သူကို ဘွားလေက

မှန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်တာဝါရီလော်မှာ အသုက်ကြိုင်တာ ထိန္တန်မာကျ်
သွား၊ သာမေး နာလည်မှုတစ်ခုပဲ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တာပါ”

“ဒါဖြင့် အချစ်ဆိုတာကိုစုရုံး ဘယ်နာသွားထားမှာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... ပြောပါမယ် သာကဲ့။ အဲဒီအချစ်ဆိုတာ
မျိမ်းကျော်တော်တဲ့လွှေ့တွေ့ကတော် ပိတ်အပန်ခြဖြစ်ရာတစ်ခု သက်
ဘာဗ်ပါပဲ၊ အထုသာဖြင့် မိန့်မတွေအတွက် အချစ်ဆိုတာ မလိုအပ်
မှာဘူယ်”

“မျှ!”

“ဘဝလုပ်ပြည့်စုံမှုအတွက် အာမခံရှုက်ကောင်းကောင်း
ပို့မှာလွှာပြီး ကျိုတာက ပါ့ကျွဲ့ပြီးနေလိုပဲ့၊ ကဲ့အလုပ်သွားကြို့”

“သူ ပါ့ဆပ်အပောင်သားဖြစ်သွားချုပ်ပါ။ အသက် (၈၀)
အောင်အျုပ် ဘွားမေး၏ ဒေသနက သူအဖွဲ့ အဲ့သွေ့ခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေ
ပါလေ၊ “အချစ်” မလိုအပ်ဘူးတဲ့လား၊ ဒါဖြင့် သူ မက်လေးရှိ
သွား ဒို့ကိုယ်အမှု မိန့်ကာလောက်ပြီး သူကို ခြန့်မှတ်တော်ကြည့်ပါ့
မှန်တယ်” လို့ ပြောခဲ့တာကို ဘယ်လိုပုံစံရရှိခဲ့ပဲ့၊ ခက်ဝတ္ထု
ပြီး ‘ဘုန်းပြုတ်လေ့ကျော်မှု’။

ရို့အောင်မြန် ကျော်မလဲစေရန် လမ်းကို စံကြည်ပြီး လျှောက်ခဲ့ရသလို စာပေတိုက်အမည်ကို ရှုခိုးအတွက်လည်း တစ်ချေကိုတစ်ခါ ဖျောက်ညွှန်လေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတာကို မြင်လေမှ ထိုကိုပိတ် ထိုက်ပြီး လျောက်သစ်တို့ကို နင်းတက်ခဲ့ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တေါ်ကို ဒေါက်ထံသုည္တု ပေလိုက်ပါ၏။ နှေ့လယ် ထမင်း စားချိန်နှင့် ထုတ်ဝေသူရှိပို့မလာသူ စိတ်ထဲ ထင့်သွားပါသည်။ လူကိုး တွောက အပြောမှုပဲ စားတတ်ကြတာ မဟုတ်ပါလာ။ ထန်ထမ်းတွောက တော့ ရုံးထဲမှာပဲ စားကြတာနှင့် တစ်ယောက်ယောက်တော့ မို့တန် ကောင်းပါခဲ့။ မည်သူမှ တော်လာမဖွင့်သွှေ့ တော်ကို ထတ်၍ခြောက်ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ရောက်!”

ဒီတစ်ခါတော့ တော်က ပုဂ္ဂိုလ်သွားပါ၏။ ခိုင်ယ်ထိ ကောင် မေလားက သူမကိုင်းကြည်နေလေသည်။ မူးကို စာကြည်မှုက်မှန် စုပ်မထားပါလို့ မမှတ်မိဘူးထင်ပါခဲ့။ ဒီမှာထဲ စာရွေ့မလေးတွေ့ ကြောခေါ်လေးနှင့် ပြောင်းတတ်ကြတာနှင့် သူမကို မသိတာလာသူး မြှင့်မြှင့်ပါ၏။ မျက်နှာထက်မှာ အပြောကို အနည်းငယ်မျှ ထို့ပို့က်စေ

အဓန်း (၁၂)

Taxi ပေါ်မဆင်းကာ ကားခရှင်းပေးလှုက်ပါ၏။ မနက် ကတည်းက အုံမည်းစနပ်ပါသည် နိုးသားတွေ့ကို ပလာက်ဖောင်းပေါ်စွာ ရပ်ပြီး မော်၍ ကြည်လိုက်ပါသည်။ ရွှေတော့ရွှေမှာ အမှန်ပါ၌ စာပေတိုက်ကအပြန် ရွှေးထိုးတောင် အချိန်ရှိပါတော့မလားထဲ တွေ့ဖို့လေ၏။ လက်ထဲမှ plastic file အိတ်ကို ပိုက်ကာပုဇွန်သွေ့ နေဆာ်ကို ကာဖိုးအတွက် ဒေါက်ထံပြောပြောလောက် လောက်ဘဲ့မကိုမြှင့်ပြီး ဆောင်းလိုက်ပါသည်။

ကားထွက်ချိန်စက်လည်းကောင်း၊ ထို့လို့လမ်းထို့မှာပင် Taxi ကို ရပ်စိုင်းကာ လမ်းထံသို့ ခုံမှန်မှန် လျှောက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ရွှေတွေ့

၁၃။ မြန်မာစွဲပေါင်

မီသည်။ ပြုခိုအတ္ကိပ် ခွဲခြားဘာက နည်းဖော်တာ မဟုတ်ပါလာ။

“ဆရာရှိပါသလား သမီး”

“ဆရာ ... သော် ... ဦးရှိပါတယ် မမှာ အခုပေါ်တင်ပြန်ရောက်တာပါ”

“ဘယ်သူလဲ ပြီး”

“မဖော်ပေါ်ယောက်ပါ”

“အထောင်နိုင်လိုက်လေ”

“ဟုတ်သားပါ ဝင်ပါ မမှာ”

တိုက်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ၏။ စာအုပ်တွေ တစ်ပြီးကြိုး စီပံ့ထားသူများ မတိုက်ခိုင်လိုက် သတိထား၍ ရှောင်ပြီး အျောက်ခဲ့ရေးလ သည်။ စောစောက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ပိန်ကာလေဆာ စားပွဲခဲ့ရောက်ရှိ ထိုးစုံဖို့များ phone ပြောခိုင်း စာရင်းစာအုပ်နှင့် အလုပ်ချုပ်နှင့် ပါ၏။ သူမကို ဖုန်းချုပ်များ မြောက်လိုက်လေသည်။ ထုတ်ခဲ့ ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ် ... မမှာ လာတယ်”

“အင်”

“ဦးက မပြောတော့မပြောတယ်။ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ရောက်လာမယ်လို့ မထင်ထားဘူး။ မမထွေ့တွေ့ သမီးတို့ အရေး

တစ်ခုလာ ဖွံ့ဖြိုးမှာ မြို့ ၁၃၁

ပြုက်တယ်။ အတိုင်းလေးတွေတဲ့ တစ်အုပ်မှမထပ်ဘူး သီလား။ ဝေါ်ထွေ့ကိုရှုံးလာခုံးမှုပါ။ ဦးက ပေးမဖတ်ဘူး မမရှုံး။ သမီးတို့က သိမ်းရတဲ့ မမရှုံးလောက်ရေးစာမျက်း မူရင်းအတိုင်း ဖတ်ရတဲ့”

လျက်မြင်သည်နှင့် တရာဝ်ပြောနေပါသည် ကောင်မလေး ကြောင့် ပြုးလိုက်ခိုင်သည်။ အိုးသည်ကို အိုးခံစွဲထိုတ်မရှိပါဘဲ ပြောချင်ရာကိုသာ ပြောနေတာမဟုတ်ပါလာ။ ရုံးခန်းတံ့ခါးက ဖုတ်ခဲ့ ပွု့စွဲသွားသလို ထုတ်ဝေသွားက သူမကိုပြုးသွားလေ၏။ ခုံးမှာ ဝင်မထိုင်ဘဲ မတ်တစ်ရှုံးနေတာဖို့ သူမကို ထင်ခဲ့ဖြင့်သာနေတာ မဟုတ်လာ။

“ထင်တယ် သစ်သစ်တို့ လေမျက်နှာပြီးဆိုတာကို”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ။ ရုံးခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့ပါ။ သစ်သစ် တိုက်ထံခါးပါဘွဲ့ကို ဝယ်နိုင်းထားတဲ့ စာရွှေ့ပါ ယူလာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်! ... ဦး”

ထုတ်ဝေသွားပေါ်လိုက်သဖြင့် ရုံးခန်းခဲ့သို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ချုပ်ပါ၏။ Aircon လွှာတ်ထားသွားပြင့် ရုံးခန်းက အော်မြို့ပို့လေးဖြစ်လေသည်။ စားပွဲခဲ့ရှုံးရှုံးဖို့များ ဝင်ထိုင်ကာ file ထဲမှာထည့်ယူးသောသည်။

“၁၅၈”

“ବ୍ୟାକିତିଲ୍ଲେ ଶବ୍ଦାଳ”

“କ୍ରିତାନ୍ତିକାବ୍ଦୀରେ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... နယ်ကင့် တက္ကားတာကအမြဲလာရလို အခုလိုစီစဉ်ပေးလိုက်တာပါ ဆရာမ”

သုမ္ပဏီ၏အတွက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှ မသုမ္ပဏီတဲ့ ဘဏ်များရှိနှင့် စုံတော် အနိမ်ပြည့်တော့မှာလေ။ ကိုယ်ပိုင်စီးများရေးရှိနှင့် ရှာဇ်တော့နဲ့ စွဲကြော်လွှာတွေကို အနိတ်ယော နှင့်အတူတူ ဒွေးတာသုံးဆဲတာ မဟုတ်ပါလာ။ စွဲလွှာလွှာတွေကိုစွဲကြော် အခေါ်အခြားနေတာများလာ။ သုတည်မဟုတ် သူမအတွက် စွဲလို

တစ်ခုသော ဒွဲပြီးယူ ၅ ၁၇၃
အင်မည်ဟု ထင်နေထိုပဲ ယခုလို စီစဉ်ပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။
“ဆရာမ သဘောမကျလိုလား”
“ဟုတ်ကဲ့”
“ဟောဖူး... ဘာဖြစ်လိုလဲ”
“ဝန်ထပ်ဝန်ထိနေမလားလိုပါ ဆရာ။ ကျွန်မက တခြား
မီးယာရေးလည်းလုပ်နေတဲ့ရွှေ့မဲ့ တစ်လကိုတစ်အုပ် (ဒါမှုမဟုတ်)
နှစ်လကို သုံးအုပ်လောက်ပဲ ပုံမှန်ရေးဖြစ်နေလိုပါ။ အဲဒါလို ကြိုတင်
၍ ယူလိုက်ပြီး မရေးနိုင်ရင်”

“ဖြစ်ရလေ ဆရာမရဟု အဲဒါကို ဒေါင်းထဲထည့်ထားခဲ့
လိုပါဘူး”

“ကျွန်ုမာရေးကြောင့် စာများရေးဘာ နောင့်အောက်ချို့လည်း
ပြီးမြတ်စွာဆိုပါ၏ ဆရာ၊ ကျွန်ုပြု၏ တစ်အုပ်စီပဲ ပေးအံချင်ပါတယ်။
လွှဲလွှဲဖွံ့ခွဲနေရင်လည်း ကျွန်ုမကို လစဉ်မပိုပါနဲ့။ သုံးလှတစ်ခါ
(ဒီပုံမဟတ်) ခြောက်လတစ်ကြိမ်ပေးလည်း အဆင်ပြုပါတယ်”

“କୋଣିବ୍ରିଦ୍ଧିକା ... କରନ୍ତି ଯାହାକୁ ପାଇଲା ତିବେଳେ
କୁଞ୍ଜକାଳିଟାଙ୍ଗ ପାଇଲାମୁ”

“ပုဂ္ဂန်ကူ”

“ဒါက အခြေပြုတဲ့ စာမျက်နှာမြင့်ထွေပါ”

၈ အကျိုးတင်

“ကျော်အတင်ပါတယ်ရှင်”

ဘချုပ်ထက်မှာ နဲပါတ်စဉ်တင်ပြီး စည်းကမ်းချက်ဖော်ကြီး
ရီရေးလိုက်ရပါတဲ့။ ဒါက ထဲ့မဲ့ပဲ့ပို့ ဟိုယ်ဆင်ဘချုပ်အတိုင်း သူ့
ရေးရတာပါ။ နောက်ထပ်စာများရှိရေးကို ထည့်ရောက်ဘာ သဘောတု
ကြောင်း လက်မှတ်နှင့်နေ့ချွေကိုပါ ဖြော်ရေးလိုက်ပါသည်။ ထုတ်ဝေး
ကို ဘချုပ်ထက် လက်မှတ်ထိုးလောင်း အဖွဲ့ကို ဘချုပ်နှစ်လောင်
ရေးပြီး သူများ တစ်စောင်ယူထားခဲ့ဖူးပါ။

အလုပ်စွဲပို့ရသလို အဝေးထိ သယ်ရှုံးနှိုး ထုတ်ဝေသော
ဘချုပ်ကို သီမံခာည်းပေးထားလောင်း၊ သူမကိုတော့ တိုက်တံ့ခိုး
ဘရွှေ့ကြော်ပါမှာသာ ဘချုပ်ချုပ်သည်အကြောင်းအရာနှင့်အတူ သူမှာင့်
ရရှိကြောင်း (ရှင်နှီးကြောင်း) လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီး ဗာဒိတ်ပြုး
ထည့်ပေါ်ပေါ်လေသည်။ Coffee mix ဖော်၍ သာချုပ်တော်
ပြန်ရန်ခက်သွားပါတဲ့။

“သောက်ပါဇော် မမ”

“မော်... သုံးဆောင်ပါလို့ပြောဘာ၊ ဆရာတက် မလေး
မတော့ တကယ်ပါပဲ”

“ရပါတယ် ဆရာတယ်”

“ဘယ်တော့လောက် ဟိုကိုပြန်ဖြော်မလ”

“ဟုတ်ကဲ ... နည်းနည်းခတ္တုကြော်မှာပါ။ လုပ်စရာကိုစွဲ
သောတွေ နှုန်းလိုပါ ဆရာ”

“ဒါမြင် ငွေလိုတာနဲ့ phone ဆက်လိုက်ပါ ဆရာမ၊
အိမ်တော်ပြောရမှာ အာနာချုပ်လည်း သစ်သစ်ပြီး ပြောတော်လိုပါ
သည်။ အဆင်ပြုအောင် အောင်ရွှေ့ပေးမှာနှိုပါ”

“ကျော်အတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်ုတ်မကို ခွင့်ပြုပါ။”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာမ၊ သမီးတို့ရေ ဆရာမကိုပေးဖို့
ပြောယ်ထုပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ထုပ်ကို ယူဖိုး လိုက်စိုလိုက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲပါ ဦး”

“နေပါလေ ဆရာ”

“ရပါတယ် မမရဲ့၊ သမီးတို့ပဲ Taxi ခေါ်ပေးပါမယ်၊ ခက်
အောင်။”

ဘန်းတိုက်ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဘွဲ့တဲ့
အုပ်အိတ်ပြုး ထုတ်ထားပါသည် သူမှာမေးစားပို့ကို ပုံးလာပြီး အောက်
အိမ် အတူတူ ဆင်ခဲ့ကြလောင်း၊ အသိ Taxi ကို phone ဖြင့်
အောက်ပြုး ခေါ်နောဖြင့် ခကာတာလေးသာ စောင့်ရပါသည်။
အုပ်အိတ်ပါဇော်စိုး တမြားနေရာကိုပွားဆည်း plan ကို မှတ်ရလောပြီး

“ကျော်ပဲ သမီးတို့ရေ ... သွားပြီးနော်”

ကလေးနှစ်ဦးကို လက်ပြကာ taxi ကားထဲ ထိုင်လိုက်ပါတယ်
နှောက ပေါ်ပွဲ စရွာနေပြီးနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ဝင်နှစ်ဦးတွေကို မဖြစ်တော့ဘို့
Taxi မောင်သည်လူကို 'မေချိ' တို့နေသည့် အိမ်ရာဏ်လိုပါတယ်
သာ ပြောလိုက်ရမလသည်။ 'ချိ' ကတော့ သူမှာအုပ်တွေ ရလာတယ်
မို့ ပျော်မှာအမှန်ပါ။ ကိုယ်ရေးသည့်စာအုပ်ကို ပြန်မဖတ်ဖြစ်သည့်
သူမှာတွေကို ဝင်းစာပော်သုတကရာဇ်ပြီး အော်နေရတဲ့ မဟုတ်ပါလဲ။

କ୍ରୋଗ୍ନ ଦୟୁତି ଧ୍ୱନି କାହିଁ କୁଣ୍ଡଳ ପାଇଁ ଲେଖନେ କେବେ
ତୀର୍ଥ ଏତିରେ କାହିଁ କୁଣ୍ଡଳ ପାଇଁ ଆମନ୍ତର କୁଣ୍ଡଳ ପାଇଁ କୁଣ୍ଡଳ
ଆମନ୍ତର କେବେ କେବେ କୁଣ୍ଡଳ ପାଇଁ କୁଣ୍ଡଳ ପାଇଁ କୁଣ୍ଡଳ ପାଇଁ

တရ်ခုသော ဒွဲပိုးများ ၁၅၅

အဖွဲ့ကို စိတ်ဝင်တော် ပြေကြည့်မိရာက အကြည့်ချင်းဆုံးရတာလေ။

“အေဒီမျက်ဝိန္တရိန်ကိုလေးကို စမြင်ရကတည်းက စွဲလမ်း
သွားရတာပါ”

‘မောင်’ ပြောခဲ့သည့်စကားဆုံးလေးကို ပါနီကြားယောက်စီရင် ဖွဲ့ထဲမျှ ပြီးလိုက်စိပ်ပါ၏။ ‘စံ’ ၏မျက်လုံးမျက်ဆုံးနှင်းနှင်းလေးကို ဆုတေယ်ချင်းထွေဗာဒာစ သီးမွှေးစံပြောခဲ့သော်ငြား ဒီလောက်ထိ စိတ် ထဲ မထုခြားဆဲပါ။ ချို့သော ‘မောင်’ ၏ အကြောင်နာစကားတို့ကြောင့် သာ နှလုံသားက အချင်းပျော်ကျသွားခဲ့ရတာပါလေ။

‘ଶେଷ’ ରୂପ॥

ဘယ်သိကို ထွက်ပြေးဖို့ရှေ့နေခဲ့တာပါလဲ။ မိဘတွေ
အိုတော့တဲ့ တစ်ကော်ကြွက် တစ်မျက်နှာ လွင်ယေးပါ။ ဝါသနာ
ဆိုသော ရွှေချေယ်ပြီး ဘာလီးမွာရေးကိုမှ မိတ်မဝင်စားဘူးဆိုသည့်
လျလွှဲချုပ်နေပါသည်။ လွင်ယေးလေးကို အချိန်အိမ်လေဖြင့် တည်
းတော်ကာကွယ်ယော်ခါတာမလဲ။

‘କ୍ଷେତ୍ରିନ୍ଦ୍ର’ ଲାଗୁ ରୂପରୀତିରେଣ୍ଟିରୁ ପଠିଯାଇଗଲାଙ୍କ କୁଳିରୀରାଜ୍ୟ
କୁଳିରୀରୀରୀ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ମୁହିଁରିଥିଏଥିରୁ କ୍ଷେତ୍ରିନ୍ଦ୍ରରେଣ୍ଟିରୁ ଆଶ୍ରମକୁ
କ୍ଷେତ୍ରିନ୍ଦ୍ରରେଣ୍ଟିରୁ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଉପରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ
ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ

အောင်လောက်ထိ မရေရှာတဲ့လောက်ဘုရား ‘နွော်စိုး’ လျော်ကြဖြစ်
ခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဂရိုမစိုးကဲ ဘဝတော်ခုကို
ထူးထောင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းက ‘သတ္တု’ မဟုတ်ပါဘဲ “ရွှေ့နိုင်ခြင်း” တဲ့လော
မှန်ပါတယ်။ ခုန်ခြံးကြောင့် ‘စံ’ ရွှေ့နိုင်ခဲ့ရတာပါ။ သို့သော် ဇွန်တ
ရမည်ဟု မထင်လိုက်ပါနော်။

‘မောင်’ ကို ခုန်ခြံးကြောင့် အပြစ်ရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့
ကြလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိပါ၏။ အချမ်းပြောက်ရှာတဲ့ ငုတ်ကလေးလို့
လွှတ်လပ်စွာ ပုံသဏ္ဌာန်ချို့တို့ကို ချို့နိုင်ထားခဲ့ရတာလော်။ အမျှအမြတ်
မှာ အထင်အမြတ်သေးခဲ့ကြလို့ ‘ကျော်’ မီဘတွေကအမ အိမ်ပေါ်တို့
ရောက်လာပြီး ထိပါးပေါ်ကားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါလာ။ သူငယ်ရှုံး
သံယောဇုံဆိုတာ ဖြတ်ရခိုက်တာ ပုံမှန်ပေမယ့် ဒီကိစ္စကြောင့်သာ
တိခဲ့ ပြတ်တောက်ခဲ့ရတာပါလော်။

‘မောင်’၊ ‘မောင်’ မရှိတဲ့လောက်ကြီးမှာ ‘စံ’ မနေ့ပျော်စော့
တာ ကြာပါပြီ။ နွောတွေးတဲ့အပြုံးပိုင်ရှင်လေးကို တစ်ယောက်တော်
နေဖြစ်အောင် အဘယ်ကြောင့် ထားရှစ်ခဲ့ရပါသော်။ တကယ်ဆီ မရှုံး
နိုင်တော့လို့သာ ပြောခဲ့ရင် အောင်ရက်များ ‘နွော်စိုး’ ဆိုတာ စောင့်
မှာ မဟုတ်ပါလား။

“ကျိုး!”

“အမှု?”

“ဒီကားကလည်း လမ်းအောင်လောက်ကြပ်နေတာကို စွတ်ဝင်
ယာတယ်”

နိုင်းမြို့ ကားတွေ စီတန်ဆုံးထားလေလေ။ Taxi ဘေးယဉ်
ချုပ်လိုက်ပါသည် မာစိအေားသော်ကြီးကို ရှုတ်ခဲ့ ခဲ့ကြည့်လိုက်ဖို့
သည်။ ဒို့ကားသော်ကြိုးမီလာသည်ဘဝန့် သူများတာကြွဲ ခြား
သွားလွန်းတာပါလော်။

ပြိုမှာပေါ့။ ဖြည့်ဖြည့်သာလုပ်ပါ”

သူက လျောကာထင်မှ ဒါမိပေါ်ထင်သို့ ဆက်ဘက်နဲ့ရပါ၏။ ဆွာကိုယ်ကျွန်းမာရေးကို စစ်ဆေးမှာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ကျွန်းမာရေးကို သာ စစ်ဆေးပေးမှာမူ ဒါနီးကြည်လင်နေမှ ဖြစ်မှာပါ။ ရေရှိခန်းထဲ ပိုကာ ရေနေ့နှင့်ရေအေးပိုက်ကို ဖွင့်၍ ပိုကွေးနေ့ရေးမြှင့် ရေပန်းအောက်မှာ ရေရှိးလိုက်ပါ၏။ Shampoo ပြင့် ဒေဝါးကိုပါ တစ်ခါ အည်း လျှော့တာမူ ဘွားမေသိလျှင် ဆူးမှာအသေအချာပါ။

မိုးနည်းနည်းအေးနေပေးမယ့် ပိုပွဲပွဲ T-shirt လက်တိုကို သာ ဝတ်လိုက်ပါ၏။ ဒါမိပေါ်နေရင်နဲ့ ချော်ပုဆိုကိုသာ ရွှေးဝတ်လိုက် ပါသည်။ ဒါပိုမကတွေ့နဲ့ အတွေ့ပုဂိုပ်တွေကို ဖွင့်ပြောရတော့မှာပါ သော်။ မျိုးပိုပိုး ဖွင့်မပြောချင်ပေးမယ့် ရောက်က ပိုဆိုးလာမှာမူ သာရောဂါးကိုတော့ လိုပ်ညားလိုမပါလော်။

မှန်ထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခုကိုကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်တိုင်း ဖူးမှသာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ လျောကားထွေစွဲတွေကို နှင့်၍ ဆင်ခဲ့လျှင် ညျှော်ခန်းမှာ ဘွားမေတ္တာ ဖို့မင်္ဂလာတော့ပါတယ်။ ထံမ်းစာခန်းထဲကို ရောက်နေပြီး ထင်ပါရဲ့။ သူက အလယ်ခွန်မှုဖြတ်ကာ ထမင်းအေးန်းထဲသို့ ဝင်ရန် လျောက်လိုက်ပါ၏။

“အဲဒါဆို လွှန်ခဲ့တဲ့ (၆) လက အဖြစ်အချက်တွေကို

အခန်း (၁၇)

ကားပေါ်မှဆင်ကာ တိုက်ကြိုးထဲဝင်လိုက်သည်၌၏ ညျှော်ထဲမှာရှိနေပါသည်၍ ဘွားမေနင် ‘ဒေါက်တာခိုမ်းမောင်’ ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အောက်ပြန်လာခို၍ အောက်ရောက်လာရတာပါ။ စကားပြောနေရင်းမှ ဒေါက်တာက သူကို လက်ပြန်တိုက်လေ၏

“Good evening ကိုယော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရေရှိချော်ပြီး ဆင်းလာခဲ့လော် ညာနေစာအောင်စားရအောင်”

“ဒေါက်တာ အချိန်ရွှေ့လား”

“ရုပိတယ် ကိုယော်၊ ဒီအိမ်ကိုလာမှတော့ အချိန်ရွှေ့

Digitized by srujanika@gmail.com

ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ ଡେଜାଣ୍ଡଲାଗାନ୍ତା କମ୍ପ୍ୟୁଟର୍ ଦେଇଲେ । ଅତି କୋଣ୍ଡର୍ ହେବା କେରିମଙ୍ଗଳ ଶ୍ରୀମତୀ ରାଧାକୃତୀ

“କୋଣିଲେବୁଳାହିଁମନ୍ତରେଲାଙ୍କ ଦେଖିଗଲାବୁ ଅତିଶୀଘ୍ରରେ
ତାଙ୍କୁ ମୁହଁରୁଣ୍ଡିଗ ଲୁହିଯାଇପାଇଲାଗୁରୁପାଇଗୁରୁ ଅତିଲାଜିଷ୍ଟିକାରୀ
ଗୁପ୍ତଗୁରୁଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକ ଫଳମୂଳିକାଗମିତାର୍ଥକାରୀ ହିଏଥାରୁ
ଛେ । ପେଣିଲ୍ଲିଲେଃ ଫ୍ରିଜରତାଯିଲ୍ଲି”

“ဘာပဲအိမ့်ဖြစ် သူ လုံးဝမှတ်ခိုးတဲ့အတိတ်ကို ကျွန်တော် ကဆောင် ပြန်မှတ်ပိုစေချုပ်ပါတယ် ဘွားဘွားရပ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘုရား ဒီဂေါင်းကိုကိုတော်တဲ့ရောရာ၊ ဒေါင်းမှုတော်တဲ့အကျိုးက တစ်သော် လုံး ပျောတ်တော့မှာမဟုတ်ဘာလဲ”

“ဘွာကတော့ ပြန်အမှတ်မရေစချင်တာအဖို့ပဲ ဒေါက်တာ
မြှုန္တစကားများခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို တစ်ယက်လုံးမှုတာဆိုပါချင်တာ
ပါ။ ဘွာမြေး ဘွာကိုမှန်မှာကို ဒီတစ်ယက်မှာအကြောက်ထဲ့ခိုးတာ
ဒေါက်တာသိမှာပါ”

ဘုရားရေး! အတိတ်ကမ္မထားခဲ့တဲ့ (၆) လတော့လော့
Accident ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဘူးလကို လပိုင်းလေးဆောက်ခန့်သာ ရှိသည်ဟု
ထင်ခဲ့တော့က မှားနေဖော်ပြီ၊ ဒါဖြစ် ဘွားမေးပြုခဲ့ပါသည့် ငွေဆောင်
ခနီးစဉ်က အမှားပဲပေါ်လေး၊ ဒါကြောင့် ရေလိုင်းတွေကို သာတော်မြို့

ତାରିଖବାବୁ ପ୍ରକାଶକୁ ।

ତାର୍କିମିଳ ପଦତ୍ୱେ ତାର୍କିମିଳ ପାଇଁ

ဘွဲ့မန်၏ ကော်များခဲ့ရသည့်ကာလတဲ့လား၊ ဒါမြင် အောင်
အခိုင်မှာ၊ သူ ဘယ်ကိုဇာဂါဌီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ။ လုံးလုံး
ဓမ္မာလျား၊ မမှတ်စိအောင် သူ့နှောက်က မေ့မှ မေ့တတ်ရာယ်လို့၊
ဘဝအတွက် အရေးကြီးသည့် အခိုင်အတိုင်အတာများလား၊ ဒါလို့
သူ မကြာခဏ မြင်ယောက်နေတတ်ပါသည့် မိန့်မဆျာလောက်ရော
အာယ်ထိသောကဗျာမှာ ပါဝင်နေပါသလဲ။ ဦးနောက်ကြောက်ရပါနီး
ကော် ‘ဘုန်မြတ်သော်ဟော’။

“ବୋ! ଯାଏଇ ଛୋଟିଲାପ୍ତି । ତାଙ୍କଠି । ସୁଃଖୋଡ଼ି
ଜୀବିତର ତାଙ୍କର ଶୁଣ୍ଡିଲ୍ଲାହାର୍ଦ୍ଦ୍ଵାରା ଆଖାପିତାଯ”

“ရပါတယ် ဘွားဘွားရယ်၊ အခုပဲ ဟင်းက မျိုးစံနေပါပြီ”

“ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ”

“qp”

“မနက်ကနဲ့ အခု ဘယ်လိုနေလဲလို့ မူးထားလေ”

“ତେବେପିତା”

“ଦେୟଲାଙ୍ଘ ତୈଗିତାରୀ । ସୁର୍ଯ୍ୟମେଧୀକରଣ ଆପିଦିନ୍ତି
ଶୁଦ୍ଧାର୍ଥ ଏକାର୍ଦ୍ଦପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପିତାଳିପି”

အပြစ်မီပြန်ချေပြီ၊ ကွယ်ရာများပြောတာကဖို့ ဘူမေနှင့်

၁၃၁
မထောက်မောင်

သူ အကာအဗျာခြီး အိမ်ကင် ပြောကိုသွားတာဆို။ အတိတ်မေ့နေ သည်လူနာကို ဒီလိပ်ပါး ဖုန်းကျယ်ထားချင်မှတော့ သူလည်း ဘာကိုမှ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစရာမှ မလိုကော့တာလေ။ “လောကမှ လျှို့ဂြက်သင့်သည်ကိစ္စကို မည်သူကိုမှ မပြောသင့်ပါ” ဆိုသည့် ဓကားပုံက လုံးဝ မှန်နေပါရောလေး။

သူကို ကျော်မြောပြုစွဲစောင့်ရှောက်ခဲ့လည်း ဘွားမေ၏ကျော်က ဒီဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မကြောင်းမှန်သိခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုကို့ဗြောင့်များ ပြောအေားနှင့် စကားများနဲ့ရတာပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်များ သူ စိတ်ခို့ခဲ့ရတာများလေး၊ ဘွားမေကို မှန်မှာဖို့လိုတဲ့လေး၊ မိဘကျော်လုံး စောင့်ရှောက်ခဲ့လည်း ဘွားမေကို သူက မှန်စိုက်စွာမှ မရှိတော်ပါလား။

“ဒေါက်တာဝါဝါလေကို အချိန်အာရင် လာပါဦးလို့ ပြော ပေးပါ ဒေါက်တာ။ ဘွားမေတို့ စိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ ခင်ဗျာ ပြောလိုက်ပိုမယ် ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွားပို့ မြှေးအေားသာ အချိန်ရွှေ့လိုတာပါ”

“ကျယ်... ဒေါက်တာညီမသာလာရင် ကြိုပြောလိုက်ပါ ဘွားမေတို့ အချိန်ပေါ်ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘွားသား သားဇွဲ”

တယ်ဟုတ်နေပါလား၊ ပေးသူနဲ့ယူသူ အပေးအယုတ္တာ

မျှနေသည့်နှင့်ပါ။ ‘ဒေါက်တာဝါဝါလေ’ နှင့် ယူစေချင်နေတာကို သိပေမယ့် သူရင်ဘတ်ထဲမှ နှလုံသားကဖြင့် အခါဒေါက်တာမလေး တို့ တစ်ကြိမ်စာစိုက် ရင်မစုန်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။ အချို့စိုသည် အရာက မိန့်မတော်အတွက် အရေးမကြိုးပေမယ့် ယောက်ကြောင်းသည် ဘုအတွက်ကဖို့ အရေးအကြိုးဆုံးဆိုတာကို ဘွားမေ သိပိုမလေး လေး။

“ဟုတ်ကဲပါ ဘွားမေ”

“သိမ္ဗာလိုက်တာ သားဇော်။ ဒါကြောင့် လုပ်မြောက် ဘွားမြောက်သားထက် စိချိခဲ့တာအမှန်ပဲ”

လျှော့ချောင်းနဲ့ပဲ ရုံးတာလား ဘွားမေရယ်။ ငယ်စဉ်က ပေး ‘အိမ်မြောင်းလုံး’ နှင့် ဖေဖေ ‘ဦးဘုရားမြတ်’ ကို သဘောမတ္ထု တာကို သူသိခဲ့ရတာကို ရေ့ရေးလေးမျှ မှတ်စိန်ပါတ်။ ပြောလေး မဲ့မှသာ အိမ်ပေါ်ခေါ်ခဲ့သူလို့ အော်တုန်းက ဘုအသက် (၉) နှစ်ကျိုး နှာလည်ကာစအရွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား၊ အခုလည်း ‘သား အချို့ ချိုးအန်’ ပုံးချိုးဖြင့် သူစိုးရွှေမှာ ဟန်ဆောင်သွေ့နှင့် ပြောနေဖို့ ပဲပါ။

“ကျွန်းတော် စူးလိုဝင်ပါပြီ ဘွားမေ”

“နည်းလိုက်တာ”

၁၇ အသုတေသန

“ရင်တဲ့ပြည့်နေသလို ဖြစ်နေရှိပါ။ ဒေါက်တူဘုရို အောင်ခန်
ထဲမှာပဲ ဟောင့်လိုရမလား”

“ရပါတယ် ကိုပေါ်ရမယ်။ နားနားနေနေသာနေပါ
ကျွန်တော်လိုက်တော်လာပါမယ်”

“ကျွန်ဗျာပါ ဒေါက်တာ”

ဘွားမေန့်တိုင်ပုံးမည် ထင်ပါမျှ။ သုတေသနညွှန်လင်းမှ
ကို ပိတ်ကာထားသည် ရန်သူတွေက အနီးဆုံးမှုဆိုင်ပါရောထား
ကုက္ယ်နဲ့သည် သမားစရာလူသားအဖြစ် ဂျိမ်းကိုယ်ရှိပါ တွေ့ဖို့
အားထဲလာရသည် နှယ်ပါလော်၊ အိမ်မောင်နှင့်အတွေ့ပုံပို့မှ မိန့်မဆော
လောက် မြင်တိုင်း ရင်တဲ့ပဲ တိုင်းတိုင်းတဲ့ အချို့ခြင်းလာသည် နလုံသား
ကို အုံသတော် ဖြစ်နေသည်ကိုစွာအတွက် မည်သူနှင့်များ တိုင်ပုံးများ
ပါလိမ့်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

သူအနေးတံခါးကို လွှာခေါက်နေပြီး Doorlock ကိုလှည့်
ပြီး တံခါးဖွှဲ့ပေါ်လိုက်ပါ၏။ ဒေါက်တာလိမ့်မောင်က တည်ပြုပါရှိနှင့်
အေနီးတွင်းသို့ ဝင်လော်သည်။ ပြတ်းပေါက်အနီး သီးသန်တော်
ပါသည် စားဖွှဲ့နှင့် ခို့ဟာနဲ့တွေ့ရှိရမယ်သို့ နှစ်ပို့သား လျော်လိမ့်
ပါ၏။ ခုံမှာဝင်တိုင်ချိန်အထိ ဘာဝကားကိုမှ မပြောဖြစ်သေးပါ၌

တစ်ခုသော ဖွံ့ဖြိုးမှာ ၈၅၅

“အဟာ၏!”

ဒေါက်တာက ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်ပြီး စကားစပြောရန်
သိပြုပြုလိုက်စဉ် တံခါးခေါက်သံပုံနှင့်အတွေ့ အလုပ်သမား ကောင်
သောက သွားခန်းထဲ ဝင်လော်၏။ စားပွဲထံကိုမှ ရရှိခြင်းကောင်း
မှုံး ကြော်ချွော်နှင့်ရပါသည် လင်ပန်းလေးကိုထားခြုံပြီးမှ ပြန်ထွက်သွား
ပါသည်။

“ဒေါင်းထဲ ဘယ်လိုနေလဲ ကိုပေါ်ရမယ်။”

“ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေ့နဲ့ ကိုယ့်လှုနာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်
တို့ ဘယ်သူကိုမှ ထုတ်မပြောရမယ်မည်ကို ချက်ချိတာကို ဒေါက်တာ
သီးမှာပါနော်”

ဒေါက်တာလိမ့်မောင်နှင့် သူ စကားစပြောတာက အတူတူ
ပြောသမယ့် သူပြောလိုက်သည့်စကားက ခံရသော်လည်း ဒေါက်တာက
အုပ်စုသွားလေသည်။ ဘယ်တော့မဆို ခိုင်တို့ပို့ပြုတို့သာ ပြော
ထဲတော့ရှိသည်။ “ဘုံးမြတ်ပေါ်ပေါ်ရမယ်” က အခြားတော့ စကားရည်
ပြောမြတ်ပေါ်ပေါ်လေ၊ ဒီတော့ ဘာကိုဘိုရိုပ်မည်ဆိုသည်ကို ဒေါက်တာ
လိမ့်မောင်တော့ ရိုပ်မည် ထင်ပါ၏။

“မှန်ပါတယ် ကိုပေါ်ရမယ်။” သူ့မြတ်ချင်လိုပါလဲ။

“ဘွားမေန့် ဒေါက်တာတို့ပြောတဲ့စားအတွက်ကို ကျွန်တော်

၁၁၁

အောင်

“အောင်”

“ပျောက်ဘွဲ့နေတဲ့အတိတိကို ပြန်အသုံးမရစေချင်တာက
စေတနာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝေအနှါးဖြစ်နိုင်ပါသလား”

“ဘွားဘွားရှုံးစေတနာကိုတော့ နားလည်ဗုံးမဂ္ဂစွဲခေါ်ပြု
ကိုအောင်မောင်”

“ဆျေးစပ်တော်တဲ့ ဘွားမေက ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော်
ကို လိမ့်ညာဖိုးကွယ်ထားချင်ရတာလဲ”

“မျှ”

“ကြောက်လဆိုတဲ့ကာလမှာ ဘုန်းမြှုတ်ပေါ်ရောမှု ဘယ်
နေရာကိုရောက်ခဲ့ပြီး အောက်လကို လို့ဝ မမှတ်စိတဲ့ မှတ်ညာ၏
ပျောက်ခုံးနေရာတော် ဒေါက်တာ။ အော်အကြောင်းအရာကို ပြန်အမှတ်
မရစေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ စေတနာဆိုတဲ့ ဒေါ်စီးစဉ်အောက်များ
တော့ မထားသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆသော်မှတ်ထားပါတယ်
ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာဆိုတဲ့မောင် သက်ပြင်နှိုက်လိုက်လော်။ ထူးစား
ထက် ဆရာဝန်က ရှို့စွဲ စိတ်ပင်ပန်ပါမလား။ ကိုယ်ကုသေပေးသည့်
လူနာကို စိတ်ကျွန်းမာရေးကောင်းမြန် ဂရုတစိုက်ဖြင့် ကုန်စိုက်

တစ်ရွယ်း နွှေ့မှာ ၈၉၉

ဆရာဝန်ရဲ့တာဝန်ပါမဲ့၊ ဘွားမေဘက်လိုက်မလား (ဒါမှမဟုတ်) ဘူး
အက်ကိုပဲ လိုက်လော့မှာလား။ ဓမ္မားပြီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့ ဒေါက်တာ
ထိုးမောင်။

“ကိုအောင်မောင်”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“ဘွားဘွားက ကျွန်တော်ကို”

“ကျွန်တော်ရောရိအကြောင်း ဆွေးနွေးပို့ ရောက်လာတာ
ထား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘွားမေချုပ်လအာဏာအောက်မှာပဲ နာခံပြီး
ထို့လုံနာရဲ့စိတ်အကိုယ်ရောက် ပိုဆိုးအောင် လုပ်ဖို့ရောက်လာတာလား”

“အဲဒါလိုတော့ မပြောပါနဲ့မျှ”

“ဒါဖြင့် တောင်တန်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေကိုသာ မကြာစကာ
ပြောရေးခဲ့တဲ့အတွေးကို ပိတ်စိုးပြီး ယင်လယ်ပြောက်ကိုပဲ ဘွားခဲ့တယ်
လို့ ဘာလိုပြောရတာလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သေချာမပြောနိုင်ဘူး၊ ကို
အောင်မောင်။ ကျွန်တော်က ဦးနောက်ပို့ဆိုင်ရွက်ရှိပဲ ကုသပေးတဲ့
သရာဝန်ပါ။”

“ကျော်လုပ်ပါ”

“မျှ ...ဘာလိုလဲ”

၁၁၁

“အနုတ်မဟာတာလို မပြောဘဲ ယဉ်ယဉ်ကျေကျေသုတေသနများ”

“ခက်တယ် ကိုဖော်မောင် လွန်စုစုတဲ့တစ်နှစ်ကျေများထဲ
မှာ ကျွန်ုတ်ရှိနေတဲ့ဆောင်ရွက် အတွက်လူနာအဖြစ် ခင်ဗျာအရာတော်
ခဲ့တာကလွှဲလို ဘာကိုမှ ရေရှိရရှိ မပြောနိုင်ပါဘာ၊ ခင်ဗျာပျောက်
သွားစွာ၊ ပြန်ရောက်လာတာလွှဲကအစ ဘွားဘွား၊ ဘာကိုမှ
သေချာမပြောခဲ့တာပါ”

“အတွင်းလူနာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခရီးက ပြန်ရောက်လာဖြူ Accident ဖြစ်
တာလိုပဲ သိခဲ့ရတာပါ”

ဘုရားရေး! Accident တဲ့၊ အဲဒါကိုလည်း သူ လုံဝ
မမှတ်စိနိုင်ပါဘူး၊ အရေးကြီးသည်၊ အစိတ်အပိုင်ကောလပါပဲလာ၊
‘ဘုန်းမြတ်ပေါ်ယော်မောင်’၊ အမြန်အဲပြန်အမှတ်ရှုပ်ပါပြီ၊ အမြဲတစ်
မကြောင်း၊ ခေါင်းမှု၊ ခေါင်းကိုက်တတ်သည်၊ စေဇာဆိုကိုလည်း
ပျောက်ချင်လှပါပြီ၊ အိမ်မောင်တွေထဲမှာ ယောင်ပါဝါးဖြင့် ရှာနေရသည်
စိန်းမချောလေးကိုလည်း၊ အပြင်မှာ အမြန်အုံဆွဲချင်နေပါပြီ။

“ကျွန်ုတ်အောင်မကိုယဲမှာရေး အတွေးထဲမှာပါ အမြဲမြဲ
ရတဲ့ ပိုင်းကလေးတစ်ယောက်နှိပ်ပါတယ် ခေါက်တာ၊ ပြီးတော့ ...”

တစ်ရှာသေ ဇွန်းမှာ ၆၇ ရက်

အယာင်တန်းဆွဲနဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ ပန်ခင်းဆွဲချည်း အမြဲတစ်း တွေ့ရ^၁
သာကလွှဲလို ခေါင်းထဲမှာလည်း ကြည်လင်ပါတယ်။ ဇန်လည်း
အတော်အသင့်ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်ုတ် ဘာများကျွန်ုတ်ပေးမှုမှာ ကိုဖော်မောင်”

ကျွန်ုတ်သူ ရှိသော်ငြာ၊ အကုအညီမ ယူလိုမရတာလေး။
အနုတ်သည် ‘ဘုန်းမြတ်ပေါ်ယော်မောင်’ က ဘွားမောင်၏ လောင်းရှိုး
အာက်မှာ ရှိနေရသည့် အပင်ငယ်လေး မဟုတ်ပါလာ။

တစ်ရက္မာ ၆၉၁

အပြောပြုဖြင့် သူမကို နှစ်ဆက်လိုက်လေသည်။ လူငယ်ဖြစ်ပေမယ့် အရိုင်ဖြန်း အလေလိုက်တာဖျိုး မရှိဘဲ အဂုဏ်လုပ်နေသည့်ချာတိတိ အထင်မသေးရှုပါလေ။

“လန့်ပြန်ပြီလား မမရှာ”

“မရှိတော့ဘူးထင်နေတာဘိုး”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့နောက်ကိုလိုက်မယ် မဟုတ်လား

“အမယ် ... ဘာလိုလိုကိုရမှာလဲ မလိုက်ပါဘူး”

“လမ်းဝိုင်ကို ကားကြော်ခေါ်တော်လေများ၊ အမြဲတော် နားခိုက် သာက် လမ်းလျှောက်နေရတာကို ကိုယ်ချင်းစေမိလို့ ကူညီတာပါ ဘာနက်လည်း ခါးဝိုက်နေတာပါပဲလား”

“မျှော် ... အဒေါ်လား ညီ စောင့်နေရမှာဖို့လို့ မလိုက် အားနားရရှိဘူး”

“ကိုယ်မမဖို့ ကူညီတာပါနော်၊ သူမြစ်မှုမပြောတ်တာ၊ အား များမရှိပါဘူး”

“စောင့်ရင်စောင့်လေ မိန် (၂၀) စောက်ပဲကြေားမှု”

“Ok!”

ချာတိတ်က ကျေနိုင်သွားပုံဖြင့် လေပင်ချွန်လိုက်လေ၏။

အခန်း (၁၄)

အပြောပြုရန်အတွက် ယုံကြည့်တာတွေကို ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ကျော်မီအိတ်သာယူခဲ့တာမို့ အပြောထွက်လျှင် ကိုင်ရန်အတွက် ‘ချို့’ ဆိုက နှားထားသည် slimbag အိတ်ခံပိုင်လတ်လတ်ထဲ၌ ထည့်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ထိုးကို အပြင်မှာခဏာတင်ထားပါသည်။ ရေချို့ရန်အတွက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲံပါ၏။

“ချို့!”

“ဟယ်!”

ထုံးစံအတိုင်း သူမထက် အရင်ပြီးနေသည့် ချာတိတ်က ရေချို့ခန်းထဲမှနွှက်လာသဖြင့် လန်သွားပြန်ပါ၏။ ‘ညီထွေ့သာ’ လ

၁၃။ မယသုတေသန

‘မေချိ’ ၏ခင်ပွန်ကိုပေါက် (မင်းခေါင်သာ) က တည်ပြုမဲ့ပေမယ့်
ညီဖြစ်သူ ‘ညီထွန်သာ’ ကဖြင့် လုင်ထို့ ပွင့်လင်းဖော်ရွှေပါ၏
တွေ့က လူကို မထိတထိ စနောက်ချင်တာမှန်ပေမယ့် သူမျှ၏
အိမ်ထောင်သည်မှန်သိသွားသဖြင့် တလေးတော့ ပြောဆိုတော့တော့
ပါ။

ရေကို ခိုမြင်ပြန်ချိုးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစာသော
တာ သနပ်ခါးလူးထားတို့ကို ခိုသွက်သွက် လုပ်လိုက်ရပါသည့်
ဆပ်ကျွမ်းများ အချို့များတော့သဖြင့် ဒီအတိုင်း ခိုမြှင့်ပြု့မြှင့်လောက်
ချဉ်လိုက်ရပါတယ်။ အဝတ်အစားကို သေသပ်စေရန် မှန်ထဲကြည့်တော့
ခွဲဆန္ဒချုပ်လိုက်လေသည်။

အခန်းတံခါးကို စွဲကာ ထွက်ခဲ့၍ တစ်ဖက်ခန်းမှ ရှိခိုင်မှာ
များဖြင့် မွှေးကြော်စွာ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာသည်က ‘ညီထွန်သာ’
ရုပ်ပါ။ ဒီခြားတိတ် ရေမွှေးကြော်ပုံ့နှင့် သူမက အဖွဲ့နှင့်သာန့် မခံ
တာက ပြဿနာပါပဲ။ ကားကြော်လိုက်စီလျှင်ဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ခေါ်ပါ
ရမတော့မှာလာ။

“မလေး ဘာတွေဖတ်နေလဲ”

“လက်ဆောင်ရတဲ့တာအုပ်”

“ဘာစာအုပ်လဲ”

ချွေပဒေသာစာပေ

တစ်နေ့သာ ဖွံ့ဖြိုးမှာ ၈၅ ၁၇၅

“ဟဲ!... ငါ အရင်ဆုံးဖတ်မှာနေ၏။ နှင့်ကို မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘယ်မှလ မှန်း!”

“ညီနေ၏... ဟဲ!”

နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တို့မှာ ဖို့အံ့ဖြင့် လွှာခိုင်ကာ စာအုပ်
အော်နေသည် ‘မေချိ’ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ‘ညီထွန်သာ’ က ဖုတ်
=နဲ့ လုပ်ဆုံးလိုက်လေ၏။ ဖတ်ချင်သည်ဆို၍ လက်မှတ်ထိုးထားပြီး
ဆက်ဆောင်ပေးထားသည် သူမ၏စာအုပ်တွေက ဆက်တိုးပွဲထက်
မှ လေးပါးအုပ်စီထားသဖြင့် ‘ချိ’ ကို မှတ်ဆောင်းခဲ့လိုက်ပါလေသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်နေ့တည်းနဲ့ ဒီလောက်ကုန်အောင် ဖတ်ချင်နေ
သည်သူငယ်ချင်းပါလဲ။

“ဘာ! ... ပုံရိပ်စိတ္တာ။ မလေးကို ဘယ်သူပေးတာလဲ
သော်မှာ!... သူကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားတာ။ နေပြီး!... ဒါဖြင့်
ဘုံး”

“အေး!... ဟုတ်တယ်၊ နင်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကောင်စုတ်
သော်”

“ဟာ!... ဒါဖြင့် မမက စာရေးဆရာတော်ပဲ ဟုတ်လား”

“ချိတို့ကတော့ လုပ်ချုပ်လိုက်ပြန်ပြီ”

“ဝန်ခံတယ်လို့လေ”

ချွေပဒေသာစာပေ

“အံမယ် ... ဝန်ခံရအောင် ကျေပိကတရားခံမှ မဟုတ်တဲ့
ဘာ”

“မမက ဆိုတယ်များ”

“အလိုက်ဘူး! ... နေရင်းထိုင်ရင်း”

“စောစောက ပြောမှဖို့များ မမရဲ့ရှိုးဆိုတွေကိုတဲ့စာအုပ်
လော ကျော်! ... ဘာပါလိမ့်၊ သော် ... မှတ်ခို့ပြီး အသည်းအသတ်
မက ချုပ်ရပါသောအောင် စာအုပ်လော ကျွန်ုတ် သိပ်ကြော်နဲ့စာအုပ်
ပြီးတော့ ရှိခဲ့သောယ်။ ဟို ဆရာဝန်မှုးသားနဲ့လေ့များ။ DVD
အတိကားတောင် ထွက်တာ ကြည့်ဖြစ်စေးဘာယ်။ သူမှန်ခဲ့တဲ့
ဆိုလား၊ အဲဒါကို မေ့လိုက်ပြီချုပ်သူဆိုပြီး အခွေနာမည်ပြောင်စာ
ထားသေးတာ။ ဆိုတယ်များ ... ဆိုတယ်။ ဒါဖြင့် ဆရာဝန်
ပြောင်းခေါ်ရမှာလား၊ မခိုက်ပါဘူး၊ မမလိုပေါ်တာ နှုတ်ကျိုးအောင်

ပါက်ပေါက်ဖောက်သလို နှုတ်မှ ဆက်ပြောနေသည့်
ချာတိတ်ကြောင့် သူမ ဘယ်လိုပြောမျှန်မသိတော့ပါလော။ ဒီဇော်
လှယ်တွေ အသက် (jo) ကျော်တွေအကျိန်ပဲ့ကျော်ပြုး နေစဉ်နေစဉ်
internet သုကြေ computer သုကြေ facebook ပဲ့သား သုတယ်
ကြေတာ မဟုတ်ပါလား၊ စာအုပ်စား ဖတ်ကြေသည့် လှယ်တွေကျော်
လက်ချိုးမေတ္တာကိုလိုရသည့် လှယ်အနည်းငယ်သာရှိကြတာပါ။

တစ်ရွာသာ ဖွံ့ဖြိုးများ ၁၇၅

ဘယ်လိုပြုပြီး ဒီချာတိတ်က သူမ၏စာဖတ်စနောက် ဖြစ်နေ
ချိသလဲ။ DVD နိဂုံသည့်စာအုပ်ကိုပါ မှတ်ခို့နေတာကိုက အံသွေး
ဆောပါလေ။ ဘယ်တော့မဆို လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်တတ်သည့် သူမ
အကြောင်းကို ‘ချို့’ လွှား သိနေမှုနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးထားပေးမှာအာမ်ပါ။
နိုက်နှင့် ခဏတာတော်လေး၊ ရောက်ချို့နှင့်မှာများ ဒီကိုရွှေပါးရတယ်လို့။

“ဝမ်းသာလုံးကိုတာ ... ဒိတ်ဆက်စရာမလုံးတော့လယ်”

“ဟဲ!”

သူမနှင့် ‘လျှို့’ ပြုပို့တွေအော်လိုက်ပဲမယ့် ချာတိတ်လေးက
‘စံ’ ကို ပျော်စီးနဲ့ ပွဲ့စိုက်စက်တာဘာ ခင်ကျမ်ကျမ်ပါပဲလား၊
ချိသောမှန်ဆိုတာမှာ အပြစ်ပြောစိုကလည်း ခက်နေလေပြီး ‘ချို့’ က
‘ပြုတွေ့နေသာ’ ၏ ကျောကို တာဘုန်ဘာန်ပြုး ထုလေတော့၏။ မနိုင်း
သို့လိုသော်ပြုး မောင်နှုန်းယူယူ ရင်နှုန်းပွဲ့လေးကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“နင်တော့နော်၊ ငါသူငယ်ချုပ်းကို ဘာများမှတ်နေလဲ”

“Sorry ပါမယ်။ ဝမ်းသာလွှားလို့ ဒိတ်ကြပွဲတ်သွားတာ။
အသေးက ကာယ်ကိုရှုပ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ လှကို ငါအယ်အေးလို့ တေနရဲ
တယ်”

“နင်လွှဲပုံက ကောင်းတာကိုး”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ကလေးယူမယ်ဆိုလည်း

၁၇၈ ၁၃ ထောက္ခာမောင်

ဟောတော်မီးပျုပါလို့။ မိမိ ကျွန်တော်ကို ကလေးလိုထင်ပြီး ချစ်အေ
ကြ တာ”

“ချစ်စရာလား ဒီလိုချို့ဖော်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ချို့ဖော်လိုပြောပြောနေပြီး အလယ်တန်
ရောက်တဲ့အထိ ပါဘိုလိမ့်ဆွဲခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“အံ့ဩ”

“အနုကတည်းက ဝအောင်ချစ်ထားပါ၊ ပို့ရှုံးရှိလာတော့
အုံတို့ပါနဲ့”

“အမယ်လေး ... နေသာသူမျှ လေညာကပါနော်၊ ကြိုး
ကျော်ကျယ်နဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီး အမြင်ကိုက်စာယ်”

“ပါးစပ်ကတော့ အမြင်က်စာယ်လို့ ပြောနေပြီး ရင်ထဲမှာ
တော့ ကျွန်တော်ကို တုန်နေအောင်ချစ်တယ်မဟုတ်တော့၊ သို့ပြီးသူမျှ
မင်းရာ”

“တော်ပါတော့ ဒါရယ်။ ကလေးနှုဖက်ပြီး ရန်တွေ့ရတယ်
လို့”

“ဟဲ! ... ဖက်တာဘာ နှင်တို့နှစ်ယောက်လော့၊ မပြောလိုက်
ချင်ဘူး”

“သွားကြမယ် မမရေ့ ကြာလာရင် မလေးခဲ့လေသောနတ်

တစ်ခုလော့ ဖွံ့ဖြိုးမှာ ၁၃ ၁၇၈

ကျွန်တော်တို့ သေသွားနိုင်တယ်”

“ကြည့်မလို့”

သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ့ဆွဲပြီး ချာတိတ်နောက်မှ အမြိုက်
လိုက်ခဲ့ရလေတော့ပေါ်။ ‘မေချို့’ ၏ Ice cream လိမ့်မှာသံက
အနောက်မှလိုက်ပါလာလေသည်။ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွံ့ဖြိုးပေလိုက်သည်
ချာတိတ်ကြောင့် သာက်ပြုပို့နှုက်လိုက်ပါပေ။ လောကမှာ အားနားလာ
နှုပြောစာဆိုတာကို ရွှေ့ငါးတတ်ရသလို အားနားစိတိနှုတာကိုလည်း
သုတေသနပါးသိအောင် ပြနိုင်ရမှာပါလေ။

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ မမ”

“လမ်းထိုးကိုပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲသွားရမှာမို့ ပေး
ထားပါ၊ လိုက်မပို့ပေးရဘူးလာ”

“စာအုပ်ဆိုင်တွေ ဝင်လွှာမှုမိုပါ။ ပြီးရင် စာများရေးစိုး
အဖုံး ထိုးရမယ်။ စိတ်ကျားပေါက်ရာ လျောက်မှာဆိုတော့ လိုက်မပို့
ပဲ”

“အားနားလိုလာ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမလာ”

“ပြောလေ”

ကိုယ့်တော်မီသတ်ဖြစ်နေတာကြောင့်ဆော ‘ချို’ မတ်လဲ၊
ပြုစွမ်တာကြောင့်ပါ အတိုင်အတာတစ်စုတိ ပွဲ့လဲပို့နိုင်ရမှုမျှမဟုတ်
လား၊ လျှို့ဝှက်ရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်တာကြောင့်လည်း ‘ညီထွေ့သာ’
ကို မဖြစ်မင် ပြောနဲ့ရမှာပါလဲ၊ မိသာမြိုင်းက အမှုးထော့ မဖြစ်
နိုင်လောက်ပါဘူးနော်။

“အားမနာနိုင်ဘဲ ပြောရမှာ”

“ပြောသာပြောပါ မမရဲ့”

“ခေါင်းမှာလို့”

“များ!... မမက ကားနီးရင် မူးဘတ်လိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အနဲ့အရမ်းမွှေးလွှန်းတာကို မခံနိုင်တာပါ၊
သို့မွှေးတွဲနဲ့တွေ့ ရေအွေ့တွေ့ body spray တွေကို အနဲ့ပြုနိုင်
မခံနိုင်ဘူး၊ အသက်ရှာရခိုင်ပြီး မူးတတ်ကျင့်ရှုံးလိုပါ”

“ဟိုကို!... သေစမိုး!”

နှစ်ဦးကိုပြန်ပြီး ‘ညီထွေ့သာ’ ကိုကြည့်ပြီး သူမ ဖြောလိုက်ပါ
ပါသည်။ နေသာနေတာပို့ Aircon စွင့်ထားပေါ်ယူ ချာတိတ်က
ကာပြုတင်းတွေကို ဖွဲ့ချေပေးလိုက်လေလေ၏၊ လေးအေးပေးကိုလို ပို့
လိုက်လေပြီး၊ ကားထဲမှာ မွှေ့ခြားတွေ့ ပုံးမြောက်လည်းကောင်း၊ လုပ်လိုက်
မှန်း သူမ သိလိုက်ပါ၏။

တစ်ခုသော ဖွံ့ဖြိုးရှာ ၁၃၉

“တွေ့လား အဲဒါကြောင့် သူများကားကို မပါချင်တာ”

“Sorry မမရယ် ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အဖွဲ့နှင့်သာ
ကြိုက်လွန်းတော့ အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ရပါတယ် ညီထွေ့ရယ် လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လွှဲတ်လပ်
ချုပ် ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်ခွင့်ဆိတ်တာ နှိပါတယ်။ မမက ညီထွေ့ကားပေါ်
လိုက်ပြီး သူတစ်ပါးလွှဲတ်လပ်ခွင့်ကို ပိတ်ပောင်လို့ ဘယ်ရပါမလဲ”

“အင်း ... အဲဒါတွေကြောင့်ကို သေဘာကျတာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လဲ၊ မမက စာအရေအသာပေါ်မှာပါမကဘူး
အပြင်မှာပါ ပွဲ့လင်းတာကို။ တော်ရဲ မိန့်ကာလေးတွေက မြို့စိန်း
ဟန်ဆောင်တဲ့ကြတာ မမရဲ့။ ဥပမာ—အစာအသာကိုဆိုလည်း
သို့မဟုတ်ဘူး၊ အအေးသောက်လည်း ပုလင်းတစ်စိုက်လေကို
ထားကြတာ၊ ယောက်နှားလေးတွေ ရွှေဆို မပွဲ့တော်ဖွင့်နဲ့ အိမ်ကလို
ပြီးတွေ့မှ အများကြီး”

သူမ ရယ်လိုက်ပါတော့၏။ ဒီလိုပျို့စာဝေဖော်တတ်သည့်
ချာတိတ်က မည်သို့သောကောင်မလေးကို မျှကိုစိတ်ပြုပြီး ဘဝစိနိုက်
ပြုမည့်နည်း။

မိန့်ကာလေးတွေအဲကြောင့်ကိုတော့ တော်တော်ပျေားများ

သိမ်းမှုပါ၏လောထားပုံပါပဲ။ သူမရယ်တာကို အဲ့မြှုပုဖို့ လုပ်
မြန်မာ့လောသည်။

“ဘာကိုသံဘာကျလို့ ရယ်တာလဲ”

“ညီထွေ့အလုပ်က ဘာလဲ”

“အင်း ... phone နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ accessories နဲ့
handset တွေရောင်းတာပါ။ ခုံငယ်ချင်တွေနဲ့ ရှုမ်ယာရှုပြီး ဆိုင်း
ထားတယ်”

“သော် ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြင်တာတို့ ဘာတို့ဝါလုပ်ပေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မမ ဘယ်လို့သိတာလဲ”

“ဆိုင်ဆိုမှတော့ မိန့်ကလေးတော်တော်များများ ဝင်ထွက်နှုန်းလော့ ဒါကြောင့် မိဇာလောက်ထိ မိန့်ကလေးထွေအကြောင်း သိမေ့
တာ”

“ကျွန်တော် ဝေဇ်မိပြီလား”

“မှန်တာပြောတဲ့ ... မမ နားလည်ပါတယ်”

“မမရွှေ့အမြင်ကရော”

“ယေဘုယာသောအတိုင်း ပြောရောင်တော့ အကြံခံသုတေသန

ကင့် ပြန်လွှားတာပဲနိတာပါ ညီထွေ့ရယ်။ နံပါတ် (၁) က ဦးဆောင်
တတ်သူ နံပါတ် (၂) က ယုဉ်တွေတော်သူ နံပါတ် (၃) က နောက်ချုပ်
စိန့်သူပဲပြီး၊ အဲခိုကဗု အလှမက်တား၊ အသုံးအပြုမျှခြေားတော်တာ၊
အျော်သူမောင်းတော်တာ၊ စတာတွေ အများကြော်ပြားသွားကြတာ
စေ”

လမ်းထိန်ဓရာ့နေပြီး ကားကိုအပိုင်းလိုက်ရရတော်၏၊ ကား
ပေါ်မှဆင်းကာ ‘ညီထွေ့သာ’ ကို လက်ပြန်တိဆက်လိုက်ပါသည်။
နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို ပြန်ဖြစ်မှာလို့ ထပ်ခံစံရာမှ မလိုတော့တာ
လော့၊ စာမျှအသစ်လည်း စရေဖို့ တာချုပ်တော့မှာလို့ ပြန်ကိုပြန်ရမှာပါ။
အန်တိုင်ယ်လည်း သူမကို မျှော်နေပေးတော့မည်။

Taxi ဟန်စီးလာနေတာကို တားရင်းဖို့ တက်လိုက်ပါပဲ၏၊
ထို့နောက်နှစ်မှာလို့ မြို့ထဲသို့သာ လမ်းညွှန်ပြီး အေးအေးဆေး
ရိုင်စီးခဲ့ရလေသည်။ ပြန်တော့မည်ပြောလျှင် ‘ချို့’ တစ်ယောက်
စီးကောက်ဦးမှာ အသေအချာပါပဲ။

မြန်ပြင်ညီညိုလေးထဲမှ ရှင်မတော်သုန်းဝါးနဲ့ ဓမ္မာန္ဒာပို့က အိပ်ပျော်
အော်မှ သူရှိ ဆတ်ခဲ့ နိုးထော်ခဲ့တော်ပါ။

အခုအချိန်ထိ ရင်ခုန်သံက ခုန်နေတုန်းပါပဲ။ Accident
ဖြစ်ခဲ့တာမှာ အပွင့်လွှာနာအဖြစ် ဇော်ရွှေရတာက မန်ကတဲ့၊ ဘယ်
သူရှာမှာ ဖြစ်ခဲ့မှန်လည်း မမှတ်စီခဲ့ပဲ။ ကုသပေခဲ့သည် ဆရာဝန်
အဗျာကလည်း သေချာမပြောနိုင်ဘဲ အတိတ်မျှခဲ့သည့်ကာလကို
သို့မဟုတ်သာ မတ်စီသည့်အခိုင်ကိုသာ ဆောင်ခိုင်နဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါ
ယော်။

မင်း ဘယ်သူလဲ။

ဘယ်ကလဲ။

ဘယ်မှာနေတာလဲ။

ဘယ်အချိန်မှာ ရင်နှီးခဲ့ပါသလဲ။

ဘယ်လိုပုံဖော်များ ချုပ်သူဖြစ်ခဲ့တာလဲ။
ဘယ်လိုအကြောင်းအရာအကြောင်းများ အမဲခဲ့သည်ပုံမျိုးနဲ့
အောင်ပေါက်လက် ပို့ကျွေးနေရတာလဲ မိန်းကြပြေားရယ်။

မေ့ချွဲနှင့်တွေ့တစ်ယောက်ကြီးပေါ်မှတ်နေလေယဲ ဂုဏ်လဲ
အောင်သူက အနီးအနားမှာ လုံးဝမှ ရှိမနေတာလေး၊ ရင်ထဲမှာ နှစ်ဦးပျော်
အာဟိုကိုရွှေ့ကျော်ခဲ့ရပါသည် အေဒနာကို ဘယ်သူက ထော်လော်

အခန်း (၁၅)

ညကတည်းက သို့ပြီး အိပ်မပျော်ခဲ့တာမှာ ခေါင်ထဲမှာ
တစ်စင်ကိုကိုခဲ့နေလေ၏။ အိပ်မကိုထဲမှာ အဲဒီပါးနှင့်နှင့် ဆံပင်ရှုံး
ရှည် မိန်းမချော်လေးကို ထပ်တွေ့ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဒီတစ်ကြိုင်မှာဖြင့်
သူရှင်ခွဲ့တဲ့မှာ ပျော်ကိုထားမိသလို တရှိကိုမက်မက် ပို့ပြီး မှာက်ဆည်
ကျေနေတာမှာ ရင်ဘာကိုကို ဆုပ်ညှစ်ချေမှုသည်နှင့် နာကျင်နေရတာ
အမှန်ပါပဲ။

ဘယ်ဘဝက ချုပ်သူဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ မိန်းကလေးရယ်။ ခုံ
တင်းတင်းဖက်ထားမိသည် ကိုယ်ခွဲ့ကျော်ကျော်လေး၊ အဲဒီနောက်
ခုံဖွွှေ့ ဓမ္မာကြော်လိုက်မိသည် ဆံနှင့်ရှုံးမှုများထဲမှ ရင်ပုံနှင့်သုတေသနှင့်

၁၆။ ထောက်မြန်မာစာ

ထောက်မြန်မာစာတဲ့ ‘ဘုရားမြတ်သေယာမောင်’ ဆိုသည့် ကိုယ်ကို အိမ်ခေါ်တွေ ဖော်ဆင်၊ အတွေးတွေ ပုံဖော် ချမှတ်တွေ သီးနှံပေါ် တာပါလဲ ပါန်းမရှောလေးရယ်။

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလာ၊ သာမေး ညာက ကောင်း ကောင်းအိမ်ပျော်ပုံး မရှုပါလာ။ ဒေါက်တာခိုးမောင်က ဘာများမြေပြုခဲ့လို့လဲ”

Breakfast စိုင်းမှာ ဘွားမေန့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြု ပြန်ပါ၏။ ဒီရက်ရှင်၊ နိုဝင်ဘာနေ့ပြီး ဘွားမေက ကုမ္ပဏီကို သိပ်မယွေး ဖြစ်တော့ပါ။ မတက်မဖြစ် meeting ပျို့ရှိမယာ ဘွားဖြစ်လေသည့် ဒီတော့ ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်ကို သူသာ နေ့တိုင်းများရလေ၏။ Sunday တစ်ရက်သာ ဝါ၏ ရက်အဖြစ် အိမ်မှာ နာခွဲ့ရခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်ုတ် အမြှောက်နေတဲ့ ဒီဦးမက်တွေအတိုင်း အဲဒီပုံစံ ကိုသွားပါတဲ့”

“ဘာ”

“အဲဒီပုံ မေ့နေတဲ့အတိုင်းကို ပြန်အမှတ်ရမယ်လို့ အကြောင်း ခဲ့ပါတယ် ဘွားမေ”

ကြေးအိမ်ချုပ်စာနေပါသည့် ဘွားမေ၏ဖွံ့ဗာ ပန်းကို လုံးထဲထဲ အသံကြည့်ခြင်းကြေားပါ၏။ အတေးအသောက်စာလျှင် ဘာသု

တစ်စုစုံ ဖွံ့ဗာ ၁၇၅

၆ မထွက်စေရန် သူကိုဆုံးမပဲပြင်ခဲ့သည့် ဘွားမေက အခုတော့ အဲပြုတဲ့ပြုပြု စိတ်ထဲမှာ မိတ်ပို့နေပြုထင်ပါသည်။ မြေးဖြစ်သူကို သယ်အချိန်အထိ မှတ်ဉာဏ်ထိန်းချုပ်ချင်နေပါလိမ့်။ တစ်နှစ်ကျော် အာလအတိုင်းအတော့က ဦးနောက်ထဲမှာ အောင်းတွင်းပြုပြန်နိုင် အိမ်းဝါးအာရုံသာရနေတာပါလေ။

“ဘာမေ”

“များ”

“ဘယ်နေရာကို ဘွားချုပ်တာလဲ”

“ရှင်းပြည်နယ်ဘက်ပေါ့ ဘွားမေ”

မျက်နှာက ကွက်ခန့်ပျက်လေ၏။ ဘယ်အထိ ဖုံးကွယ်ထား ပြုပါသလဲ။ တကယ်ဆို သွေးသားတော်စပ်သည့်မြေးကို အတိတိ အဲနှုန်း ဝေဒနာရောဂါကို အမြှောက်ဖို့အတွက် အဘွားဖြစ်သူ အသာ ကုည်းပေးရမှာ မဟုတ်လော့။ အခုတော့ဖြင့် သူကို ပြန်မှုတ် အောင် တားသီးပိတ်ပိုင်ချုပ်နေရတယ်လို့။

“ဘွားမေခဲ့သဘောကတော့ ဘယ်ကိုဖုံးကွယ်ချင်သူ အတေး ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များတဲ့ လမ်းခွဲးလည်းဆိုတာ သား ပြုပြန်မှုပါ”

“ကျွန်ုတ်က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ဘွားအော်”

၁၃၈
မထောက္ခာပြုလောင်

“အဲဒီကလေးမဟုတ်လို့ပဲ စိတ်ပူနေရတာလော တစ်ကြိုင်
သေး accident ဖြစ်ခဲ့နိုင်သေးရဲ့အသက်ကို မနှစ်ပြီးကာယ်ခဲ့တော်
ဆိုက်တာတွေပဲ သိပါတယ်။ အသက်ဆိုတာ အပိုရှိတဲ့ ဟွှန်
မဟုတ်ဘူး”

သူ မျှော်ပြုပြီးလိုက်စိပါတ်။ အသက်ဆိုတာ အပိုမရှိတဲ့ဟွှန်
တဲ့လော ဒါဖြင့် ဒီနှစ်သားတစ်ခုကြောင့် ရှင်သနနေကြသည် သက်
လှသားကို မရှင်သနစေချင်တာက ဘာမေကြောင့်ပါလို့။ အတိတ်
နေသည် မှတ်သွေ့စိုက်ကို ပြန်ရှိအတွက် ခန့်ထွက်ချင်တာကို တာဆိတ်
စိတ်ဝင်နေပြီး မဟုတ်ပါလော အမောက်ကို မှန်စိုးခဲ့သည်အတွက် အောင်
အကျင့်တူ မျှော်နှုပ်ဆင်သည် သူအပေါ် အျှော့များထားနေသည်
ပါလော

“ဒါဖြင့် ဒီလိုရောဂါနဲ့ တစ်သာရှိလျှော့ ခံစားနေရပြီး သေးတဲ့
အချိန်ထိနေသွားရမှာလား ဘွားမေ”

“ကြည့်စမ်း! ... အဘွားကို ဒီလိုမျိုးပြောရသာလား”

“ကျွန်ုတ်တော်ရောဂါကို အမြန်ဆုံး မပျောက်စေချင်ဘွားသွား
ဘွားမေ”

“သားမေ”

“ပျောက်စေချင်တဲ့ စေတနာရှိရင်တော့ ကျွန်ုတ်ဘွား

တစ်ခုသော ဇန်နဝါရီမှာ ၁၇၉

သီးနှံလျှော့တော့ ဖြည့်ဆည်းသင့်တာပဲ့ ဘွားမေ”

ဘွားဘွား၊ ‘ဒေါ်တိုင်ထားမြှုတ်’ ၏ မျက်ဝန်မှ မျက်ဝည်တို့
မီလာလေ၏။ သို့သော် အမြင်ဘို့ လုံးဝကျေမလာပါဘဲ မျက်တောင်
သိကာ ခေါ်လေးဖြင့် ပျောက်ဘွားကြပါသည်။ ဟန်အောင်ခြင်း
အတတ်ပညာကို ဘွားမေထံမှ ဖော်ရခဲ့ပါသော်လည်း ပြောဖြစ်သည်
ခုံတ အဘာယ်ကြောင့် မရရှိခဲ့ပါလို့။

“ဒီလောကမှာ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ ဘွားမေနှင့်သားပဲ
အပိုရှိခဲ့တာကို မသိဘွားလား”

“မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်ရအောင် ဘာကိုများ
ပြုနေတာလဲ ဘွားမေ။ ကျွန်ုတ်အသက် (၃၀) ပြု၍တော့မှာပါ။
သိခြားမလည်တော့တဲ့အချို့လည်း မဟုတ်တော့တာ ဘွားမေလည်း
သိခြားသားနဲ့”

“နောက်ထပ်တစ်ကြိုမ်း”

စကားကို ရွှေမဆောက်တော့ပါဘဲ ရပ်ထားလေ၏။ ဘာလဲ
သိခြားပျောက်သွားမှုစိုးလိုပါဟု ဆက်ပြောစိမှုစိုး၌ ဆက်မပြောတော့
ဘွားလား၊ ဖြောအဘွားဆိုတာ ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ပြောရမှာပါလေ။
ဘွားစရာ၊ လျှို့ဂျက်စရာဆိုတာက စီးပွားရေးကိစ္စနှင့် ကိုယ်ရေး
နှင့်တာကိစ္စတွေမှာရှိကြပေမယ့် အဘွားဖြစ်သူနှင့် မေးကြာမှုတွေ

၁၁၁

ကျောင်ပါတွေ့

“မြို့၊ သားမေ”

“ကျွန်တော် အတိတ်မေနေတာကို ပြန်လိုအတွက် ဘွားအောင် က ကျွန်တော်ကို ခနိုတ္ထကိုစိုးလွှတ်ပေးပေါ့ပါ။ မဟုတ်ဘူးလော် ဘာဖြစ်လိုများ တားချင်နေရတာလဲ ဘွားမေ”

“မြို့အတွက် ပြောနေတာပါ သားအေး မလွှတ်ချင်တဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်မချင့်ပါ။ သားကို အေးကုသာပေးတဲ့ဆရာဝန်ကျော်အကုန်လုံးက ခနိုဝေးထွက်ဖို့ စိတ်ပင်ခိုင်းတာပါ သားအောင်ယူ။ ဘွားကို အထင်မလွှဲပါနဲ့”

စိတ်ထဲပုံ အော်ထွက်လောပါတဲ့၊ သူကိုအောင်ချောက်ကျော်နေသည့်အား ကြောင့် သူအနိုင် အဘယ်မျှ စိတ်ဖိစ်သည့် street အောင်နာရမဲ့ပါသလဲ။ ဒါကိုတော့ မသိယောင်ဆောင်ပြီး နားလည်း မပေးနိုင်ရတာပါလိမ့်။ ပြောတော့ဖြင့် နှုတ်များမှ သူအတွက်ဆိုရေးတကယ်တမ်းများဖြင့် ဘွားမေ၏ စီးပွားရေးကို ရှေ့ဆက်ပြီးမှုပုံ မျိုးဆက်ကို ထိန်းချုပ်အုပ်ထိန်းနေတာမဟုတ်ပါလား။

“စိတ်မချင်ရာ ဘာများရှုလိုလဲ ဘွားမေ”

“ဒီရာသီက ခနိုသွားစိုး မသင့်ဘွားလော်။ တောင်ပေါ်ထွေဆိုတာ ကြမ်းတမ်းပြီး အကျွေအကောက်များကများနဲ့”

“ကျွန်တော်ကလည်း အခုချက်ချင်း သွားမယ်ဆိုပြီး ပြောနှုတ်မဟုတ်တာ ဘွားမေ၊ ဆောင်တွေးဆိုလည်း အဲဒီတော် သိမြဲတွေက အရမ်းအေးတတ်တာမို့ နေရာသီတစ်ရာက်ရာက်လောက် ၏ တစ်ယောက်ဆယ်ရာက်လောက် အနားယူအပန်းဖြောရီးထွက်မလား မျှော်စီးတားထားတာပါ”

“ကောင်ပြီးလေ ၁၁၀ ဒီပြီ့၊ သားသွားရှင် ရဲရှင့်တို့ သုံးသောက်စလုံးကို ချေားစွဲ လိုလိုမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှုပ်-သွားပါ”

ထင်သည့်အတိုင်း ပြောပြန်ပါဝရလား၊ စိတ်လွှတ်ကိုယ် အား သွားချင်ပါသည်ဆိုမှ သောကာနဲ့ အမိုက်တွေကို တစ်ခါတည်း သွားချင်ပြန်ချေလေပြီး၊ အဲဒီလောက် ဂရုတ်ဖိုက်ဖြင့် စောင့်ကြည့် အောင်မည့် bodyguard တွေ စက္ကန်မလပ် ရှိနေမှုဖြင့် စိတ်က အောင်မပြုမှာတဲ့လား။ ကိုယ်ကို အကျယ်ချုပ်ဖြင့် အချုပ်ခံတားရပါ ၍ တရားခံနှင့် ခံစားရအောင် ဘွားမေနှင့်လုပ်နေရတယ်လို့ ဒီဝင့် အမြန်ခံ့ဗျာတဲ့လွှတ်ချင်ပါရဲ့”

“ကျွန်တော် အလုပ်သွားဆော့မယ် ဘွားမေ၏ ဘာများများ မျှော်စီးလာ”

“မရှိပါဘူး၊ သားလုပ်ပေးရမယ့်ကိုစွဲမှန်သမျှ သားရဲ့ PA အောင်ခံလိုမယ်”

သူ အခါန်ကိုသာ ညီတ်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်စုမှ ထရိုလိုက်၏
၅၅ နေ့စွဲနောက်တိုင်း ဆောင်ရွက်နေရပါသည် တာဝန်တွေက ဘယ်
တော့မှ ပြီးဆုံးမှာတဲ့လဲ။ ဒါတွေကို ဦးဆောင်၍ လုပ်ခဲ့ရပါသည်
ဖေဖေလည်း သူတွေးသလို တွေ့ပြီး ခံစားခဲ့ရပါသလား၊ အဆင့်
အတန်မတူဟုသည် ပြစ်ချက်ဖြင့် မေမေကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့သည်
ဘွဲ့၊ ဒေါ်ထိုင်တင် မြတ်၏ခီခီတ်က အခုအခြင်ထိ မာကျော်
တုန်းပါပဲ။

မြေးဆေးခုပ္ပါယာ အိုင်ကိုခေါ်ခဲ့ပါခို့၍ သူလေကိုချို့
ရောက်လာသည့် ခိုင်ညီးညို့မျှကိုနှာဖြင့် မေမေကို ယနေ့တိုင် မြှု
ယောင်နေတုန်းပါလေ။ ဘွဲ့မေ ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည် ဒီသက်ပဲအား
တွေ့ကို မေမေလိုပ် သူ လုံးဝ မမက်ဖောပါ။ ဘဝရှင်သနိုင်အတွက်
တစ်လိုက်တစ်လိုက် အသုံးဝင်သည် ဤသက်မဲ့ပစ္စည်းတို့ဖြင့် အသုံး
တစ်ချောင်းကို ကယ်လိုမှုမရတာလေ။

ရှင်သန်စေသည့် နှလုံးသားကိုဖြင့် ဘွဲ့မေ မမြှင့်နိုင်၏
အာယ်ကြောင့်ပါနည်း။

“ဒါ သွားတော့မယ်”

“အဆင်သင့်ပါပဲ Boss”

ညီးဆောင်သို့ရောက်စဉ် သူ၏ ခိုင်တိုးတော်သံကို ဒီ

တစ်ခုသော ဖွံ့ဖြိုးပွဲ ၁၃၃

၇၅ အကုန်ကြားကြတာပါပဲလား၊ လည်ပင်မှ Necktie ကို fit
ပြီးဝေရန် ပြန်ပြင်စည်းနေစဉ် သူအတွက် coat ကို ‘သီဟ’ က
ဆုလာပေးလေ၏။ နောက်ကျောာက်မှ ထိုစေနေပြီးနောက်တို့၏
အသုံးတို့ကိုချို့သည်။ တာကယ်ဆုံး ဒီအလုပ်ကို အိမ်သူသာကိုထားကာသာ
ဖုန်ပေးရမှာပါ။

အလို! ၁၁၁ ဘယ်လိုပြီးပြီး ဒီအတွေ့ဆာ သူ့နှီးနောက်ထဲ
ရောက်လာရတာပါလိမ့်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကျွန်းမာဖို့အတွက် စဉ်း
အာမြှုပ်ဂျာက နှလုံးသားရောရာကိုဖွံ့ဖြိုးအနည်းဆုံးလေးသော်မျှ
ည်းသားဖို့ မလိုအပ်တာလေး။ အတွေ့ဖြင့် သူ ယဲယဲမှု ပြီးစိတ်
ချိုင်းက တံခါးကို အဆင်သင့်ဖွဲ့ဖြုတ်ပေးလေ၏။

“သူက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ပါခဲ့လား Boss”

“မေးပြန်ပြီ အဲဒါ မင်းအမှုလား”

ပြောနေကျေအတိုင်း ဘုကောမိပြန်လေ၏။ သူအကြောင်းကို
သိပြီးသားမို့ ဝန်ထမ်းတွေက ဘာမှ မပြောရဲကြပါ။ ကားစက်နှိမ်ရင်
မြဲ့မြဲ ဖြည့်ဖြည်းချင်း ကျွေ့ပတ်ဆင်ခဲ့လေသည်။ သစ်ပင်ပန်မာန်
သို့ဟု နေဆာရေးအာက်မှာ လန်းဆန်ဖွံ့ဖြုတ်လေ၏။ စိတ်ကြည်
သင်စေမည့် မြင်ကွင်းမျိုးကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရပေမယ့် သူကဖြင့်
မြှုပ်နည်းလိမ့်ရပါ။ အာယ်ကြောင့်ပါနည်း။ အဖြေက မှုပါဝေး။

၁၃၁

မြန်မာဘာသာ

“မြန်”

“ပြောပါ Boss”

“အရပ်က. (၅) ပေ (၆) ပေ လက်မဇော်ကိုရှိလိမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ဝိန်သွယ်သွယ်နဲ့ ကြည့်ကောင်းတယ်။ ဆံပင်က နှက်မောင်ပြီး ခြေသလုံးလောက်ထိ ရှည်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာမှာ ပါးချို့လေးနှစ်ပေါင်းပါတဲ့ ပိန်းကလေးဘို့ တွေ့ရင် တိုက်ပြောပါ”

“ချုပါ”

ဘေးမှာစိုးပို့လိုက်လာပါသည် ‘မြန်’ က သူ့ကို နာမလည် သည် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ထိုက်လေ၏။ ဘယ်ထိနိုင်ပို့မလဲ၊ သွားတွေ့ထဲ အိပ်မက်ထဲမှ ပိန်းမချောလေကို အပြောင်းရှုရှုရှိနိုင်းနေဖိတာကို ရှုနေပြီဟု ထင်လည်းထင်ကြပါစေတော့။ တစ်ယောက်တည်းအထိ ကျွန်းနေရပါသည် သူကြာမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဖိုးက အဆန်မှု မဟုတ်တာရေး။

“နာမည်က ဘယ်လိုပေါ်ပါသလဲ Boss”

“မသိဘူး”

“ဟောများ”

“ငါက ရှာရိရှာပေးပေါ့၊ လျှောမရှည်နဲ့”

“Boss၏ ဘယ်တူန်းက တွေ့ခဲ့လိုလဲ”

တစ်ရာသာ အန္တိတွေ့။ ၁၄၈

“အိပ်မက်ထဲမှာ နေတိုင်းတွေ့တယ်”

‘မြန်’ နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ကုမ္ပဏီသို့ သွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်ကြာမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆိုဟကျော့မိုက် လျှော့လိုက်ရင် မျက်စိုးတို့ကာ လိုက်နဲ့ပါသည်။ စာချမှတ်ယောတွေ ဂိန်းကတော်နှစ်ဆဲပဲ့သွားတို့ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်ထိ မြင်နေရပြီးမည်မျိုး ဦးနောက်ကို ရှင်းထား လူ့ဖြစ်ပြီး၊ မျက်လုံးကို အနားပေးထားမဖြားလေ။

တစ်ရှာသော ဖွံ့ဖြိုးယူ ၈၁

၁၁၁

အန်း (၁၉)

မနက်ပြန်ပြန်တော့မှာစိုးဝယ်စရာတော်ချာကျိုးသည် ဟွောင်း
အနည်းငယ်ဝယ်ရန် ညာနေဘက်မှာ အပြောသိတွက်ဖြစ်ပါ၏။ အန်းသိ
ငယ့်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ရှာဝယ်ရတာစိုး အချိန်က ကုန်
မှန်းမသိ ကုန်နေ့လေပြီ၊ ဒီကိုရောက်တာ နှစ်ပတ်ခနဲ့ကြာတာတော်၏
ဘာမှ မဝယ်လာဖြစ်လျှင်ဖြင့် အန်းတိုင် ဒိတ်ကောက်တော့မှာ
မဟုတ်ပါလာ။

ဒီမှာ လာနေဖြစ်မည်ဟု တိုင်ပင်စဉ် 'ချို့' က တာဆောင်
မျှေးခဲ့သည်မြော့မှ ခွာချင်တာမှ မဟုတ်တာလော့။ ဒီလိုပဲ တစ်လတော်
သည်၊ နှစ်လတော်သည် လာနေချင်နေခိုင်ပါသည်တဲ့။ အန်းတိုင်၏

ကြာကြာနေမည်ဆိုပါက အရင်တုန်းကာနေခဲ့သည့် တိုက်ခန်းကို ဗျာ
မည်ဟု ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါလာ။

"ဟောတော်"

ခါးမြန်ခါးတွက်ခဲ့သည့် ထိုးယူခဲ့ရန် မေ့ခဲ့ကာမှ ကိုခြေမြိုက်
ရွာနေ့လေပြီ၊ ပုရိမှာ ထိုးယူမရနိုင်သည့် ပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားတွေ
က ဇီတ်နှင့်အပြည့်စုံ Taxi ဖြင့် ပြန်စွာသာ ပြင်ရောစာ့များ။ သူမ
ထွက်လာစဉ်က ကောင်ကောင်တစ်ခွင့် မြှေဖွေနေပါလျက် ညျှနေဆောင်း
စုံမှ အဘယ့်ကြောင့် မိမှောင်ကျလာရတာပါလိမ့်။

"တီ! တီ!"

ဘုရားရေး၊ တစ်လမ်းမောင်ဘုရားလော်မှာမှ ရျေးဝယ်ထွက်
ခွဲ့ခြေတယ်လို့၊ ပြန်မည့်လမ်းကြာအတိုင်း မဟုတ်သဖြင့် မည်သည့်
အရာကားမျှ ပုစ်မပေါ်ရေး၊ တိုက်တန်းတွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေကြားလမ်း
စုံ၊ ပြည့်ပြည့်ချင်းလျောက်လာခဲ့ရလေသည်။ လက်လည်းမအဘာသဖြင့်
မိုးဖွဲ့အောက်မှာ ထိုးမဆောင်းဖြစ်စဲ လျောက်ခဲ့ရလေ၏။ မိုးက
ထိုစေ ပို၍သည်းလာလေပြီ။

"ကျွန်း!"

ကားမှတ်တိုင်က မည်သည့်နေရာမှာရှိမှန်း မသိပါ။ အားဖြင့်
ကျွန်းသည် အရပ်မှာမှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာမြို့ရောလား။

ယောက်ထည်လည်နှင့် မျက်စိလည်တွေ့မှာမိ စိတ်ထဲမှ စိုးဆိတ်သွားရ ထောင် အခုမှ တော့သူ ဖြူးရောက်ပုံနှင့် တူနေလေပြီ၊ ကက်ပြီးကော ‘နှေ့ရိပ်စ်’။

အိတ်နှစ်ဖက်စလုံးက လေးပင်နေသဖြင့် ခွဲထားပါသည့် လက်ချောင်းဝိုက္ခ နာကျင်လာရေလ၏ Platform ထက် အထွန်တို့ကို ခုပုံဖွဲ့ချေပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ခါလိုက်စွဲ နီရဲနေတာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ‘မောင်’ သာ မြင်လျှင်ဆုံးတွေ့မှာ အသေအချာပါ။ သူမျက်စပ်ပါးစေမည့် အလုပ်ပျိုး ဘယ်စော့မှ မလုပ်စချင်သည့်ကဲ ပင် မဟုတ်ပါလာ။

‘မောင်’ တစ်နွေကုန်လို့ တစ်နှစ်ပြောင်းပါပြီ။ ‘မောင်’ ထားတဲ့ ‘စံ’ ကိုသတိလေး တစ်ချက်သော်မျှ ရပါလေစကျယ်။ နွေရောသိကို သာ ကြိုက်ခဲ့တာက ‘မောင်’ နှင့် ‘စံ’ အတွေ့တဲ့ မဟုတ်ပါလေး။ ဒီလိုက်စွဲတို့ မြို့တွေ့တဲ့ မြို့တွေ့တဲ့ မြို့တွေ့တဲ့ အကျင့်ကအ အလုပ်တွဲတဲ့တော်လေး။ သို့သော် အစား အသောက်မှာဖြင့် ‘စံ’ က အချို့အစ်တွေ့ကို ဖန်စိသက်ပေမျိုး ‘မောင်’ ကဖြင့် ရှုပါးလာအတာအသောက်ပုန်သွေ့ မက်မက်မောက် စားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလာ။ ထိုသို့ စားတော်ခဲ့သဖြင့် ‘မောင်’ နှင့် နောက်ထပ်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်ခဲ့ရတာပါလေး။

တစ်ခုတော့ ဖွံ့ဖြိုးမှာ ၁၉၉

သစ်သီးခြေထွက်ပစ္စည်းတွေ ထွက်ဝယ်ရင်း ဖြူးထဲမှာတွေ့ခဲ့တာ၊ အနုတ်တိုင်မှာလိုက်သည့် ရော့စားရုပ်အတိုင်း ထွက်ဝယ်ရင်း (၅) ရက်ရေးမှာ ဆုံးခဲ့ရတာတို့က ‘စံ’ အတွက် အမှတ်ရဓရပေါင် မဟုတ်ပါလာ။ မိုးတွေ့မှာ အအေးမိတ်တို့၏ အပြင်မထွက်ချင်တာ၊ နှာအေးရောင်းဆိုးဖြင့်တာဝါဘို့ စိတ်အချမ်းတို့တော်သဖြင့် ‘မောင်’ ကို တလေးလို့ ဂရမိုက်ပေးခဲ့တာတွေ့က မမေ့နိုင်စရာတွေပါပဲကျယ်။

အခုန် ‘မောင်’ သာအနီးမှာရှိနေလျှင် ‘ဒီနီးကရွာပြန်ပြီ’ ဆိုး သာ၍သာဥုတာကို ကြားရတော့မှာပါလေး။ ဒွေးခဲ့လေပြည်အေး ကိုလည်း အမှာပါးခဲ့ပါတယ်။ မိုးရဲ့ မိုးစက်မှုန်လေးတွေကိုလည်း သတော်အေးတော်ပါပဲ။ ဆောင်စိုးရဲ့နှစ်အုပ်လေးတွေကိုပါ မအောင်လျှော့ ပြောလိုက်နေတွေ့နဲ့ပါ ‘မောင်’။

‘စံ’ ရှိနေတဲ့အမြဲကို ‘မောင်’ တစ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာပါ အလိုလေး။

“ဟပ်ချိုး! ”

“ဟာ! ... တော်ကို! ”

Meeting Room ထဲမှာ အချိန်လော်တတ်ကြာအောင် ခုပါးပြုတာဘို့ Aircon အအေးကြောင့် သူ အအေးမိရောပြီး၊ ဝန်ထမ်းတွေ့ကုမ္ပဏီ member တွေရေးပင် မရော်နိုင်ဘဲ နာမျိုးတာဘို့

၁၀၁၂

မိန်တိယာရလေ၏၊ အစီအစဉ်တင်ပြနေပါသည် သူ PA “ဝန္တကျော်”က လေကြောရည်နေတာကို အမြန်ဆုံးခေါ်တိတိပြောပြီး အစည်းအဝေးကို ပုဂ္ဂလိက်ရဲလေသည်။

“GM”

“ပြီးရင် မြန်တော့မယ်”

“ဟိုလေ ... ဓာတ်များလက်မှတ်တို့ဖွေ့နှုပါသေးဘယ် Boss”

“အိမ်ကို ပေးလိုက်လဲ၊ ငါမတော်မြင်တော့ဘူး၊ ဒီထက်ရိုကြာနေရင် ဆရာဝန်၏ရလိုမယ်၊ အဲဒီထိုးဆေးစားဆေးတွေကို ငါ ဘယ်လောက်မှန်းလဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

သူ ပိတ်ပောက်လိုက်သဖြင့် PA ကောင်လေး ကိုပူးသွားလေတော့၏၊ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ခန္ဓာတဲ့မှာ ချမ်းစိမ့်ပြီးတုန်ခင်လာဖို့ များတော့မည်မှန်း သူသိလိုက်ပါသည်၊ လုပ်းတွေကိုပင် နှစ်မဆက် နိုင်တော့သဲ Meeting Room တဲ့ခါးကို တွေ့ဖွံ့ဖြိုး အရင်ဆုံးတွက် လာခဲ့မိတော့၏၊ သူကျော်မာရေးကို သူအသိဆုံးပင် မဟုတ်ပါလာ။ “Boss”

“ကော်မီပူးလေး အရင်ဖျက်ပောပါ၊ မြန်မြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ Boss”

တစ်နာရီ နွှေ့ဖူး ၁၃၁

သူနောက်မှ အပြောတစ်ပိုင်လိုက်ပါလာသည် ရဲရှိတို့ လျှပ်ပြောလိုက်ပြီး ရုံခန်းတွင်သို့ ဝင်လိုက်ပါ၏၊ အာခေါ်ပိုးယားလာပြီး မျက်လုံးတွေပါ မူလာသလေသည်၊ ဆုံးလည်ခုံဗျာ တို့မတို့ဖြစ်စား မှန်ချုပ်မှတ်ဆင် အပြင်သို့ ကြည့်နေမိ၏၊ မိုးတို့က တဖြည့်ဖြည်းသည်းစွာဘွဲ့နေလေပြီး။

“တော်! ... မှန်းလိုက်တာ”

“မျှ! ... ဘယ်သူကိုပြောတာလဲ Boss”

“နိုက် ပြောတာလေး၊ အရာပဲလာရင် ရွှေပြီး အာ ပြန်ကာနီး ထည့် ရွာနေပြီး မဟုတ်လာဘူး၊ တမ်းတကာ အခိုင်ကိုကိုပြုရွာသလား ထင်ရှုတယ်”

“ကော်မီရဲပါပြီ Boss၊ ဖြည့်ဖြည့်မှတ်သောက်နော်၊ ပူလို့ ထော်မီရဲပါပြီ”

“သိတယ်၊ ငါ ကလေးမဟုတ်ဘူး”

စေတနာဖြင့် သတိပေးမှန်း သိပေးမယ့် နှစ်ကဲ မဆင်မခြင် ပြောမိပြန်လေပြီး၊ သူအကြောင်းသိတာသာဖြင့် ‘မြှင့်’ က ဘာမှ ထင်မပြောပါရေား၊ သူ PA က တဲ့ခါးခေါ်ပြီး၊ ဝင်လာသဖြင့် ကော်မီကိုမှတ်ရန်မေ့ပြီး မေ့သောက်လိုက်မိမိလေသည်။ သေစိုး ဒီလောက် သတိပေးနေသည်ကြေားက မူးရှုတယ်လို့။

C - မျှန်

“ခိုး! ... အေး ... ကျစ်!”

“Boss ယူသွားခဲမယ့်စာချုပ် ရှိခိုး တွေ ဒီမှာပါ”

“ထားခဲ့ ... ရဲရင့် ယူလိုက်”

လျှော့အပူလောင်ဘွားသုပ္ပါယံ၊ စကားမပြောချင်ကာမှ ‘ဝယ်ကျော်’ ကြောင့် သူ ပိုစိတ်တို့လာရလေ၏။ ဒီမှာ ကြာကြာနေလျှင် နိုးရာရုံကို အပြစ်နိုးဖည့်ပြန်ချင်ပြင်ရတော့သူည်။ မနက်က ထို လေသည် ဆောင် ကို ဝတ်ထားလော်လည်း သိပ်ကြီးမနော်လိုပါလေ။

“ကားမှတ်နိုင်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ Boss”

ကုမ္ပဏီရွှေရောက်စဉ် သူကားက အဆင်သင့်ရှိတာဖြော်ဖို့နေလေ၏။ ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး မောင်ထွက်ခဲ့စဉ် ဥာဇာ (၅) နားခြောနနေလျှို့၊ သိပ်ကြီးနေမဲ့ စောင်းသောပါဘဲ နိုးမှားကျေနေသုပ္ပါယံ၊ အပြင်မှာ မည်းမောင်နေလေသည်။ ကားမီးမောင်တွေဖြင့် လမ်းမကြံမှာ မှာ နိုးစက်တွေက လက်နေသည့်နှင့်ပါ။

“ကားလမ်း ကျိုးနေပြီ”

“ရှင်းတဲ့လမ်းက ရွှေ့ဟောင်းလေ။ ဒီမြို့အမြိုက်ရောက်မှတ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေ့ပေးသောစာပေ

Necktie ကို လျှော့လိုက်ပြီး လက်ဝါရိုက်ထားကာ မျက်စီး ဖို့ စိုးတ်ထားလိုက်ပါ၏။ ခြောတော်ကိုမှာ အမောင် နှင့်ခြောစွာ အာမိန္ဒက် မလေ့လေ့ပါလေ။ ဒီမြို့မြို့ရောက်လျှော်တော့ ခြောတော်ကို စွဲနေ့ပြင် မိမိပေးရတော့မှာ အသေအချာပါပဲ။ တောင့်ထားမီး အုန်းမြှတ်လေယာမော်’ မလေပါနော်။

“Boss”

“အင်”

“သိပ်ချမှုနေပြုလော့”

“အင်”

ရင်းသံတော် လျှော့ပြီးလိုက်ရှာည့်အတွက် စောင်းတော်ရုရှုမျိုး သိပ်ကိုပါ၏။ အပေါ်ပိုင်းရွှေ့သွားလေမယ့် ခြောတော်မှာ အောင်တာ ပါ၏။ တားလို့မရပါလေ။ သူ သတ်လစ်သွားမှာကို စိုးရိုးပြီး ဘေးမှ ထွေးတွေးတွေးတော့သည်။ ရဲရင့် ကို ဒီတ်တို့နေဖို့ပေးမယ့် ရှုရှု ပေါ်အေားမရှိတော့သူည်နှင့်ပါ။

နိုးက ပို့သွာ်လေဆိပ်၏။ ဒီတော်လော်တို့ကိုပြီး ဟိုတာက် ပြုပါ၏။ လမ်းကြော်များ၊ Taxi တာ၏ ပါးလို့ရမည်ပြုစိုးသုပ္ပါယံ၊ သာနှင့်တာကို စောင့်နေရပါသည်။ ညနေစောင့်စိုး ခုံဆင်းသိပ်ပြုစိုး၊ ချို့မျှေားစွာများကား လစ်ကာမရှင်းပါလေ။ တစ်ဖက်မှာ မိုးပွဲပို့ရှိ

ရွှေ့ပေးသောစာပေ

၁၃၁ ထားသွန်းမြတ်

မြတ် တာလင်းမကြံ့မှာကူး အတော်ရှင်သွားလေ၏။ လူကုမ္ပဏီ
အောက်သွေ့ လမ်းမှို့ သူများတွေ ကျော်း လျောက်သည့်အတိုင်
တာလင်းမကြုပ်ထက် သူမှ ဖြတ်လျောက်လိုက်ပါသည်။

“တိ!”

ရှတ်တရာ် စိုးခဲ့ ကျွဲ့မောင်းလာသည့် ကားထံမှ နံ
အလင်းဆောင်နှင့်အတွေ့ ကားဟန်ဆံကျယ်ကျယ်ကြောင့် ရှင်ထိတ်သွေ့
ရလေ၏။ နာထဲရော ရှင်ဘတ်ထဲမှာပါ ဒိန်းခဲ့ ဆော်ပြုသုတေသနအတွေ့
ခေါ်ထဲမှာ နိုက်ခဲ့ဖြစ်သွားရလေသည်။ ပလက်ဖောင်းလုပ် လူထွေ
၏ အော်သံသွေ့နှင့်အတွေ့ တစ်စုံတစ်ခုက သူမ၏ခွဲ့ကိုယ်ကို ပါ
တိုက်လိုက်ခြင်းကိုသာ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရလေ၏။

“ကျို့!”

“ဒုန်း!”

“ဟာ!”

တွဲခဲ့ ရှင်သွားသည့်ကားကြောင့် သူ နိုတ်ထဲသည့်
မျက်လုံးကို ဆတ်ခဲ့ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ သေားမှာရော ကားရှေ့ခံနှုန်း
တစ်ဦး နှစ်နေ့ပါဘဲ သူထိခဲ့ယာက်တည်သူ ကားထဲမှာ ကျွန်ုပ်၏
လေသည်။ ဘာလ ကားတိုက်မြို့လား၊ ဘာကိုများ တိုက်မြတ်ဘာ

“ရဲရှင့် သီဟ”

တစ်ခုသော ဇွန်များ ၁၉၅၈

“Boss! ဆင်းမလာနဲ့ . . . စဆင်းနဲ့”

“ဘာပြီးလို့ပဲ”

“ကားတိုက်မြို့သွားတာပါ။ ဘာမှာတိုးကြီးမားမားမဖြစ်ဘူး၊
သတိမေ့မှတ်သွားတာပါ။ ကားပေါ်ပြန်တက်ပါ Boss”

“ဘယ်သူကို တိုက်လိုက်တာလဲ စည်သူရော”

“Boss”

‘ရဲရှင့်’ တားနေသည်ကြားမှ သူ ကားပေါ်မှဆင်းမိလေပြီ။
ထဲတွေ ပြုတေသာည်လျှော်ကြေားထဲထိုး တို့အောင်လိုက်မြတ်၏။ ဘာသွေး
ဆောင်မှ ဒါမနေသာဖြင့် ဒိတ်အေားသွားသော်မြှာ လူမှာကို အောင်း
ဆောင်နိုင်မှာဘို့ သူ တွဲကြည်လိုက်ပါသည်။ သီဟပွဲ့ကိုရှင်ထားသည်
စာ ဒိန်းကာလေးတစ်ဦးဖြစ်နေလေ၏။

“ဟင်!”

“Boss!”

ကားရှေ့တည်တည်မှာ ‘သီဟ’ ပွဲ့နှုန်းလိုက်သည့် ဒိန်း
ဆလေးကို သူက ယုံလိုက်မြို့ပါသည်။ ဘုရားရေး ဒီပို့မဂ်ထဲမှ ဒိန်း
ဆလေးကို ဒီလိုပို့နှင့် ရှတ်တရာ်မြှင့်လိုက်ရှုတယ်လို့ ဒီလိုမျက်နှာ
မြှောက်ယ်ခံပါပဲး။ ဒီပေါ်နယ်ရှုံးတို့က သူအတွေ့တွေကို ဖမ်းဆောင်
ဘာခဲ့သည် အရိပ်ရှင်လေးဟင် မဟုတ်ပါလား။

၁၆ မေသနလောင်

“ရဲရှင် ... ခေါ်ရှု အမြန်”

ကားပေါ်သို့ မည်သို့မည်ဖြစ် ပြန်ဆောက်ခဲ့သည်ကို မမှတ်စီး
ပါ။ သူတော်းတင်းပျော်ပိုက်ထားပေါ်သည်ကတော့ တို့မိန္ဒာလောက် ဂိုယ်
ခွဲ့လောက်ရပါပဲ။

၁၆
အနှစ် (၃)

အခန်း (၃)

နိုဝင်ဘာပုဂ္ဂဆီက အောင်နှင့် သီချွဲသဖြင့် အမြန်စုံ
ဆုတ်နဲ့ခုစွဲလောက်၏ နိုဒ်ရေးလုပ်သည် အထူးအစားတို့ကို အောင်နှင့်
အောင် လဲဝတ်စေပြီး စံနှယ်ရှည်တို့ကိုပါ ပြောက်သွေ့အောင်
ဆုတ်ပေးထားသဖြင့် နိုဒ်အတိုင်း သဘာဝအလုတိက ပေါ်လွင်နေ
သည့်အယ်ပါ၊ သူမနှင့် တစ်ပါတာည်ပါလာသည့်ပုဂ္ဂဆီက ဘာဘ်စုံ
မှ အကောင်းပကတီ မကျိန်ဘဲ အကုန်ကြော်ကြော်လာလေ။

အိမ်ကိုဆက်သွယ်၏ရောင်အတွက် သူမ phone ကလည်း
၍ပါကြေးလျက် ကြော်အက်ကြော်နေတာမှ ကိုချေပြီ၊ Special room
စဉ်ခန်းတွေကာ ထားထားသဖြင့် သူရော 'မြန်' ပါ အတွက်နေပါ၏။

၁ ထောက်

ဘုရားအောင်ရနှစ်မှုပါသဖြင့် ကုမ္ပဏီမှာ ရုခိုန်ထိ ရှိနေဆဲပါ သတ် စိတ်သူမှုလေသည်။ ညု (၇) နာရီနှင့်ပါလိုင်နေပြီး သတ်မံရသောကျည် ဆုံးအတွက် စိုးခိုးမှုတိုက အထွတ်အထိပါပဲ။

ခေါင်ထိန္ဒေခုပါသည်။ ဟောဌာနခွဲနှင့်တိုက ဒီညွှန်းရိုင်ငွေ မှာပဲ အကုန်အစ် အဖြောက်တွေမှာမဟုတ်ပါလာ။ ခြော့ရာသေကြား ထွေ အောက်လာပြီး နှပ်သာယ်မှ တော်လိုက်လိုအောင်ရှိနှင့်လည်း နေသည်က အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ စော်စော် များချင်သလိုတဲ့ မြှင့်နေခဲ့ပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က အျော်စွဲတို့တွေကနေသဖြင့် အော ကိုပင် ချွောက်ထာရုလေသည်။

မျက်စိနိတ်ထာရုပါသည်။ မျက်နှာလျှော့လျေားကို ဝေါကြုံ အနေဖြင့်၊ မျက်တော်ရှုည်တိုက ခင်ကော်ကော်လေးဖြစ်နေသလို မျှေးပြုပြုနိုင် နာတဲ့စင်ဆင်လေးက အတော်ပင် လိုက်အက်လျှော် တာပါ။ တင်းတင်းစော်ထာရုပါသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက ဆိုင်ဆ မတင်ပါဘဲ ပန်းနှောင်သန်းနေလောက်။ V ပုံစံလျှော် အကျိုးကြုံ လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးကို အရှင်သားဖြင့်နေရပါသည်။ မြှောင် နေရပါသည်။ အရော်ကြောင့် သူမော်သွေးကြော်စိုးလေးထွေ ကိုပင် မြင်နေရလောက်။

ရင်အတ်ပါးတင်ထာရုပါသည်။ လက်ထဲမှ လက်ချောင်သွေး

တစ်ရွေးသာ ဒွေးပဲ့ပဲ့ ၂၀၁

သွယ်လေးကာအစ လုပ်လွန်ပါသည်။ ပိဋ္ဌးမချောလေးပါလေ။ သူနှင့် ယခုလို ရှုတ်တရက် မြှိုင်တာကြီး တွေ့ရလေအောင် မိုးနတ်မင်း အိုးဆင်းပေးလေသလား။ ကောင်းကင်ထက်သိမဲ့ ဘုံကြိုးဖြတ်ပြီး ကျေလာသည့်နှင့် ထင်မှတ်နေဖိတာပါ။

“Boss”

“အင်”

“အိုးပြန်ပြီးအနားယူပါတော့။ ကျွန်ုတ်တောင်ပြီးကျွန်ုခဲ့ပါ မယ်။ ထိုအင်တာတွေလည်း လုပ်ပေးပိုက်မှာပါ”

“သူ သတ်ရမှုပြန်မယ်”

“ဒါပေမဲ့”

“သတ်ရမှုပြန်မယ်” မဟုတ်လား။ သွေးမထွေကိုပေမယ့် အတွင်းမှာ သွေးစိန္ဒာင်တာမျိုး ရှိတယ်လို ဆရာဝန်ပြောသွားတာ ကြောင့်သာနဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ Boss က များချင်သလို မြင်နေတာဆိုတော့”

“ပျောက်သွားပြီး”

“မျှ”

“မျောက်တော့ဘူး ပျောက်ပြီလို ပြောတာလေ”

ထက်ပိုက်လျက် နေရာမရွှေ့ဘဲ ရပ်ပြီး သူမကို စိက်ကြည့် ဖော်စီသွင်း ရဲရဲ့ က အုံပြောသွားပဲပါ။ အိမ်ပြန်တာထက် သူမက ပိုအရေးကြီးနေတာ မဟုတ်ပါလာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ သတ်ရပါမလေး ရှာဖိုးထားခဲ့ပါသည်။ မိန့်ကဗလေးကို အခုပုံ မျက်ပြောကိုယ်တွေပြီး ကိုယ်တိုင်ပြောတွေရမည်ဟု မထင်ခဲ့ပါလေ။

နှလုံသာဆီမှ တစ္ဆုတ်ခုတ် အခါန်ပြန်နေတာက ဘာကြောင့် ပါလဲ။ ဒီမိန့်မေချာလေးကိုများ ချစ်ပိုနေပြီးလား၊ ‘ဘုန်းမြတ်စော်ရော မောင်’၊ တစ်ကြိုင်တာစ်ခါမှ မကြိုးဖော်သည် ချစ်ခြင်းဆိုသည်အရာက သူထံကို တည်တည်ကြီးများ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့များလား၊ ထူထောင်း အံသွေ့ဖွေ့ကျော်လားနော်၊ လောက်ကြီး မည်သူ့များ ဖော်တိုးလေပြီး။

တစ်ခဲကိုနဲ့တစ်ခဲကိုယ် ဘယ်မိန့်ကဗလေးကိုမှ စွဲစွဲမကြောင့် မူခဲ့သည် ဘူး၊ သူမိမိတစ်ပေါ်ကြောင့် ရှိတော်ခါမှ မရန်မူခဲ့သည် သူကိုမှ ဤသို့ ထူးခြားမှုတွေ ဖန်ဆင်းရတယ်လို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘူး မေးလျှောင်ခဲ့ပါသည်။ အတိတိနှစ်ထဲမှ မိန့်ထလာအောင် ယခုလို့ ဖော်လာတာကိုဖြင့် ကျော်လောင်ခဲပေမည်။

“Boss.”

“မှား!”

မိန့်ကဗလေးထံမှ ညည်းညာသံသံမျှ ထွက်ထားသွင့်

မြန်း၊ ကို အသံတိတ်စေရန် အချက်ပြုလိုက်ပေါ်ပေါ်။ Drip ချိတ်ထားသည့်အပ် ပြုတိမထွက်စေရန် သူလက်က အလိုလိုရှိနိုင်ပေးလိုက် မီသာဖြစ်သွားရလေသည်။ ဖြည့်ဖြည်ချင်း ပွင့်လာပါသည့် မှားကောင်ရှုည်တိုက ကန့်လန့်ကာဆွဲတစ်လိုက်သည့်နှင့် ကြည့်ကောင်ရွှေ့နှင့်တော်ပါလေ။

အလို့! ဝင်ဆဲတောက်ပသွားပါသည် မျက်ဆံနက်နက်လေး က သူရင်ကို ထိတ်သွားစေသလို နှစ်ခါးဖုံးလေးက မသိမသာ ပြု့အာလာသည် နှစ်ခါးပုံးလေးနှင့်ပါ။ ကြည့်ခြီး... အဘယ်မျှ ရှင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာ အလှတာရားတို့နှင့် ပြည့်စုံလိုက်ပါသည် မိန့်မေးလေးပါလဲ။

“မောင်”

“မဖွေ့! မည်သို့၏လိုက်ပါသနည်း။ လက်ဖျောက် ထိန်းကို ထားပါသည် သူလက်ခဲကို လာ၍ ဆိုင်ရှိနိုင်လိုက်သည် အေးစက်စက် ထက်ဖတ်လေးကြောင့် လူက တွေ့နေနေ လန့်သွားရနိုင်လော်။ ဘုရားရေး အခုမှ တွေ့ဖူးတဲ့မိန့်ကဗလေးကဲခဲ့၊ သတ်ပြန်လည်မော်ခြင်းက သူကို

“မောင်” ဟုသည် ဂိသသဖြင့် ၏၏၏မိန့်ထော်ခဲ့ခြင်းတဲ့လာ။

“မောင်... မောင် မြှိုနေတယ်”

“မှားနေပြီ”

၁၁၁
၁၁၁

“အို!... ဘာလိုပူးရမှာလဲ။ ဟောင်မှမယာင်၊ စံချွဲတော်
အောင်။”

“Boss”

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူလက်ကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်သဖြင့်
တကာယ်ကို မယ့်ကြည်နိုင်သည့်နှင့် အံသွေနေ့တော်၊ ဘယ်တော်က
သိခဲ့ပြီး ရှင်နှစ်ပါသည့် အတိုင်းအတွင်းဖြင့် သူကို သူမ ဒီလိုက်
နေရတာပါလိမ့်။ Accident ဖြင့်မှုကြောင့် ခေါင်းကိုများ ထိနိုင်
သွားလေသလား မသိနိုင်ပါ။

“ဒီမှာအစ်မလေး... ခေါင်းဆဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ ခင်ဗျာ”

“ကောင်းတယ်... နည်နည်နာနေတာကလွှဲလို့ ဟော
နေ့တော်”

“ကျွန်ုင်လော်တိုကားနဲ့ တိုက်ဝါသွားရတာပါ အစ်မလေး
ခကာနေ ဆရာတန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒါက အရေးမကြိုးပါဘူး။ ဟောင်နဲ့ဝကားပြောပါရမေ
ရှင်”

“မှာ!... ဘယ်ကဟောင်လဲ”

“ဒီမှာလေး... စံချွဲခင်ဗျာ”

“ဟင်!”

တစ်ခုသာ နွှဲ့မှာ ၈၂ ၂၀၅

ဘုရားရေး ခင်ဗျာနဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ အတိတ်ကာလ
တို့ မေ့လေ့ရှေ့နေခဲ့သည့် သူကို မျက်လျည်ပြုသည့်နှင့် ဟူလက်အ
တစ်ပညာများ ဤမြန်ကေလေးမှာရှိနေပြုလား၊ သုနှင့်ရှုရှင့် ပါ
ရှုံးတော်အံသွေနာရာလင်။ လိုက်သည့်နှစ်ပါသည်။ လုံးတို့မှာ
မျော် ဝိန်ကေလေးကို အထူးအဆောင်နှင့် လောက်နေပါတာ အမှန်
ပါ။

ခင်ဗျာနဲ့၊ ဒါဖြင့် အိမ်ထောင်သည်မြန်ကေလေးပါ။ မဖွေ့!
မြန်မြန်ရှာပါသည် မြန်ကေလေးကို၊ အတွေ့ကျွာထဲရာဇာ၊ အိမ်မက်
တော်ပါထဲကိုပါ ခေါ်မိရတယ်လို့။ ကြောက်စရာကောင်သည့် အပြုံးအ
အယ်ကိုမှာ လွှာကိုဝှယ်တာခဲ့မိရတယ်လို့ ‘ဘုန်းပြတ်အောက်မောင်’
ပါ။ အံဖွေလ်ပါပဲ။

“အစ်မလေး မှာနေပြီ။ ဒါ... ကျွန်ုင်တော်ရဲ့ Boss ပါ”

“ဟောင်ပါ၊ စံနဲ့လက်ထင်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျာဆိုတာကို စံ ကောင်း
ကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟောင်”

“မှားနေပြီ ဂို့ယ်က”

“နည်နည်ဆောက် ပေါ်ပေးပါရှင်၊ လူနာကို ဆောင်ကြား

အောင်ပေါ့မှာမိတ်"

ဆရာဝန်၏ ဘုန်းပြုရောက်လာပြီး၊ ဘုတ္ထံ ရှောင်စွဲကိုလိုက် ရလေ၏။ ရင်တွင်မှ နှစ်ဦးလျှောက်အတူ တာနှင့် ခံစားချက်တိုက ရှုတ်ခည်းဖြစ်ပေါ်လာလေစတေသာသည်။ ဘုရားရော့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ ပါလိမ့်။ မျှော်လင်ချက်က ရေပေါ်မှာ ပေါ်လာသည် ရေခြောက်လေးလို မျတ်ခန့်မြင်ပြီး၊ မျတ်ခန့်ပျောက်ကျယ်သွားသည်နှင့်ပါ။ ရင်ထဲ မကောင်းလိုက်တာနော်။

"ဒေါင်းထဲမျှေးပြီး အနိမ်ရင် စိုးရိမ်စရာဖြစ်မှာမိ ဒီတစ်ဦး တော့ စောင့်ကြည့်ခါမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... Special nurse ထားပေးပါမယ် ဒေါက်တာ"

"ဒေါက်ကလူတွေ့ ဆက်သွယ်ရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ့်နှင့် မိမိုးကလေးအဖော်လိုအပ်မှာမိပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဂျွှန်တော်တို့ ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်"

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဘုန်းပြုဆရာမက သုမ္မကိုဝစ်ဆေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ ရေရှင်က လိုအပ်သည့်ဆေးပေါ်ကို သိ ဝယ်ပေးရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ တာဝန်ကျ ပေးရင် ရောက်မလာခင် လူနာအနီးမှာ တစ်ယောက်ယောက် နှိမ်ထုတ်

တစ်နှစ်သာ ဇန်နဝါရီ ၅၀၇

တံခါးကို အသာဖွေ့စွဲ ဝင်လိုက်ပါတယ်။ သုမ္မက ဆေးရုံခုတင်ထက် လျှမ်နေပါဘဲ ခံစားမတ်မတိုင်နေသွှေ့ သူပြန်စ်လာဘာဘုံး မြင်နေရ လေသည်။

"လိုအပ်တာမှန်သွေ့ ရွှေ့လိုတာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ပေးနေပါ တယ်။ အခုလိုဖြစ်သွားရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အခု အေးကုသယေးနေတာကိုရော အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ထိပါ ကရိုက်ပြီး တာဝန်ယူဖော်မှာပါ။ တရာ့အွေ့ဆိုမှုံး စိတ်တူးဖို့ပါသော့၊ ကျွန်တော် ထို့ဘက်က လျဉ်းကြေားပေးစိုး၊ အသင့်ရှိနေမှာပါ"

မျှော်လေးပဲလျက် သွေ့ကိုဆေးကြည့်နေသွှေ့ပြီး ပြောလောက် ဆကားကို ရှုစိုးကိုရပါသည်။ တကဗ်ပဲ သူက သုမ္မတော်ပွဲနှင့် ရှိုးဆောင်တာ အတော်ဆေးတွေနေတာများလော့၊ မဟုတ်ဘူးပဲ ပြောဆင် ချော်ပြု ထို့ကေားကို သူမ ထပ်မပြာတော့ပါခဲ့။ ဆေးရုံခုတင် ဆိုရင်တန်မှာ နှိမ်ထားပါသည် လူနာမှတ်တမ်းကိုယျှော် ကြည့်လိုက် ပါတယ်။

'နွေ့ရိပ်စဲ' အသက်က (၂၈) နှစ်တဲ့ယေား။ ဒါဖြင့် သုမ အတိုလစ်မော်မြှောသွားပေမယ့် ဒေါင်းကိုထို့ကိုပြီး ဦးနောက် အျော်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးပဲ့လော့။ သို့သော် လွှဲကို 'မောင်' ဟု တစ်ခါလေးဒေါ်လိုက်ရုံဖြင့် ... သူရင်ထဲ နွေ့သွားခြောက်

၁၃၁ ကြောင်း

အသင့်ကြောင်းမီခြား။

“တကယ်ပဲ မမှတ်မိတေသာလား ဟင်”

“ဟင်!...ဘာကိုလဲ”

“ခံကိုပြု”

“ဟင့်အင်!...ခင်များ လူမှားနေတာပါ”

သူမ မျက်နှာ ကွဲပဲနေဖျက်ပျက်သွားခေါ်တဲ့။ ရွှေ့လဲတင်ယောဉ်
မျက်နှာနေကိုတို့မှ မျက်ချည်က ပါးပြောထောက်သို့ ပါက်ခနဲ ကျေလာလေ
တောာသည်။ အလိုအခေါ်ကြောင်းများ နိုင်လေသာနည်း။ ဒိန်ကာလေး
တစ်ယောက်၏ မျက်ချည်ကို ချုသည့် ဆိုသွေ့မီသည်လှက သုသာပြု
နေပြုလော့၊ တုပြုပြုပါသည်။ ရင်ခုနှစ်သံကိုတော် သောယ
ဝင်လာရတာပါ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အခန်းတွင်သို့ တင်လာပါသည့် အိမ်
သမီးတစ်ခြားနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ
ရပ်နေတာကို သတိမထားပါဘဲ လူနာရှိရာသီကိုသာ အာရုံးပို့ကြုံ
ရောက်သွားသဖြင့် သူက ဓမ္မလှမ်းကို ဇနာက်ရုတ်၌ ရှိလိုက်ရအောင်
၏။

“စု”

ရွှေပွေ့သာစာပေ

“မမ”

“ချိ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ စံရယ်။ ပြန်မလာလို့မိတ်ပူပြီး
စောင့်နေတာ၊ လူတစ်ယောက် phone ဆက်အသိပေးလို့ ဒီမှာရှိပြုနိုင်
သိလိုက်ရတာပဲ။ ကဲကြီးပေလို့သာပေါ့”

“မမ နေရတာသက်သာရဲ့လာ”

“အင်”

“နှင့်ကို ဘယ်သူလိုက်ပို့ ဟောတော်! ... ကိုအော့ပါ
လာ”

“ချိ”

“ကြော်စစ်!... ရှင်ထွက်သွားခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျိုးကြား
အမှုပြန်တွေ့ကြတာပေါ့လေ”

“ချိ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ”

“သူက ... သူက ... မောင် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘာ!”

သူ့လဲကိုမောင်းကို တရင်းဘန်းပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ
သည် ဒိန်ကာလေးကြောင့် အုံသွေးပြု၏ အုံသွားရတာပါ။ လာပြုပြီ

ရွှေပွေ့သာစာပေ

၂၆။ ၄၃ ထောက်

ထင်သာကို 'ကိုယ်ယူ' တဲ့ သူနာမည်ကို အတိအကျ ခေါ်လိုက်
တာမီး လှက တွန်းခဲ့ ပြစ်သွားရလေ၏။ သူမထံမှ တာမြှင့်သော
ခ်တိုးစိုးကြောင့် ထိခိန်းကလေးကဲ လက်ကို ပြန်ရတ်သွားလေ
တော့သည်။

တာတွေဖြစ်ကုန်ပြောလ သူ ဓမ္မချာမသိတော့ပါချေ၊ 'မျှော်
ပြန်လာခေါ်နေပြီးသူမြှင့် အေးရှုံးမှု သူ ထွက်နဲ့ရလေ၏။ ရင်တွေ
မွန်းကြပ်ပြည့်သိပ်နေတာ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၁၀)

တစ်ညာတဲ့ ဗိုထုံးမိသည့်နဲ့ ခေါင်းထဲမြှော်မလင်ပြစ်နေ
သေ၏။ သို့သော် ခေါင်းမှုးနေပါက ဒီအေးရှုံးမှ ဆင်းလို့မရဘုံး
သာမှ မဖြောသလို ဇန်နဝါရတာပါ။ မအောက်တည်းက လိုပိုမယ်ဆိုပြီး
'အေးရှုံး' ယူလာပေသည့်တိုကို (သာနှင့်အေးလုပ်ပြီး) အေးရှုံးတို့
နဲ့ လဲဝတ်လိုက်ပါသည်။

မရတဲ့ရဲမျှော်လင့်ခြင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သွေးတော်မြှော် လှက အားမရှိ
သော့သည့်နေပါပဲ။ မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။ ပြတ်သာစွာ ပြင်းဆန်ခဲ့သည်
သားလုံးတို့က နားထဲမှာခါးသည့်စွာ ဝင်ခဲ့ရသလိုပါပဲ။ 'ခင်ဗျား
ခြေလား။ ရင့်သည့်သည့်အသုံးအနှစ်ပါပဲလား 'ဟောင်' ရာဘီ၊ စိုး

၂၂၂ ၁၆ မေသနလျှိုင်

သက်သည့်အကြည်တို့က ；‘စ’ ကို တစ်ကြိမ်တစ်ပါမှ မဖြင့်ဖူသည့်နှစ်
ခိုင်းငွေ၊ ကြည့်နေခဲ့တာပါလေ။

‘မောင်’ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ ဒီမျက်နှာ ဒီကိုယ်ခွဲ။ အရာအမောင့်နှင့် ဒီအသံမျှကို ‘စ’ က မဖော်စိအောင် မဲ့နေတော့
မဟုတ်တာလေ။ အထူးဖြင့် ဘာ ဆာနာဆိုက်လာသည့် ‘မောင်’
ကိုယ်ရန်သင်သုတေသန ；‘မောင်’ မျက်နှာထက် မောင်စွာ ရှိနေပါသည့်
မြန်က်နက်လောက ဒီဘဝမှာမက နောက်ဘဝဆက်တိုင်း အမြဲ အမှု
ရွေးမည့် အမှတ်တရရုံးတာဘုံး၊ ‘မောင်’ မသိဘူးတဲ့လားကျယ်။

“စ”

“ဘွားကြမယ် ရှိ”

“ဘုတ္တိကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

ဒေါ်ကို ခံပြောသိမြဲသိသာ ခါလိုက်ပါပါ၏။ စောင့်လေ
ရော ဘာများ ထူးမှာတဲ့လဲ။ ကိုယ့်ကိုမယ်ပါတဲ့လဲ။ မဟုတ်ဘူး
သည် လူကိုမ နိုးမြေကျ ဒေါ်သင်းဖို့ ဒေါ်နှိမ်ပါတို့။ အချို့
ပုံပေးခဲ့သည့် ‘ဇွဲနိုင်’ မဲ့ဘဝက ကျွမ်းထိုးများကိုချုံဖြင့် ပျော်ခဲ့
ပြီ။ ရက်စက်ပါ၍ ‘မောင်’ ရယ်။

“ဒါဆိုလည်း ဉာဏ်တွေ့ လာကြိုမှာကိုတော့ စောင့်လို့
စံ။ ကောင်စလောက ဉာဏ်တည်းက မျက်စီမျက်နှာပျက်ပြီး စိတ်

တစ်ရွေးသာ ဇွဲနိုင် ၅ ၂၇

ဘေးမူနေတာ။ Taxi နဲ့ ပြန်မှာကို စိတ်မချုပို သူကိုယ်တိုင် လာကြို
သုတော်”

“အောက်ကပဲ စောင့်ကြတာပေါ့ ချိုရယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး စံရယ် ... တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေမှဖြစ်။ ဉာဏ်တွေ့
သာနေပါပြီ ခထေလာပဲ စောင့်လိုက်ပါဟယ်”

ခုတင်ထက် အသာပြန်တိုင်ချုပိုက်ပါ၏။ Night duty
ဆိုလာသည် ဆရာဝန်က ဘာမှ ထူးထောက်ခြား မဖြစ်ပါက မနက်ဖြစ်
ဆင်းလိုပြီဟု ခိုင်ပြုထားသောဖြင့် အချိန်မဇ္ဈာန် ပြန်လို့ရောင်ပါပြီ။ ဘာမှ
အတော်စိုက်ပါသည့် သူစိုးသောကိုသောကဗျာမှ ‘စ’ အပေါ် စိတ်မျှဖော်
ချိုသေး၏။ ရင်းနှစ်ဖော်ပြီး အတုပါဝ်ဖက်နဲ့ရောသည့် ‘မောင်’ ကဖြင့်
‘စ’ ကို နည်နည်းလေးတောင်မှ ရဲကြည့်ဖော်မရပါလာ။

ရင်းတွင်းမှ ရာခန်အောင့်ဘွားသောဖြင့် မျက်နှာက မဲ့ဘားရလေ
၏။ ဟိုပြန်ရောက်ရင်တော့ ပါရဂျုဖြင့် သာချာပြန်ပြရတော့မှာလေ။
အန်တိုင်ယောက်လိုပြီး ပို့ပြီး စိတ်မျှနေမှာအမြန်ပါ။ အေဝေးကိုဘားတိုင်း
ဒို့ကနေ စိတ်မချုပိုဖြစ်နေတတ်တာ မဟုတ်ပါဘာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စံ”

“ဟင့်အင်း”

“စိတ်ထဲ နာနေပြီလား”

“မိတ်ထဲနာနေပြီလာ” တဲ့၊ မေးရက်ပါပဲ။ နာချင်ပေမယ့်
မနာနိုင်တော့ ခေါ်သာလေး၊ ကြိုးနာခြင်းကဲတစ်ဖက်ဘူးမှာ အကျင့်
ခြင်ဆိတ္တာ ရှိမှန်ဘို့ အခုမှ စံ တကယ်သိခွင့်ရဲ့တောပါ။ ကိုယ့်ဘို့
ခဏတာသူသာ ပေါင်းပြီး ချိန်စုံပါသည့် ယောကျွှေးတစ်ယာကို၏
ချိန်ခြင်ကို ယုံကြည့်ခဲ့သည့် အရှာတ်စေယာကိုအဖြစ် မည်သို့ ရှုံး
ဆက်ရှုံးသန်ရပါမည်နည်း။

လှုပ်ရက်ပါ ‘အောင်’ ရယ်၊ ဒီလိမ္မာ အတည်ပေါင်းချိတွေ့
လည်း ချိန်သာဝံသိန္တ္တာ အဆက်ပြေတ်ထားခဲ့သင့်တောပါ။ လွှာ
လွှာယ်တွေ့၊ လွှာယ်လွှာယ်ကြိုက်၊ လွှာယ်လွှာယ်ချိန်ပြီး လွှာယ်လွှာယ်နဲ့
လက်ထပ်ခွင့်ဆုံးလို့ အနုလို အလွယ်တာက္ခာနဲ့ ထားချိန်ခဲ့ရာဘေးလေး
“စံ”

“ကိုယ့်ဂိုယ်ကိုယ် ဘာနှင့်တောင် မသိတော့ဘို့ဘူး ချိရယ်”

“နောင်တာဆိတာမျိုးကြိုးကိုတော့ မရဇေချုပ်တော့အမှန်ပဲ မဲ့
နှင့်နှေ့ကြားမှာ ဖွဲ့ကွွယ်ရက်တဲ့ အမဲကြော်အရာတစ်ရုံတော့ ရှိယ်
လိုင်ထင်တယ်”

“စံ ... စံ ... ဘာကို ဘယ်လောက်အထိ ချွေးလင့်
ပြီး နေသွားရမှာလဲ”

“ခက်လိုက်တာ၊ ကိုပေါ်ကိုလည်း ပြန်ထွက်သွားတာ

တစ်ခုသာ ဖွံ့ဖြိုးစံ ၁၂၁

အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက်ကြားမှာ၊ သူသာသိရင် အတတ်ဖောက်
ရှုဟု့၊ သူသာတယ်ချုပ်အရင်အခါးကိုကြိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့်
အောင်ဆွဲလို့ ခင်ခဲ့သေးတော်ကို”

“ကိုပေါ်ကို မပြောပါနဲ့တော့ ချိရယ်၊ သူသိလည်း ဘာမှ
ချိန်ပေါင်းမှာမရတာ”

“လီလည်း ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ တကယ်ပဲ
နှစ်ယွေးမောင် မဟုတ်သလို ခင်တည်တည်နဲ့ ဟန်ဆောင်သွားတာ
အောင်ရမှုပါ”

ဟန်ဆောင်တာတဲ့လေး၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူ့အောင် ဟန်ဆောင်
အောင် အမှုအရာချိရယ်မှာ၊ မဟုတ်တာ၊ သူမကို ငဲ့ကြည်နေခဲ့သည်
ချုပ်ဝန်းတို့မှ အောက်ခြင်းတို့က နှေ့ထွေးသည့်တက် ပြောင်းလှုလှ
အထိ မိမိတာ မျက်မြှင်ပါ။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ဝန်မခံချင်ရပါ
ဘူး။

“နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ စံ”

“ပြန်မယ်”

“ဘယ်လို”

“ဌာနကို ပြန်ရုပေါ် ချိရယ်၊ စံရဲ့နေရပ်က ဟိုမှာ၊ စံနဲ့
အထွေးလည်း အောင်မှာ၊ စံ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့တော်က တော်နေရာ

၂၆၁ ၁၁၁၃၁၇၈။

တည်နှစ်ခု ရှိနေတာပါ။ ဒီတော့ အိမ်ပြန်ရဲပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား”

“ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“အရင်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း ကျင်လည်ခဲ့တာ၊ ချိုရယ်။ ဒီလိုပဲ ရှင်သုန်နေရာဦးမှာပေါ့။ ဟင်း... ဒီနှစ်ကိုက မဲ့ အတွက် ကဲခိုးလွန်းတာ” ထင်ပါရဲ့”

“စံကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လော့ စီဆွာရောမှာ လူလိမ့်ခဲ့ရတယ်။ အောင်ကြံတယ်။ ပြဿနာပေါ်နဲ့နဲ့ကိုခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

“အခိုက်မှာမဲ့ နှလုံးသားကို အလိမ့်ခဲ့ရတာက ပိုနာကျင့်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

သူမ နှုတ်ဆိတ်နေဖိတ်တော့၏။ နှလုံးသားအလိမ့်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လိမ့်ညာယူသွားခဲ့တာမဲ မဟုတ်တာ။ မဲ ကိုယ်တိုင်ကိုက သူလေကိုလို လိုလိုလာလားနဲ့ ပေါ်အပ်ခဲ့မိတာဒါ၏ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပုံပေးခဲ့တာပါ။ မူးမျှးမိုက်မိုက်နဲ့ မျှောက်စိစိုတိနဲ့ တာပါ။ ယုံမှတ်မိသူမှာသာ အပြစ်က ရှိတာမဟုတ်ပါလာ။

ကြည့်စွဲ! ဘယ်လိုပြစ်ပြီး ‘မောင့်’ ရှိ အပြစ်မပြင်မိတာပါလိမ့်။ တစ်ကြံ့လိမ့်ညာခဲ့ပါက လိမ့်သူ၏အမှားဆိုပြီး ‘စံ

တစ်ရအော့ ဇန်နဝါရီ ၂၂၅၈

တိုယ်တိုင်ကိုက ‘မောင့်’ အပေါ်မှာ တစ်စက်ကလေးသော်မျှ အပြစ် ထတ်ရောက်ခဲ့တာလေး။ အချစ်သည် လူ၏အမြင်ကို အမောင်ဖုန်စေသည် ဆိုသည့်စကားလုံးက ဒက်ထိကို မှန်ကန်နေတာပါ။

‘လျှော့...’ နေ့နဲ့သား ‘မောင့်’ ရပါ။

“ရွှေးဘဝက ကုသိလ်နည်ခဲ့လို ထင်ပါရဲ့”

“အလို! ... ယောဂီလာသံ ပေါ်ဂီလာပါရောလား”

“မလောင်ပါနဲ့ ချိုရယ်။ ယောဂီမဝတ်နိုင်လို ဒီလိုစာတွေ

ရောက်သေးတာ မဟုတ်လား”

“တော်သေးဘာပေါ့”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမဲ”

“ဟော! ... ချာတိတ်လာပြီ”

‘ညီထွေ့သာ’ ရောက်လာပြီ့ ပြိုရန်ပြုပို့ကိုပါ၏။ သံပို့ကို သေချာမဖြိုးရပါဘဲ လျှော့ပတ်၍ ထုံးထားဘာနဲ့ အိုစာသည်ရှင်တော့ ပျော်နေလေမည်။ သယ်စရာ ဘာမှုမရှိသာဖြင့် ‘ညီထွေ့’ က သူမကို ဆာတွေပေါ်လိုက်လေ၏။ ကြင်နာရမည့်လှကာ ဥပေကွာပြုထားပြီး သူမိမာဖြင့် စေတနာဖြူဗုဒ္ဓာဖြင့် ကုတွဲရတယ်လို့။

“မမရဲ့ Səouse (ကြင်ယာ) ကိုအောင့်သီးမှာလား”

“ဟဲ!”

“ဘာပေါက်ကရပြောမှာလဲ။ အိမ်ပြန်ပါမယ်ဆိတာကို”

‘ချိ’ က မျက်နှာပြည့်စုက်သဖြင့် ‘ညီထွေ့’ ကော်မွားလင်။

Special room ထဲမှ အတူထွက်လာခဲ့ပြီး ၅၇၆ ပြင့် အောက်ထင်၏
ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ မကြာခကာ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် မြို့မှာမှ ‘မောင့်’
ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည် နှစ်ကိုယ်တွေ ချမှတ်မှာဖြင့် ဘယ်တော့မှ ပြန့်မပါ
တော့သလိုပါလေ။ ၁၀၂။သည်ကာလတစ်နှစ်ကျော်အကြော်မှာ၊ ‘နောက်
စံ’ ၏ ချမှတ်ခြင်းတို့က ကြော်အက်ကွဲပြီး ပြောက်ကျယ်သွားကြလေပြီ။
အားတင်းထော့ခဲ့တာအမှန်ပါ။ လင်ယောက်ရှားမရှိခဲ့သည်
ကာလအတိုင်းအဟာရလေးမှ ကိုယ်စိတ်နှင့် သုံးပါးအတိုင်း သွားလော့
သိခဲ့ပါ၏။ လွယ်လင့်တကူ လမ်းဖွင့်ပေါကြတဲ့လုပ်ပေမယ့် မျက်စီ
စုံပိုတ် ဒုတ်တိုးဝင်ပိုစေရန် အရှက်တဲ့ရားတို့က အခွင့်ပေါ်ခဲ့ပါရေး။
တစ်ယက်တာ ချမှတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ချမှတ်တာပါ။ ထာဝရ မပျောက်ပျက်
နိုင်တဲ့ မေတ္တာမျိုးနှင့် ပုံအပ်ပေါ့တာပါ။ နိုင်ကျော်ရည်ရွယ်ပြီး အနှစ်
များမရှိပါဘဲ ဘဝတစ်ခုကို ‘မောင့်’ လက်ထဲ နှင်းအပ်ပေးခဲ့တာပါ
ကျယ်။

အခုတော့ဖြင့် မေတ္တာမျက်လေ့လေးလည်း မျှောက်ဆောင်း
ချမှတ်ခြင်းသံပင်လည်း လကျလေပြီ။ ဘဝ၏စံအောင်သည်လည်း

‘တစ်ခုအသာ ဇွဲးမှာ ၆၁၂’

ပြုပျက်သွားပြီကော်၊ ‘နောက်စံ’ ၏ ကံကြမှာက အုပ်စီးဖြင့် ဖုန်းများအား
နိုတာခြင်းကြောင့် ထိုပို့သွား မီတော်လောင်သိမ်ကနေ ‘မောင်’
ရှုံးထွက်ရောင်ပြုခဲ့လေသလား။

“စံ”

“ဟင်”

ကာခံပါတာကိုထိုင်လိုက်ပေမယ့် လွှန်စိုးတ်မက်တဲ့လို ဖြစ်
နေသဖြင့် ‘မောင့်’ က လက်မောင်းကို ကိုင်လှပ်၍ သတိပေးလိုက်
သော၏။ ပြည့်မြှောက်ချုပ်လိုက်သည့် တစ်ခုနှင့်ပြုတ်နှယ် မျက်လှည့်
အန်လွန်းသည့် ဘဝပါပဲ။ ကဲ့အတ်ဆရာတ်အလိုက်အတိုင်း ‘က’
ရှိခဲ့သည် သူမတို့၏ ဘဝအောင်ထောက်ရောက သဲတစ်မှုနှင့်နှယ်၏ ရောတစ်
ဓမ္မားနှယ် လေ့လာ လွှုံးပျောက်ပျက်ပြုပြီး အရာမထင်ခဲ့ဘဲလေပြီ။
‘သွေ့’ ‘စံ’ သိပ်ချမှတ်ရတဲ့ ‘မောင်’ ရယ်။

“မဖြစ်တော့ပါဘုံး၊ နှင့်ကို ဒီတိုင်း အိမ်ပြန်ခိုင်းရင် အိမ်ပြန်
အရာက်ဘဲ လမ်းမှာပဲ ပျောက်သွားလိုပ်မယ်”

ဒါဆိုလည်း အေးသွားတာပေါ့ ‘ချိ’ ရယ်။ ရောန်သာ
သွားလိုက်ချင်ပေမယ့် နှလုံးသားကို ဦးစားပေးသည့်အချွဲယ် မဟုတ်
ဘြေးဖြင့် ရင်ကျက်တည်းဖိုင်ခြင်းအသိဉာဏ်က ဦးနောက်ကို ထိန်းချွဲပါ
မြတ်ဘာမို့ ထင်ရာမစိုင်းနိုင်ပါ။ သူမ၏ဘဝထဲမှာ အန်ဘေးယ်

၂၂၀ ၈ မယသွေ့မောင်

တစ်ယောက်ရှိနေသေးတာ မဟုတ်ပါလာ။ သတ္တိကောင်းကောင်း ချုပ်ပါ ‘နွေ့သိပ်’။

“ဒေါက ကားနဲ့ပဲ ဟိုအထိ ဝါလိုက်စိုးပေးမယ်”

“မလေးတို့ မိန့်ကောလေးနှစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်ပါမယ်၊ စိတ်မချုပ်ဘူး ကျွန်တော်လိုက်စိုးပါမယ်”

“မဟုတ်ဘာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ညီတွင့်ပြောတာမှန်တယ်။ မွေးပို့ကို မပြန်ဖြစ်ဘာ ကြောတာနဲ့ မဆောက်ဖြစ်ဘူး။ ဝါတိုးမောင်နှမတွေ တစ် ပတ်ဆယ်ရှုက်လောက် ခနီးထွက်ကြတာပေါ့”

“Ok! Allright. Good Idea ပဲမလေး။ မဇ ဒေါမယ် မဟုတ်လား?”

“သို့... ထိုက်စိုးမယ်သူကဲ့ ပြောရသေးတယ်”

“မိတ်ဘတ်မကျိုးနဲ့ မမရှိ။ အချိစစ်မှန်လျှင် မေတ္တာလောက် ဘယ်သောအခါမျှ မဖြောင့်ဖြေားဘူးတဲ့၊ အကျွေအကောက်၊ အိုး အမောက်၊ အလိပ်အခေါက်တွေ တအာများဘာမျှ”

“အမယ်လေးဟယ်... ပြောနေလိုက်တာများ ဘုရားယို့အား အချိစသေနေရာကြီးထင်နေတယ်။ အချိစဝါးတွေရေးနေ့တွေရေးဆရာမဂ်ကို ဆရာလုပ်နေရလား၊ နှင့်တော့နှေ့မယ်”

တစ်ရုသော နွေ့သိပ် ၂၂၁

“စေတနာပါ မလေးရယ်။ မမရင်ထဲ ထည့်သိတာရသမှ လေးပေါ်တဲ့ခံစာချက်တွေကို မျှဝေယူပြီး ပေါ့ပါးစေချင်လိုပါ။ မမနားလည့်ရာပါများ”

“ဒါနဲ့ပဲ နောက်ထပ်အသည်းကွဲဗောတ်လေး၊ ထပ်ထွက်လာတော့မှာပဲ”

“မရေးပါဘူး ချို့ရယ်။ နှင့်တို့မောင်နှမတောင်းဆိုတာ၊ အတ်လမ်းမျိုးပဲ ရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“တော်တယ်၊ ဒါမှ my best friend”

“သည်သည်လျှင် ကဲကဲဆတ် ချုပ်ပြတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း ရေးပြုလိုက်စိုးပါ မဟရာ၊ အားတွေအပြည့် အံသိပ်ပေးပါရမဲ”

“ရှုံးပါ ညီတွင့်သာ”

ကားလေးထဲမှာ ရယ်သံတွေ ထွက်လာပါတဲ့၊ လိုက်မရယ် ဖြစ်သော်မြား၊ သူမ ပြောရုံးတော့ပြောပြီးဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်အပူတွေကို သုတေသနပါးထဲ မတူးစက်စေချင်ပါလေး။

တို့လာပြီး အောင်ဟစ်ပါက်ကွဲလာသဖြင့် မနည်းကြီး ချီးနှစ်နေရပါ၏။ အိမ်မှာလည်း ဘွားမေးရို့မိအောင် ဟန်ဆောင်ထားရတာက အဘယ် မျှ နေရခက်ပေါ်သလဲ။

“မင်းကို ပါပြောတယ်လဲ။ ပါကိုယ်တိုင်လိုက်ချင်တာကို မင်းတားခုံလို ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ မင်းအာပြိုပဲ”

“ဟိုးထားပါ Boss ပဲ။ ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါရတော်း”

“ဘာပြေားမှာလဲ”

“သေးရုံမှာ လူနာမှတ်တစ်ဦးရှုံးလို စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်ပဲ”

“အဲဒီတော့”

‘ရဲရဲ့’ ကော်လံကို ဆုတ်ကိုင်ထားပါသည့်လက်က အနည်း ယောက်လျော့သွားပါ၏။ သို့သော် လုံးဝတော့ လွှတ်မပေးသေးပါလေ။ ဒင်းတို့ အသုံးမကျတာနှင့်ဘဲ အစီအစဉ်တွေ အကုန်ပျက်ကုန်တာ ဖုံးတော်လာ။ ကုန်ဆိုကိစ္စဟုတ်တာတောင်မှ personal ကိစ္စလေဆို အဆင်ပြေအောင် မလုပ်နိုင်ရတယ်လို အသုံးမကျလိုက်တာနော်။

“ဆက်ပြောလေကွာ”

“အိမ်လိပ်စာရတာနှင့်ပဲ အိမ်ကိုလိုက်သွားခဲ့ပါတယ်”

“တွေ့ရောလာ”

“မတွေ့ဘူး ခင်ဗျာ”

ရုံးခန်းတွင်းဆို ဝင်လာပါသည့် ‘ရဲရဲ့’ ကို မျှော်လင့်တကြုံ
ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မနက်ကတည်းက လူက ဂနာမဖြော်ဘဲ တစ်
နေရာတည်းမှာမထိုင်ဖြစ်သလို မကြာခဏ ဟိုဒီလမ်းထလျောက်ဖြစ်
နေခဲ့တာက အရှုံးတစ်ယောက်နှယ်ပါပဲ။

“ဘာတဲ့လဲ”

“အေးရုံမှာ သူ မရှိတော့ဘူး Boss”

“ဘာ!”

ဒေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါမည်
ဆိုသည်ကို ပင်ပန်းသည်ဆိုပြီး ကုမ္ပဏီမှာနေခဲ့တာလေ။ စိတ်ထ

၂၄၁ မမသုဒ္ဓကင်

“ဘာက္ခာ!”

“ဟိုလဲ ... အခါအစ်မလဲကဲ ဒီမှာနေတာမဟုတ်လို့
နယ်ပြန်သွားဖြတဲ့”

“မင်းတော့လား”

“GM”

ရတ်တရဂ် ရောက်လာပါသည် သူ PA ကြောင့် ‘ရရှင်’
ကို ရန်ရှာနေသည် စိတ်က ပျက်လေပြီး ဒါကြောင့် ဒီမှာ ဒီကိုစွဲလို့
မနိစဉ်ချင်တာမဟုတ်လား။ သူကိုယ်တိုင် မလုပ်မိတာနှင့် အကျင့်
ကမောက်ကမ ဖြစ်ကျင့်တာလေး၊ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွင်မှာစိုး သူကိုစွဲလို့
ဆောရပ်ကာ ‘ထွေး’ ယူလာဆေးသည့်အပေါ်ထဲ အာရုံစိုက်လိုက်ရပါ၏

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်၊ ‘ဇွဲရိရိစ်’ က ကိုယ်ကို ‘မောင်’
ဟု ခေါ်သံကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲခနဲပြီး ဘာပြောရမယ်မှန်ဆယ်
ခဲ့တာစိုး လုပ်မြှုပ်ဟု ပြောစီခဲ့တာပါ။ (၆) လကော်ကာလကို အတိအကျ
မူနှုန်းသည့်အတွက် ထိမိန်ကာလေးကို နည်းနည်းလေးသော်လူ မမှတ်၍
ခဲ့ပါခဲ့။ သူမ သူငယ်ချင်ကာပါ သူကိုရှင်နှင့်သည်ပုံစံပြု၍ နှစ်ဆယ်
စကားပြောခဲ့တာစိုး ဒီကိုစွဲက သူသိစိုး နီးစပ်သွားသည့်နှစ်ယ်ပါ။

“တောက်! ... ညွှေလိုက်တာ”

“ခံစွမ်း”

တစ်ရှာသော ဇွဲရိရိမှု ၂၂၅

“ဒါကိုယ်ငါပြောတာ၊ ဒါ စစ်ပေးရမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် GM”

“ဒါဖြင့် ထားခဲ့”

“အဲဒါက ညာနေအပြီးတင်ရမယ့် တင်ဒါဟာရှင်နှစ်ပါ GM”

“အောင် ... ညာနေရရှင်ပြီးရော မဟုတ်လား၊ လျှေက
အောင်ပြန်ပြီး သွားတော့”

“ဟုတ်! ... ဟုတ်ကဲ့”

‘ဝဏ္ဏ’က ရုံးခန်းထဲမှ ထွေကိုသွားလေတော့၏။ ယူတိုင်
အတ်တပ်ရပ်၍ စောင့်နေပါသည် ‘ရရှင်’ ကို လက်ယပ်ပြု၍ အနီးသို့
သာရန်၏လိုက်ပါသည်။ (၆) လတာ ပျောက်ခဲ့သည်ကာလကို ပြန်
မှတ်မိရန်အတက် လမ်းစရာတွေကာမှ ဒင်အသုံးမကျလို့ လမ်းစက
ပျောက်သွားရတာလေး။

“ဆက်ပြော”

“များ”

“ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ မစုစုစ်ခဲ့ဘူးလော့”

“အဲဒါတော့”

“ပြန်လည်ပေးလိုက်တဲ့ ဟစွဲ့ထုပ်နဲ့ Handsét ကစွဲ”

“အဲကိုတော့ အဲဒီအိမ်မှာပဲ ပေးခဲ့ပါတယ်။ အောင်မလေး

၂၆ မှုသနပိုင်ယောက်

ဆိုတဲ့ အမြန်ချေထိစွန်း ဖို့ပေါ်လိုက်မယ်တဲ့”

“တောက်! ... အသုံးကိုမကျဘူး၊ အဲဒီဇီဝရှင်အသုံးသိ
ကို သေချာမေးခဲ့ပါဘာ”

“အ! ... မမောချိန်ဟိုကောင်လေးတို့ပါ အစ်မလေး
အိမ်အထိ ကာနွှေခရီးထွက်ပြီး လိုက်ထိနေလို့ အလုပ်သမားတွေ့
တွေ”

“တာဘူး!”

“ခွဲစ်!”

ဓမ္မာဂါးဖန်တီးကို နံရုံးတို့ ပါက်လိုက်ပိုပါ၏၊ မျှော်လုပ်နည်း
အလင်းရောင်ဖျော်ဖျော်သောက သူရှေ့မှာ ဖျော်ခဲ့လို့လာပြီး ဖျော်
ဖျော်ကျော်သွားရလေသည်။ ‘စ’ တဲ့လား Accident ဖြစ်ခဲ့တော်
သေချာလေးတောင်မှ မတောင်ပန်ခဲ့ရသေးပါ။ ‘မောင်’ ဟု
စိသေသကြောင့် အတိတိကာလ လျှို့ဝှက်ချေကို ရှာနိုင်ဖို့အတွက်
အလင်းပျော်ပျော်သော ပေးခဲ့ပြီး မြေရာမျောက်သွားတာများသိ
‘နှုန်းရှိ’။

“အသုံးကိုမကျဘူး၊ ဒီလောက်လေးမှ သုံးစားလိုမရှု
မင်းကို သာများနိုင်းလို့ရမှားလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ် Boss! ကျွန်ုတ် အချိန်ပို့ဆောင်

တစ်ခုထောက် စွဲပြီးဘူး ၅၂၇

သွားတာမှန်ပေမယ့် သူတို့က မနက်အစောင့်း ထွက်သွားတာဆို
တော့”

“ဘာကွဲ! ... ဘာများ အချိန်ပို့လိုလဲ။ သုံးစားမရတဲ့
နှောက်၊ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး Aircon Bus နှော့သွေ့စွဲတောင်၊ စုံမိုး
လို့ ရရှိနေသေးတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှေသွားတော့ ငါက ဘယ်နေရာမှာ
ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ”

“Boss ပြောတော့ အစ်မလေးကို မမှတ်မိဘူး၊ မသိဘူး
ခို့”

“အေးလေ ... အဲဒီကြောင့် မူးနေတဲ့ဘူးဆိုကို ရှာတွေ့
ခဲ့တော့ပဲ့။ မင်းအသုံးမကျလို့ ကောက်ရှိပုံထဲ အပ်ကျပောက်ခဲ့တာ၊
အိုအိမ်ရောက်တာတောင် သူနေတဲ့နေရာကို သေချာမစုံစုံခဲ့ဘူး၊
မြို့တို့ရောက်ရဲ့”

‘ရဲရှင့်’က သူ ပုစ်ပျော်နှစ်နှစ် ပြောဆိုနေသွား ပေါင်းလှုပို့ခို့
ခဲ့လေပါ။ ဇီသထွက်ရောက်လွှာပြီး ဘာအကိုယ်မျိုးပါတယ်၊ သူကို
သီးစားချင်၍ ပါးအိုးကလည်း လို့စေကို မပေါ်ဘဲဘူးနဲ့ သီနေသူမြင့်
ခိုးမှာ ကလိုကလိုဖြင့် နေလို့မရတော့တာခဲ့။ မင်း ဘယ်လိုလဲ
နှောလေးရယ်။ လုကို အိုးမက်ထွေထဲမှာ ဒုက္ခပေးခဲ့မှုများက အော့
ပြု့မှာပါ နေမှတ် ထိုင်မသာဖြစ်အောင် ပြုစားခဲ့ရတဲ့လို့”

၂၂

၈၁ အလယ်ချိုင်

“အဲဒီအိမ်မှာ မရရအောင် ဖိစ်ပေးပေး”

“မျှ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီတစ်နည်းပါးတော့တာကို”

“ကျွန်တော် သေခြာမေးခဲ့ပါတယ် Boss ရယ်။ အတေသာမားတွေက လုံးဝမသိတာပါ။ ပြီတော့ အဲဒီအိမ်ရှင် မမေ့ချို့တော့ ဆိုတော့ သူတို့သူးတာ နှစ်ပတ်တန်သည် တစ်လတန်သည်ဆုံး”
“တော်က!... တော်တော့၊ ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“တို့တို့ပြောပါ Boss ရယ်။ မမေ့ချိုးနားထဲ ပြန်လည်မှာနဲ့လိုပါ”

ကြည့်စ်း! ဒါကျို တယ်သိတယ်။ ဘွားမေ ခန့်ပေးသော် လူတွေဆိုပေမယ့် သူ driver ရော ပျော် တွေပါ နှစ်ယောကို သူ သိနေပါ၏။ သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှကို ဘွားမသိအောင် ဖုံးထားနိုင်တာကြောင့် ဒီကိစ္စတွေကို တို့တို့တို့တို့ စုစုပေါင်းလို့ရတာ မဟုတ်ပါတယ်။

“ဒါဆိုလည်း သူတို့ ဘယ်အသိပို့ပြန်ရောက်သလဲဆိုတယ် လူလွှတ်ပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းထား။ ဒါပဲလုပ်လို့ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲပါ Boss”

“သီဟာရေး”

“Boss lunch စားဖို့ ထမင်ချို့ပြန်ယူနေပါတယ်”

“ဘွားတော့ ငါ အလုပ်ဆက်လုပ်ပြီးမယ်”

“ဖြစ်ပဲ့မလား”

“ဘာကိုပြောတော့လဲ”

“Boss သေခြာအာရုံမစိုက်ဘဲ စစ်နေတာ အဲဒီ file တစ်ခုကို လျော့မှုလျော့သေးတာ”

“အဲဒီ မင်းကြောင့်လေး၊ မင်းလုပ်လို့ အာရုံစိုက်လို့မရ ခဲ့ဘူး”

“အစ်မလေးကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ! ”

“Sorry! Boss ... အခုပ်သွားပါပြီ”

တာပွဲထက်ရှိ စာမည်ဖော်တံ့ဖြင့် ထုရန် ပျော်ချို့လိုက်သဖြင့် အောင်းတွင် ‘ရဲရှင်’ အမြန်လော်လေတော်၏။ သူအမိန့်ကို ခံယူတတ် သည် ဝန်ထမ်းကို အလွယ်တကူ၊ အလုပ်ဖြတ်လို့ ရပါမလား။ ယောက်စာစာဖို့အတွက် ဘွားမေက အဖြေတော် ထွက်ချို့ပေါ်လို့ဖို့ အောင်းတို့ မစားချင်ပေးမယ့် စားရကတော့မှာပါ။

လူဝိုင်တာ ကိုယ့်ပို့တော်ရှိပို့နိုင်းခန္ဓာကိုပေါ်မှာသာ ရှိနေရမှာလေး။

အရုဏ္ဏဘူမ်း ဘွားမေအတွက် အသက်ရှင်ပြီ အစိန်နာခံရပ်တော်နေ့၊ သည့်လျှော့ ဖြစ်နေခြားပိုလို အချိန်မှတ်စား၊ အချိန်မှတ်ခါပ်၊ အချိန်မှတ် အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် ဝက်ရှုပ်လိုသာ ရှင်သန်နေခြားမို့ အနာကတဲ့ လူသားနယ် ဖြစ်နေချပါတဲ့။ ဒီရုံးအတိုင်း ဘယ်အသက်အဆွဲယ်ထိများ နေသွားရမှာပါလိမ့်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Lunch စားလိုပါပြီ Boss”

မဲ့ခန်းတွေမဲ့ ဝင်လာပါသည့် ‘သီဟ’ နှင့် ‘ရေရှင့်’ က အညွှန် သိသနနိစာများထက်မှာ သူတေန့်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးလေသည်။ ဖူး နှင့် အောက် ဟင်းလျော့တို့က မွေးမြှေနေသော်ငြား အစားအေးချင်စိတ်က နည်းနည်းလေးမှ မရှိပါချော့။ အစားအသောက် နေစဉ် စားရတာ၊ ရောက်သက်သွားနိုင်အတွက် စေးတွေ့ကို နေနော်သူ မှန်မှန်သော် နေရသည့် ဝင်မှ အမြန်စုံး ကျွော်လွှတ်ချင်ပါခဲ့။

“Boss”

“ဟင်း! ... စာချင်စိတ်ကိုမရှိဘူး”

“စေးသောက်ရှုံးမှာမို့ နည်းနည်းပြစ်ဖြစ် ဝင်အောင်စုံလိုက်ပါချာ”

“စိတ်မှ မချုပ်သာတာ။ ဘယ်လိုစားလိုဝင်မှာလဲ”

“ကျွော်တော်တို့ကို မေမေကြိုးပြောတာ မခံစေချင်ရင် နည်း ညျှော့တော့ စာမြှုပ်အောင်စာလိုက်ပါ Boss ရယ်”

“တဆိတ်ရှိ ဘွားမေနာမည်နဲ့ ဂါကိုချုပ်စိုးနေကြား၊ ကောင်း သိသိလား၊ မင်းတို့ကို အလုပ်ဖြေတို့၊ ငါတွက်ပြေးချင်တယ်”

“များ!”

“ဘယ်လိုပြေးချင်လိုလဲ Boss”

“အဲဒါ မင်းတို့သိစိုး မလိုပါဘူး”

“အစ်မလေအဲသာတင်းကို ကျွော်တော်တို့ အမြန်စုံး ခံစေမှု သော်မယ် Boss ရယ်။ စိတ်မဆိုးတော့ပါနဲ့”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ၊ အသက်မရှင်ချင်တဲ့လိုက်တော့ အုပ်စုံအောင် စောင့်ရှောက်နေပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ မထား ပါဘူး။ စိတ်ကုန်တယ်”

နှင့်မှ တရစ်ပြောလိုက်လေမယ့် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အဲ့ရှိရာသိသိ ထနဲ့ရေပါတဲ့၊ မစားချင်လည်း အတင်း မရမက ပါချုပ် သူပါလော့၊ ကြောပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ထားပေးချိသည့် ထမင်းက ဖြော်အမောက်ကြီးစိုး ချိုင်ထဲသို့ ပြန်ခဲ့၍ ထည့်လိုက်ရပါသည်။ အုပ်စာ လက်မက်ခြောက်နှင်းထားပါသည့် ရေနေးကို တတ်ဘူးဆုံး ပြုက်ထဲသို့ အဆင်သင့်ထည်းပေးလေ၏။

၂၅ ၁၀၁၂၂၆

အစာအသောက် ရွှေဘတ်သည် သူ့ကို ဟင်မျိုးစုံဖြင့်
ထည့်သွယ်လိုက်သည် ဘွဲ့အပေါ်၊ ဒွန်ခက်ရင်နှင့် တာရလွယ်ကြော်
အသာဆင်ဆတွေ ချက်လေးလိုက်ပေါယ့် သူက ချို့ချို့စ်စပ် အရသာ
မျိုးတို့ကိုသာ တာချို့တာပါ။ ထမင်းတာ၊ ရတာထုတ်ကို ခေါက်ခွဲလို့
အဆည်တို့ကိုသာ စာလိုက်ချို့တာပါ။ ချို့ထဲထည့်သယ်လို့ အဆင်ချွဲ
မည့်ဟင်ဆိုက သီပြန်ဟင်ဆတွယာဖြစ်ပြီး ဟင်ချည်ကပြင့် ပါဝင်
ပါချေ။

ဒေါ်မှ ထံမြင်းစာဖွဲ့မှာ ဖွေယူယ်ရာရာဇေားတာ၊ ချင်စွဲယ်
ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ယေးသည် အိမ်ရှင်မသာ သူဘာတထဲမှာ ရှိခဲ့လျှင်
အဘယ့်ဖွဲ့ကော်လိုက်မှာပါလိမ့်။ အိမ်ပြန်ခိုင်မှာ အိမ်သာကို ပြောလျှင်
အောင့် နေ့စဉ် စောစော အမြှေပြန်ချင်စိတ်မှာပါ။ ပါပြင်ထက်ရှု
သနပ်ခါန်လေး ရှာရှိက်ရင်း တစ်နေ့တာ မောပန်ခွဲမှုသည်
စိတ်ကို အပန်းဖြေစေမှာလော့။

“နွောင်ပို့”

‘ဟော’ လိုအော်သံလေးကို အထပ်ထပ် အခါခါ ကြာယောင်
နေမိတာ။

စိုလဲလဲရည်ရွှေမှုနေပါသည် မျက်ဝန်းတို့၏အကြည်တို့
အကြိမ်ကြိမ် မြင်ယောင်နေမိတာ။

တစ်ရွော ၄၇၆၃၉ ၂၃၈

တကယ်ပဲ ကိုယ်က မင်းနဲ့လက်ဆင်နဲ့သည် သတိသားသာ
အစိုးအမျိန်ပြုစွဲလျှင် သျိန္တ်စရာ စံအိမ်နှင့်တော် တစ်ဆောင်ဟော
ကိုယ့်ဘဝမှာ ရှိခဲ့မှာပေါ့နော်။

လွှဲတဲ့လွှဲတဲ့လပ်လပ် လွှဲအိပ်ပြီးလိုက်လို့ရတာပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း... မအိပ်ပါဘူး၊ လမ်းက ဒီလောက်ကြမ်းနေတာ၊ ဘယ်လိုအိပ်လိုပျော်မှာလဲ”

“ဒါ အနောက်မှာ ဆင်းထိုင်ပေးမမလား”

“နေပါစေ... ရတယ်ချို့”

“မမ ပျော်နေပြီးလား၊ သို့ချို့ဖွင့်ပေးမယ်လေး၊ ဘမူရေးဖို့ စိုးတာခဲ့ပဲအောင် တစ်ယောက်တည်းနောက်မှာ စီးပိုင်းထားတာပါ”

“အံမယ်... ညီတိုကားမောင်းရင် အိပ်ရိုက်မှာဖို့လို ချိုကိုပါ ရွှေ့မှာခို့ဆိုင်းထားတာပါနော်”

“ဟင်းဟင်း... ဒါတော့ သို့သားပဲ”

“စဲက စာရေးရှင် တိုင်းဆိတ်လည်းရေးတတ်တယ်၊ သို့ချို့ ဖွင့်ထားပြီးလည်း ရေးတတ်တယ် ညီတွင့်ရှိုး။ အိုက်က ရာန်ဝင်္ခြား တဲ့”

“မိုက်တယ်ကွာ၊ မမ စာရေးတာ သေချာကြည့်ပြီးမှပဲ”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“မမက ဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှို့နေရင် ဘာဓား အေးလို့မရဘူး”

အခိုး (j0)

ကားလေးက အမြန်လမ်းမကြီးထောက်မှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးဇွန်လေး၊ မနက်တော့တော့ထွက်ခဲ့ကြသဖြင့် အပြင်မှာ အလင်းရောင်က ပြုပြုလေးသာ ရှိုနေသေးပါသည်။ ‘ညီတွင့်’ နှင့် ‘မေချို့’ က စာစ်လှည့်စီအလှည့်ကျ မောင်းပေးသာဖြင့် ခရီးက သိရိမကားနိုင်ပါ။ ထိုင်ခုကို ခပ်နို့ပုံစံဖြင့် စီခဲ့ရသာဖြင့် အိပ်ချိုင်စီတ်က ဖြစ်နေပေမယ့် ကားမောင်းနေသည့် ‘ချို့’ တို့ကို အားနာသဖြင့် မအိပ်နိုင်ပါချော့ “ချို့”

“ဟင်း”

“အိပ်ချိုင်ရင် အိပ်လိုက်ပါလား၊ တစ်ယောက်တည်း

၂၃၆ ၁ ထောက်မောင်

“ဟောများ!... မမရှစ်ခုပဲကြီးနေတုန်းက ဘယ်လိုများ
အန္တာတာလဲ”

“ဟဲ!... စံက ကိုဖော်မရှိတော့တဲ့အချိန်မှ စာစရေဆဲ
တာ ညီတွင့်ရဲ့”

“သော်... အကျော် မမရယ်”

သတိရအောင် အမည်ကို ချုပ်ကြပြန်ပြုလား၊ ‘စံ’ ခုအဖြစ်
က တကဗုံးကို ဆိုလွန်ပါရဲ့ ‘မောင်’ ရယ်။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို မျက်စီ
ရွှေတွေ့နေပေမယ့် ကိုယ့်ကို မူတ်စီတဲ့အားဖြစ်တဲ့လေ။ အသက်တော်
ချုပ်ပါတယ်ဆိုသည့် စကားကို ပြောခဲ့သည့် လုက ‘မောင်’ မဟုတ်
တော့သည့်နှင့်ပါ။ အဘယ်မျှ ဤသို့ ပြောင်းလဲခဲ့မပါသလဲ။

‘မောင်’ ချုပ်ခဲ့တဲ့ ပိုနဲ့ကလေးကို လုံစေ မူတ်စီရတော့
အောင် ‘မောင့်’ နဲ့သားက အေးစက်ခဲ့လေသလား၊ ဆုံးကိုင်စီတဲ့
လက်ကို အသာဖယ်ချုပ်စီပါ။ ထရ်လိုက်ပါသည့် ဟန်က တစ်ကြိုး
တစ်ခါမှ မရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည့် သုစ္စမြေးနှင့် ပိုမ်းကားလွန်းခဲ့တာလေး
အတွေ့နှင့်အတွေ့ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ့ ခံစားရင်း နာကျင်သွားရပါ၏။

“မန်ကိုက ဘာမှမစားခဲ့လို့ ဆာနေပြုလား မမ”

“ဟင့်အင်း... မဆာပါဘူး”

“ဘာရင်ပြောနော် စဲ။ Coffee သောက်ချုပ်လည်း ဖျော်စေး

တစ်ခုသော ဖွံ့ဖြိုးမှာ ၅၂၈

လိုဂုဏ်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေဒွေးဖြည့်လာပေးတယ်”

“မသောက်ချုပ်ပါဘူး ချိရယ်။ Pionia ရောက်တော့မှုပဲ
တစ်ခုရုတ်တဲ့ကြတာပဲ့”

“Ok လေ”

‘နေပြည်တော်’ နှင့် ‘ရှမ်းပြည်နယ်’ ဘက်သွားရာလမ်းခွဲ
လမ်းခွံမှာ ဖွံ့ဖြိုးသည့် စာသောက်နှင့်မှာပဲ ခန့်ခွားတိုင် စာတတ်တာ
နဲ့ ထိခိုင်မှာပဲ စာဖြစ်လေသည်။ သူမက သွားရောစာများရတာထဲရှိ
ထမင်းဟန်ကိုသာ ပြုကြောက်ပါ၏။ အာအားပြုစာသည်ထမင်း စာ
မထင်တိုင်း ဆွေးပေါင်းချင့်က ကျေတတ်တာနဲ့ ဒါဂိုလ်တော့ ဂရို့ကိုရလေ
သည်။

“အန်တိဝင်ယော မျှော်နေမှာထင်ပါရဲ့”

“မျှော်ရုံသာယ်ကာမှာလဲ။ ပြန်လာတော့သေချာရင် အစား
အသောက်တွေ ကြိုပြီးချက်နေလောက်ပြီ”

“အတော်ပဲ... ခရီးပန်းတာ ဆာဆာနဲ့ အဝစားရမယ်”

“ဟိုရောက်ရင် မမချက်ကျွေးမှာလဲဟုယူရင်”

“အလို့!... မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ပါမဲား။ စံက အချက်
အဖြူတဲ့ ဒီလောက်မတော်ဘူး ညီတွင့်ရဲ့။ ကိုဖော်ရက အချက်
အဖြူတဲ့မှာ Special ပဲ”

“သွားပါပြီဗျာ၊ ဟုတ်လား မမ”

“အင်”

“သူ့ပုံစံက အဲဒီလိမထင်ရပါဘူး”

“မှုံး!”

အကြောင်းအရာက ဆက်လာပြန်ပြီး ‘ချို’ က ‘ညီတွင့်’ ကို အချက်ပြုလျက် သတေသနလိုက်လေ၏။ မင်္ဂလာလည်း သိပါတယ် ‘ချို’ ရယ်။ ‘မောင်’ ဆိုသည့် ‘စံ’ ၏ချစ်သူ့ခင်ပုန်းက အနီးနားမှာ မရှိပေါ်မယ့် ရင်ဘတ်ထိက နှစ်သာများ မှတ်ကျောက်တင်ထားခဲ့တာ ကာနေပါပြီလေ။

သတေသနရနိုင်ဘဲ မူထားလိုမှ မရှုံးတာ အမှန်ပါ။ ‘စံ’ ၏ ရင်ထဲမှာ နာကျိုးမှုစိုက်လို အန်တိုင်ယောက ‘မောင်’ နာမည်ကို မပြောစီ အောင် နှုတ်ဆောင့်ထိန်းနဲ့တာ အဘယ်မှုကြေားပါပြီလေ။ ပတ်ဝန်ကျက်စာ မေးငါးအတင်းပြောသမျှကို မျက်စိမ့်တိ နာမည်ခဲ့ရတာက ‘စံ’ နှင့် အတူ အန်တိုင်ယ် သိရှိခဲ့တာမဟုတ်ပါလာ။

အခုမှတူ့ ‘မောင်’ ၏အမည်ကို မသော်ဖြစ်အောင် ထိန်းစရာလား။ သက်ရှိထဲရား ရှင်သန်နေသည့် ‘ခံပွဲ’ ဖြစ်သူ ‘မောင်’ ကို ကာယ်ကံရှင်ဖြစ်သည့် ‘စံ’ ရော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ‘ချို’ ၏ မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြှင့်ခဲ့ရတာပါ။ ‘ချို’ ပြောသစိုပင် ‘စံ’ နှင့်

‘မောင်’ ကြောမှာ ဖွင့်ပြုလိုမရနိုင်သည့် အကြောင်းတစ်ခုရှိခဲ့ရိုး မှန်ပါလျှင် ထိအဲကြောင်းအရာက ဘာများပါလဲ။

“ဟယ်လို့... အေးပြော ငါတို့အမြန်လမ်းမှာပဲ နိုင်ဆေး တယ်။ ဘာပြောချင်လိုလဲ။ ဘယ်လို့... အဲဒီတော့ ဘာပြောလိုက်လဲ နှင့်မှန်း အင်း အင်း ... ပြီးတော့ရော အေး၊ ကောင်းတယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ သေခြာသိမ်းထားလိုက်။ ငါပြန်လာမှာပဲ စံသိရှိပေးမယ်။ အေးအေး ... ဒါပဲနော်”

‘မောင်’ က phone ပြောလိုက်ပြီး သမို့ရာ ဇွဲ့ကိုရှိတာက သို့ လည်းကြည်းလိုက်လေ၏။ လမ်းသွားရင် မအိမ်တတ်သည့် ‘စံ’ က မျက်စိမ့်တိချင်နေပေးမယ် ‘ချို’ ပြောသမျှ အကြောင်းနေရသပြို့ အေးဆတ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဒါမိကဆက်လိုက်တာမို့ သူမ သိစေရန် ပြောပြုချင်ပုံပါပဲ။

“ဘာလဲ”

“ဒါမှာ နှင့်ပစ္စည်းတွေ ရောက်နေတယ်”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ”

“Accident ဖြစ်တာနဲ့က ကျွေးကျို့တဲ့ပစ္စည်း list အတိုင်း အလျော်မြန်လာပေးတဲ့ပဲ့ ၏ Handset အသာစိပါ ဝယ်လာတာပဲ့။ ဇွဲ့ကိုဆုံးပေါ် phone တဲ့ စံ”

၂၃၀ ၈ မသာဒ္ဓဟန်

ရင်ထဲမှာ ရှာခဲ့ အောင်လာလတဲ့။ အနိုင်တန်ပစ္စည်းတွေတဲ့
လား၊ အေဒါကတွေကို ပြန်ပေးလို့ရော 'စံ' က ဝိုင်းသာမှာတဲ့လား
'မောင်'။ လိုအပ်လို့ ငွောကြွော့နဲ့ လဲလှယ်ပြီး ဝယ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့်
ဒီပစ္စည်းတွေက အသိမရွှေ့ ပြန်ရနိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပါကျယ်။ တကယ်
တမ်း ပြန်လိုချင်တဲ့ 'စံ' ရဲနဲ့လုံးသား 'မောင်' ချမှတ်စေဖွားကိုဖြူး
ဒီဘဝမှာ ပြန်ရနိုင်ပါတော့မလား၊ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်တဲ့
လူသာအတွက် အိမ်ကိုပါတွေကိုသား 'မောင်' နဲ့ အန်ဆင်ပေးရတယ်
လို့ ရော်စက်ပိုက်တာနော်။

"စံ မယ့်တော့ဘူး ခါ့"

"ဘယ်လို့"

"သူတို့ပြန်ရောက်လာရင် အေဒါအတိုင်း ပုစ်မပျက် ပြန်ထဲ
လိုက်ပါ"

"ဘာဖြစ်လိုလဲ"

"လက်မခံချင်လိုပါ"

"မိုက်လည်း ဟယ်၊ ပစ္စည်းတွေက မနည်းဘူးတဲ့။ နှင့်
အပ်လို့ ဝယ်ထားတာထွေ မဟုတ်လား"

"ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ကျေးမှုပြုပြီး လုပ်ပေးပါလား
ရယ်"

"အောင်"

စိတ်ထဲမှာ နာချင်တာအမှန်ပါ 'မောင်'။ ဘယ်တော့မဆို
ဘော့၏ ထက်နှင့်ထိပေသည့် ပစ္စည်းမှန်သူပျော် သော်ဘေးကျွန်းမြှော်ကိုပြီး
အောင်နှင့်ထိပေသူများတွေကိုဖြူးပါ့။ 'မောင်' ကိုယ်တိုင်ရှိကိုပေးခဲ့တဲ့ 'စံ'
၏ ကေတ်ပုံး။ 'မောင်' စိတ်တိုင်းကျော် ပြုလုပ်ပေးတဲ့ တရားစာချွေး
အောင်' နှင့်အတူတွေ အောက်ခွဲသည့် ပန်စင်။ 'မောင်' နှင့်ရုပ်မော်
အျော်ဆုံး အော်သုတေသနများတွေကိုဖြူးပါသည့် တိုက်ပုဇွဲလေး၏ အတွင်းနှင့်အပြင်
အဖွဲ့များ သေည့် စသည်တွေက သူမော်ဝွေးမှာ ကြည့်လေရာ
အွေးပြင်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။

'မောင်' အစဉ်အသက်တို့ လွှဲစွဲပြုနေပါသည့် အိမ်ခလေးကို
ပြန်ခဲ့ကို မစေရင်ရောက်ဘဲ တွယ်ကပ်နေဖို့သည့် သံယောက်
ဒါက အဘယ်မျှ နိုင်ပဲပေါ်မော်နည်း တွေ့ဖို့ကိုယ် ထုထည်ပဲပေါ်သည့်
ပြုပြည်မှာ အတိုင်းကျိုးမှုပြုပါသည့် ကျွန်းရောင်သွေး လွှမ်းအွတ်
အောင်တိတ်ကို 'မောင်' နည်းနည်းလေးများ နှာလည်ပဲခဲ့လား။

မိုဘတွေ အမွှေပေးခဲ့ပါသည့် အိမ်ကြီးက မျှော်တိုင် ရှိနေပါ
သော် စိတ်တိုင်ပိတ်ထားခဲ့ပြီး 'မောင်' အနေမာက်အောင်လို့ စိုးနေ
သေား၊ 'မောင်' စိတ်တိုင်းကျော်လိုက်လော်ပြုနေခဲ့တဲ့ အိမ်သုယ်ကိုယ်
အောင်လို့ စာနာခိုးတဲ့ ပိုးလေးသော်မျှ ဖပေးချင်တော့ပြီး

၂၃၅ ၈ ထဲသူ့ပေါ်

နာသည်ကျတာပ်ဆိတာကို ချမှတ်ရည်တာဘဝဲ၊ အပြောတော် တယ်လမ်းမျိုး စိတ်ကူးယဉ်းထွေမှုသာ မြင်ဖတ်ခဲ့ပြီး ဘဝဲ၊ အောင်အပိုင်းအဖြစ် ‘နွေ့ပို့’ ကို တုပ်နောင်မည့် လျှင်အိမ်အဖြစ် မှာ မည်ဟု လှုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ပါပဲချေ။

အရှင်တက်အလင်းတန်က အရှေ့အရှုံးပါး စတင် လို လက်လာစလင်။ တော်နွေ့တာကိုအစ ပန်ချိကားက ကျကိုသင့် ပြည့်စုလှပနေပေမယ့် ‘စံ’ ၏ဘဝဲ နေဝါဒချိန်ကဖြင့် အလျင်အမြင် နိုက်လာသည့်နှင့်ပါ။ ဟုတ်ပါတယ် အသက်သေမှ ဘဝဲဆုံးမှု ချုပ်း မဟုတ်ရပါဘူး။ နှလုံးသားသေဆုံးရှင်တန်သွားရတာမျိုး လည်း ဘဝဲကို အဆုံးသတ်စေတော်ပါလေ။

‘မောင်’ ချိန်ပို့တဲ့ဘဝဲမှာ ဆက်ပြီး ရှင်သန်စိုး ခွဲနှုန်းဆိတာက ‘နွေ့ပို့’ မှ အနိုင်အကျိုးသော်လျှေ မျှော်တွေ့ပြု၍ အနိုင်ထိုးသည် (ပယ်စိုက ပြုစုံပါးထောင်ပေခဲ့ပါသည် မိဘကိုယ်အဖော်ဖြစ်ပဲ) တည်းတည်းလေ့ချည်နှော်ထားသော ကြိုးတန်းရှိမနေလျှင် ‘မောင်’ မျှော်တွေ့သည် ဒီလောက်ကို အပြီးအပိုင် လှိုင်းစွဲနှုန်းကိုတော်မည်သာ။

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်တို့က ပေါက်ခနဲ စီကျထားတော်၏၊ မင့်ချင်သွားဟု စိတ်ကို တင်ထားသော်ပြီး နှလုံးသာ

တင်ရသာ ဇွဲ့ပို့ ၂၇

တင်းဆဲနိုင်လေပြီး အလော့ရှုံးခြင်းကို ‘မောင်’ မှ မဖြင့်နိုင်တော်၊ ချိမ်ခြင်းကြောင့် အပြစ်ခဲ့ရမည်မှား သိခဲ့ပါလျှင် ‘မောင်’ ကို မျက်စီးပို့တို့တို့ပြီး စွဲတို့စုံချမ်းခဲ့မည် ပဟုတ်ပါ။

အချမ်း အမိပ္ပါယ်ကို လေးလေးနောက် ပုံဖော်ခဲ့သည့် ထူသားအတွက် အမိပ္ပါယ်လွှာများအောင် လောက်ကြီး ပွဲလက်ပြီး ဆေသလား၊ ရင်ကို ဟက်တက်ကွဲစေသော နှလုံးသားကို အက်ကွဲ ပြုမှုစေသော အသည်းကို ဆုပ်ခြေပျက်စီးစေသော အရာကမှ ချိမ်းတဲ့လား၊ ဤသို့သာ ဖြစ်မည်ဟု ကြိုးသိခဲ့ပါက ချိမ်ခြင်း၏ အသိတန် စာမျက်နှာကို ‘နွေ့ပို့’ လှန်လျေားတိုကြည်းခဲ့မည် ပေါင်ပါချေ။

လှသာည် အိပ်ခေါ်တို့ကို ဖို့ဆောင်ပေးခဲ့သော တန်းရှင်က သော်မှာတဲ့ပဲ့ပဲ့၊ အစွဲးအတွေ့မှုသွားမှုကို ချိသောအရာဘာအဖြစ် ဖော်တိုးဆောက်စေပါသည် စေတော်၏၏ ကိုနှုန်းတာက ဒဏ်ရာအထပ်တော်တို့ကိုဖြစ်ပြီး ဆွဲခိုးရှင်ရှင် ထွက်စွာသည် သုံးပန်း ဖြစ်ပါ။ အချမ်းကျွေးကွဲ့နှုန်းကို ခံတော်စေခဲ့ရပါသလား။

လောက်မှာ အချမ်းနှင့်စိုးကိုပြုပွဲမှန်သွား အကုန် တရားအပါတယ်ဆိုး၊ ဒါဖြစ်းစံ’ ၏ ချိမ်းက ဤသို့ တော်ဖက်သွား အျော်ခြင်းအပြည့်နှင့် အဆုံးသတ်ရတော်မှာတဲ့လား၊ ဘယ်ဘက်

၂၂၅ ၈ မသန္တေသန

များ ဆုတ်ပါးချုပ်ခြင်းကို ရွှေ့ဖိလို ဒီဘဝါယာ ဒီဝိ အသည်းကျွော်းများ
နဲ့ ကြော်ရတာပါလိမ့်။

ရင်ကို စုစိက်စေသည်မြှားတဲ့

နှလုံးသားကို အဲက်ကျွော်သည့်အဆိပ်။

အသည်းကိုကြော်မှစေသည့် Acid

ထိအရာတိုက်ပင် အချက်ဟု အမည်တွင်စေလေသလား

“ချစ်တယ်” ဟူသည့်စကားကို ရင်မှန်ပြီး အလေးအနှစ်
ပြောခဲ့တာပါ။ နိုင်နှင့်သည်သည်ဆုံးမြှို့သည့်အတွက် တွယ်တာမြို့
သံယောဇ်ကို ပုံပေါ်ပါတာပါ။ ‘မောင်’ ၏ ချို့စိန်သည့်အပြောင်း
ကြောင့် နှစ်ကိုပုံပေါ်တော်ထို့ ဒွေ့ခို့ပါ။ အချဉ်းပျော်ကျွော်ရတာပါကျွေး

ဘဝါယာ တစ်ကြိမ်စေလေအားဖို့ ပြန်ပြုလို မရသည့်အချိန်
မှ ‘စံ’ က ဆိုက်ပို့လွှာပုံပိုက်ပျော်သား ပြန်လေဘုံးလေအား အနောက်
ဟူသည့်အရာကို တစ်ခါးလေးသော်လျှော့ မရချင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ငါ
နောက်ထ တရားအနှစ်ကျင် စိုးဘဝါယာတွင်သို့ မှန်တိုင်ဆင်ပြီး ထင်ဆုံး
လာခဲ့တာပါလေ။

ကြင်နာခဲ့သူမျှအားလုံးက နာကျိုးခြင်းအဖြစ် ပြောကြတဲ့
အဆုံးသာတ်လေပြီး ချမှတ်၏ ပြင်းကျော်အနာကာ နဲ့ဘေးခာက်အဲတွေ့
လေခဲ့။ ချို့စိန်မည်ဟုထင်မှတ်ပြီး မျှချို့ခဲ့ပါသည့် စပျို့စိုင်က တဲ့

တစ်ခုသော ဒွေ့ခို့ဟာ ၂၂၆

အပြော ကုန်ပြောင်းခဲ့ရမည်ဟု နည်းနည်းလေးသော်လျှော့ မထင်ခဲ့မိပါ။

‘မောင်’ ကြောင့် ‘စံ’ ချစ်တယ်ခဲ့ပါတယ်။

‘မောင်’ ကြောင့် ‘စံ’ တွယ်တာမြှုတ်နှစ်တယ်ခဲ့ပါတယ်။

‘မောင်’ ကြောင့် ‘စံ’ အပြောဆိုပြီး ပျော်လွှာတတ်ခဲ့ပါတယ်။

‘မောင်’ ကြောင့်ပင် စွဲလမ်းမက်မောတတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ

လေ။

ထိပို့သော ‘မောင်’ ကယ် ‘စံ’ ၏ ဘဝါယာ အမှာင်တက္ကာ
အမှာင်ခံး၊ အန်က်တာက္ကာအန်က်ရှိုင်းဆုံး၊ ချောက်ကမ်းပါဆီကို
စွဲနို့ခဲ့တာပါလေ။

‘နွေ့ရိပ်စံ’ သေခဲ့ရပါပြီ ‘မောင်’ ရယ်။

စလိုပဲပါ”

“ဖွေည်းတွေကို ဦးဘောင်တို့ သယ်ပေးလို့ယယ် ညီတွေ့
ခဲ့၊ ယာဝါ အိမ်ထဲဝင်ကြစွဲ”

အိမ်ရွှေရောက်စဉ် အန်တိုင်ယ်က တံခါးအဆင်သင့်ဖွဲ့၏
ပြုဗျားလေ၏၊ မတွေ့ရတာနှင့်ရှည်ကြာနေပြီး ‘ချို’ က အန်တိုင်ယ်ကို
ဆိတ်စာင်းလေအက်ထိုက်လေသည်။ ‘ဟောင့်’ ကိုစွဲကို ဒီအိမ်မှာ၊
ထုံးဝမ်ပြောစိစေရန် လမ်းများကတည်းက ဆူတိပိတ်ထားပြီးဖြစ်စွဲ စိတ်
အဆွေးရပါ၏။

“အန်တိုင်ယ် နည်းနည်းပြည့်လာသလားလို့”

“ဟုတ်ပဲ သမီဆျိုရယ်။ အလုပ်လုပ်သလောက် ပင်ပန်းပြီး
ပြုဗျားတာပဲ။ ခေါ်ပန်းလာကြတာ ထမင်းဆားကြတော့မလား။
အန်တိုင်ယ် အဆင်သင့်ချက်ထားပြီးသားကွာယ့်”

“ခေလောက်နားပြီးမယ် အန်တိုင်ယ် ဟောတွေနဲ့ မေးမိုင်
သာဘူး”

“အမောက် အရာည်လေးတော့ တိုက်ပါခဲ့အနဲ့”

“ငါ့... အေးကွယ်၊ ဒါနဲ့ သူလောက်”

“ကိုပေါက်ခဲ့ညီ အငယ်ခုံးပါ အန်တိုင်ယ်။ နာမည်ကဲ့
သီတွေ့သာတဲ့”

အခန်း (၂)

ဦးရွှေသို့ ကာလေးရပ်လိုက်သဖြင့် ခြေထဲမှ ဦးဘောင်အာ
အပြေးအလွှားတွေကိုကာ ခြေထားနှင့်ဘက်မှ တံခါးအာကြီးကို ဖွဲ့၏
လိုက်လေ၏။ ‘ညီတွေ့သာ’ က ကားကို တံခါးအာကြီးမှ ောင်းဝင့်ဗော
မယ့် ‘ချို’ နှင့် ‘စံ’ က အိမ်ရွှေတည့်တည့်မှုရှိနေပါသည် ထိုး
အသေးလောကိုသာ ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ကြပါသည်။

“အမယ်လေးနော်... စာကျေးဆောမရဲ့နေအိမ်လို့ မပြုဗျား
ဘူး မြှုပ်င်က မြင်ကတည်းက အတော်လေး ကဗျာဆန်နေပြီ”

“အိမ်က ကျိုးတော့ နေရကျိုးမှာဖို့ပါတယ် ချို”

“နိန္တိကော်ကာ် အိမ်ရတာပဲ စံရှယ် အဆော့နှုံးနေတဲ့

၂၃၁ ၅ ဓမ္မသူ့ဟန်

“ဟုတ်လဲ၊ ... သားကိုကို မင်းခေါင်သာကိုပဲ အန်တိယ်
က တွေ့ဖူးတာဘွဲ့ယူ၊ အင်ယ်က ကိုပေါ်ထောက် ပို့ချေနေပါလဲ”

“ဟာ၊ ... အန်တိကို ချုပ်သွားပြီဥုံး”

“ဒီကလောက်တော့ အရှုံးဘုံးမြို့ကိုမလုပ်လေနဲ့ အန်သိ
ယောက် ဆောင်ရွက်မပြန်ချုပ်တော့တဲ့ ဒီမှာဆောင်တင်နေထိုး
ပေါ်”

“အဲဒီတော့လည်း ခေါ်ထားရှုပါ သမီးချိရယ်၊ အိမ်မှာသ
အာကြီးအားထား ပြုစရာ ပောက်သွားမှ မရှိတာ”

“မမရေး ... ကြားလားမျှှုံး၊ အားကိုချင်လိုတဲ့”

“အန်တိယ် ခေါ်ထားချုပ်လည်း မရပါဘူး၊ ညီတွေ့နဲ့
စီးပွားရေးလုပ်နေတာ၊ စံ နေသိပ်မကောင်းလို စိတ်မချေထားနဲ့ ဒီအောင်
အလုပ်ဖျက်ပြီး စေတနာနဲ့ လိုက်ပြီကြတာပဲကြသွား”

သူမက ‘ချိ’ အနားယူဆရန် အိပ်ခန်းဆီသို့သာ ခေါ်လိုက်
၏၊ အလုပ်ခန်းက ကျော်ပေါမယ့် ‘ညီတွေ့’ အိပ်လိုအဆင်ခြားမှု
‘မေချိ’၊ က အဝတ်အစားပင်မလဲနိုင်တော့ဘူး ခုတင်ထက် ပစ်လွှာ
အိပ်လေတော့သည်၊ ကားကို တစ်လှုညွှန်းမောင်ဆုံးခဲ့ရတာနဲ့ ပို့ကြ
ကြမှာလေး၊ ပျော်ပေါ်ပါးပါး အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီး အိပ်ခန်းဆုံး
အသံမမြှည်အောင် သတိထားကာ ထွေက်လာခဲ့ပါ၏၊ ‘ညီတွေ့’

တစ်ခုသော ဇွဲဗြို့မှာ ၆၂၂

တစ်ယောက်တော့ အန်တိယ်နှင့် အဖွဲ့ကျေကာ ပေါက်ပေါက်ဖောက်
နေတော့တာသိပါလဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ သားခဲ့၊ သားမမက၊ အန်တိတဲ့အရာမှန်သွား
ဘာကိုမှ မရှုံးပိုင်ဘာ။ အသက်ရှုံးရ ခါ်ပြီး မူးတတ်တဲ့အကျင့်
ရှိတယ်”

“ဒီကြောင့်နဲ့ ဦးထွေဗြို့လည်း အန်မျိုးတဲ့ပန်းတွေချည်း စိုက်
ထားတာပေါ့လေ”

“ဟာင်း ဟာင်း ... အဲဒီက သားမမရွှေ့ခိုင်ပွန်းခဲ့မာင်ပေါ်
ကြိုက်တဲ့ပန်းတွေပဲ စိုက်ထားတာသားခဲ့။ စံက ပန်းမကြိုက်ဘူး”

“ဟာ ... အုံရေး”

“အိမ်လာပြီး အတင်းအုပ်နေတာပေါ့လေ”

“စ်ပိုင်ရာ သာညာကိုကွပ်ပဲ့ မမရဲ့ မလေး down
သွားပြီလာ”

“အေး”

‘ညီတွေ့သာ’ က အန်တိယ်ချုပ်တိုက်ရှိသည် ကော်စီးမှ
ရွေ့ခဲ့တဲ့လေးတွေရော်ပြီး Ice coffee အဖြစ် သောက်နေလေ၏၊
ယောက်သွားလေးနဲ့ ချို့ဝေဆွဲက်လာတာတွေအင် အပ်ပန်ခံနိုင်ပြီး
ထန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေပါသည်၊ အန်တိယ်က ‘စံ’ အဖွဲ်ကိုပါ

၂၅၁ မ ထာယ်ဇန်

ကော်မီတွေ့လေးပေမယ့် ထုံးအတိုင်း ပူဗျာခါးလေသာ သောက်
ပြစ်လောင်း

“မဟတို ကော်မီက ရှယ်ပဲ၊ မိဂုက်တယ်ကွာ”

“Ready made မှုဟရှိတာ ညီတွေ့ရဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ
ကြိုတ်စက်နဲ့လျှော့ပြီး ကြိုတ်ထားလို့ ဖွေးနေတာမဟရှိလား”

“Right! ...ဒါမူ တကယ့်ကော်မီစစ်စစ် အရသာပဲ”

“မစစ်တစစ်ကြိုးကိုများ”

“ဟင်! ... ညာလို့လဲ”

“ရှင်ပဲ ရွှေချော့ ဓားသာက်နေတာလေ”

‘ညီတွေ့’ အော်ရုယ်လိုက်သာဖြင့် အသံတိုးရန် အမှုအရာပြု
လိုက်ပါပါသည်။ အီမိုက ပေါ်သေးသေးမို့ ထမင်းဘာဆန်းထဲပြောသူ၏
အီပိုင်းတွင်မူ အတိုင်းသားကြားနိုင်လေ၏။ ရန်ကုန်မှာ အီမြတ်း
နှင့် နေလာခဲ့တာမို့ ဒီမှာ့နေတတ်ပဲ့မလား။ အားနာမိပါသည်။
ကိုယ်ကိုတို့မျှုးမျှုးက အစဉ်အဆက် ချမှတ်သောချုပ်များတို့ မဟုတ်
ပါလား။

“သားလေးကို ဒီမှာပဲ အိပ်စိုင်မှာလား သမီး”

“အလုပ်စန်းပဲ အလွတ်ရှုတာမို့ အီမှာပဲ ထားရမှာမို့
အန်တိုင်းရည်။ ညီတွေ့နေလို့တတ်ပဲ့မလား။ အေဆင်မပြုရင် မအ

တစ်ရှာသာ ဖွူးမှာ ၅၂၂

“မိဘတွေ့နေခဲ့တဲ့ အီမြတ်မှာ တည်နိုင်မယ်လဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ မမရှိ။ မမရော မရောပါ မရှိရှင်
ကျွန်းတော် အုကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေမှာပဲ့”

“ညီတွေ့နေမယ်ဆို ချိုကိုပါ အတူသွားနိုင်မှာပဲ့။ တစ်
ယောက်တည်းတော့ ဘယ်လွှာတို့မလဲ”

“အဲဒါက ဂိုဏာင်မဖြစ်သေးဘယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမကို တစ်ယောက်တည်းဖြစ်မနေစေချင်လို့ ဒီအထိ
လိုက်လာခဲ့တာကို”

‘စဲ’ က ‘ညီတွေ့’ ကို မျက်ရိုပ်ပြု၍ ဆက်မပြောမိစေရန်
တားပြန်ပါတယ်။ ‘မောင့်’ ကိုပြန်တွေ့ခဲ့ပေမယ့် သတ်းကောင်း မဖြစ်စဲ
ဘြေးပြင့် အန်တိုင်းထဲလျှင် စိတ်ဆင်ခဲ့မှာမျိုးလိုပါလေ။ လူလှယ်ဖြစ်သည့်
‘စဲ’ တို့က ဂိုဏ်စိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒီမှာနေမဲ့ မမချက်ကျွေးမယ့် လက်ရာတို့ မြည်းစိုး
ကြည့်လို့ချောလေ”

“ဟုတ်ပဲ့။ ဒီရာသီမှုများကြည်ပေါ်တာနဲ့ အန်တိုင်းထဲ
ဝယ်သေးတယ်။ ဒါးချို့ရေးဖျော့စွဲရင် ဝက်သာသွားဝယ်ပြီး ချို့ရေး
လိုက်ပါ သုမ္ပါရုတ်”

၂၅။ ၁၃ ထားခွဲမောင်

“မမလက်ထဲအောင်တာလား အနိတိ။ မမက ဟင်ချက်တာ လက်ရှာမကောင်ဘူးဆို”

“ကောင်းပါတယ် သာဆရယ်။ ဟောင်ဒေသဗျာက ဖိတော်တာ ပါ။ ဒီနှစ်ချောင်ဝင်တိုင် သတိရမည် ပိတော်လာတာနဲ့ သေးကို အနိတိ ထောက တမင် မဝင်နိုင်းတာပါ”

“ညီတွင်တို့ရောက်တိုးတော့ မမ ချက်ကျွေးပါမယ်။ အပန်းမကြေးပါဘူး”

“Good! ... ဒါနဲ့ ခုန မမပြောတဲ့ ဒီဦးက အတော်ဝေလား ဟင်”

“ဘာလဲ ... သွားချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မေးကြော်တာပါ”

“သိပ်တော့မဝေးပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်တော့ ဇွဲင် သိပ်မကျဘူး။ လဲမဲ့မကြေးနဲ့ နဲ့တဲ့ခြေပါ။ ဒီမောင်ပြုမှ ဒီမှားထို့ပြုလာနေဖြစ်ခဲ့တာ။ ဟိုအိမ်ကိုပြန်ပြုပြုပြီး၊ ဆောင်းတွင်းနဲ့ အွေး
Foreigner တွေ့လာရင် Hotel လို ငှားဝေးတယ်။ Family နဲ့
one group အဖြစ် လုံခြုံပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီလိုအိုတွင်ဆို ဘယ်ဘူး
မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်းထိတယ်တာ၊ တစ်လတစ်ခါပဲ cleaning ဘွဲ့
လုပ်ရတယ်”

တစ်ရွေးသော ၄၆၉။ ၁၂၂

“မနေ့ပေမယ့် မမလိုက်ရိုးပေးမှာ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ သစ်သီးခြေထဲလည်း နိုးပေးပို့မယ်။ တစ်ပတ် လောက်တော့ နေဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်။ ... ဒါနဲ့ မမအလုပ်ခန်းဆိုတာ၊ စာရွေးတဲ့အန်းလား”

“ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ... အခုကာ အိပ်ခန်းမှာပဲ ရေးဖြစ် စာရွေးပါ”

“ကျွန်ုတ်တော်တို့ရောက်တာနဲ့ မမ အလုပ်ပျက်နေပါပြီးမယ်”

“ရှာန်ဝင်စားရင် ဆယ်ရှားလောက်နဲ့ တစ်အုပ်ရေးလို ပြုပါ တယ် ညီတွင်ရှုံးပါ”

“ကုန်ကြမ်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်ပေါ့လေ”

ပြီးရှုံးသာ ပြီးပြီးပါ၏။ အနာဂုံးအိပ်စက်စေရန့် ‘ခဲ့’ ၏ အလုပ်ခန်းကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီအခန်းထဲမှာက စာကြည့် ခန်းပြစ်သာလို ‘ခဲ့’ ရေးသည် စာအုပ်တွေနှင့် ထဲတို့ဝေထားပြီးသည် စွေးစာအုပ်တွေ သိမ်းဆည်းထားပါသည် နဲ့ရုံကြုံပါ့ဟိုလို ရှိနေ စာပါ။ စာရေးမည် ထော် စာအုပ်တွေကို ဒီနှစ်အောက်ဆုံးထပ်မား ရီထားရမှာမှာ ဝယ်လာပါသည် စာအုပ် စက္ကာပုံတွေကဲ ဒီတိုင်းချေသား ရုံလင်၏။

“ခုတင်တော့ သေးလိမ့်မယ်နော်၊ ဖြစ်ရှိလား”

“ဖြစ်ပါတယ် မမရဲ့ ပြုတ်ကျတော့လည်း လာကောက်ပဲ့
များ၊ ဓာအုပ်တွေ ယူဖတ်လိုရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကဲ!... နားပါတော့၊ အိပ်ရေနှီးရင်၊ ရေချို့
ထမင်းစားကြရအောင်”

“Ok!”

အိပ်ရေအဆင်သုတေသနပြုတယ်ဟေးတာဘုံး ‘ညီထွေ့’ အိပ်လိုခုမှုပါ
တဲ့ပါးကို ပြန်စွေ့ပို့ခဲ့ကာ သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ၏၊ ‘ချို့’
က တရားရှုံးနှင့် အိပ်မောကျနော်ဖြင့် အနောင့်အော်ကိုမယောက်
အသာလေးပြန်ထွေ့ခဲ့ရမှုပါသည်၊ ဒ် အိပ်ချုပ်လာရင်တော့ အောင်ခန်းမျိုး
Dream bed မှာ ခဏတာမျှေးလို့ရနိုင်လေ၏။

“သမီး မအောင်ဘူးလား”

“အိပ်လိုမရပါဘူး အန်တိုင်ယ်ရယ်။ ကားပေါ်မှာစော့
မျှေးပြီးလိုက်စီခဲ့တာပဲ”

“မှမလေး”

“မည်း... ဦးဘာမောင်”

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်လို့ရပါပြီလား”

“ဒုံး... ရတာပဲ့၊ အခုလုံး အိမ်မှာ စိုင်ကျိုး စောင့်ဆော့

တစ်ရှစ်သာ ဇွန်းမှာ ၅၂ ၂၅၇

အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်။ သုံးလေးရက်ကြာ
လောက်မှ ကျွန်မ ခြေထဲကို လာခဲ့ပါမယ်။ အသစ်ခန့်ထားတဲ့ မန်နေရာ
ရော အကြောင်း ဘယ်လိုရှိလဲ”

“အဆင်ပြုပါတယ် မမလေး။ စာရင်းအယားလည်း နိုင်
တယ်။ အသောက်အစားလည်း မရှိတဲ့ လူငယ်လေးပါ”

“တော်ပါသေးချဲ့ အဆင်ပြုသွားလို့”

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါပြီးမယ် မမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှုံး”

ဦးဘာမောင်တို့အောင်နှင့်ကို မှန်ပို့ဆွဲပေးစဉ် ပြင်းနေသဖြင့်
အောင်ပြစ်သွေ့၏ လက်ထဲသို့ အတင်ထည့်ပေးလိုက်ရပါ၏။ ကားရှိခေါ်
ထဲမှ ကျွန်ပျို့မှာပင် လာမောင်အိပ်ခဲ့သလို အပြန်မှာ သန္တသိန်းရှင်း
အောင်ကြားပေးသွားသည် တာဝန်ကျွန်သော အလုပ်သမားတွေပါ
ပဲ။

“ပြန်သွားကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တိုင်ယ်”

“မအေးလည်း အန်တိုင်ယ်အတွက် အာဖော်ရာတယ် သာမီခဲ့။
အတော်အောက်သက်ကျေတဲ့ အလုပ်သမားတွေပဲ”

“မမော်လို့ခဲ့တဲ့ လက်ထဲကိုကတည်းက အထုသာမားတွေ

၂၅၆ မေသနရွှေ့ကောင်

မိ သစ္တာနိုက်တာပါ အနိတ်ယောက်။ အပြန်အလှန် အကျိုးပြုက်တာ
ကို”

“သမီးလည်း နာတော့လေ”

“အင်း... အောင်ခန်းမှာပဲ ဆောင်ပြုပါတယ် မူးလိုက်မယ်”

“ဒေါးဒေါး... နောက် (၄၉) မိန်လောက်ဆုံး အနိတ်ယောက်
ဟင်းရုပ်အိုးနှေ့တော့မယ်၊ သမီးတို့ နောက်ထဲ မှုပုနှေ့နှေ့တေး
စားလို့ရအောင်”

အနိတ်ယောက် ထဲမင်းသာမိုးအတွက် ဟင်းရုပ်ဆုံး မိပို့ချောင်
ဆီသွားပြီးမိ ‘စံ’ က အောင်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ Dream bed ဖြာ
အသာလုံခိုင်လိုက်ပါ၏၊ ခနီးပန်းလောတာကြောင့်ရော တစ်လမ်းများ
မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး ကျိုတို့ခဲ့ရသဖြင့် အတော်မောင်
တာအမှန်ပါ။ နာရီတိုက်လောက်တော့ အိုင်ပျော်လောက်ပါရဲ့။

အလျော်လာပေးသည့် ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးခိုင်းတာမိုး
ကိစ္စက ပြတ်ပါ့မလား။ မရမကလာပြီး ဆက်သွယ်နေပါလျှင်
အကောင်းကိစ္စက ရည်နေပြီးမည်။ သို့သော် ပြဿနာမရှိပါလျှင်
‘ချို’ က ပြောတတ်ဆိုတတ်သည့် ဘုင်ယ်ချင်ဆုံး သူမ ရိုရာနေရာကို
ထုတ်ပြောဖို့မှာမ မဟုတ်တာလော့။

ရေပြေဝေးလို့ သွေးအေးသွားတာကိုပဲ ကြားပွဲခဲ့တာကို

တစ်စုသော ဇန်နဝါရီလှ ၂၂၅

‘မောင်’ ရယ်၊ ‘စံ’ တို့က ဒီမြေပေါ်မှာပဲနေပြီး ဒီဇေဂါးပဲ သန့်စင်အောင်
ပြုလုပ်ပြီး သောက်နေကြတဲ့ လူတွေပါး၊ ရှုံးကိုနေရတဲ့ လေထုက
စည်း အတူတူပါပဲ။ ဒါကိုတောင်မဲ တောင်ပေါ်သူလေး ‘နွေ့ရိုင်စံ’
တဲ့ ‘မသိဘူး’ ဟု စိမ့်စိမ့်ကားကား ပြင်းရက်ရာတယ်လို့။

ဘဝချင်းက ဝေးကွာလွန်းလို့များလား၊ အမြင့်နေရာကနဲ့
စွဲမြှက်ညွှန်ချင်လောက်အောင်များ ‘စံ’ က နိုင်ကျေနေလို့လားကျယ်။
ဆက်လဲမှာ ဘာဆဲ ဘာမှရှိမနေတဲ့ အညာတရ လေလွင့်လှုင်လေးလေး
လို့မှ ချမ်းခဲ့တဲ့ ‘စံ’ ပါ။ ဘာနောက်ခံအထောက်အပံ့မှ ရှုံးမနေတဲ့
ရုတ်ယောက်ကိုအတွက် တော်ရုံးပျိုးနှေ့တော့ မဖြစ်မှန်း ‘မောင်’
ထည့်သွေးခဲ့တာပါလော့။

မှာရှုံးမိုက်မိုက် ချမ်းခဲ့တဲ့ ‘နွေ့ရိုင်စံ’ ကို ရက်ရက်စက်စက်
အပေါ်ပြုခိုင်လောက်အောင် ‘မောင်’ နဲ့သွားက ဒော်စက်စက်
ပြု့နေပြီးတဲ့လား။ သော် ‘မောင်’ ရယ်။

အနိုင် ပုံ

ဒေါ်မင်းထဲ အုပ်ဆောင်သူမျှ၏ နယ်မှတ်များ
ဖြစ်တော်သူ၏၊ သူမ၏သွေ့သွေ့မှတ်ဖြစ်တော်သူ၏အိမ်ကို သူရှိယိုတိုင် သွားခဲ့မှု
မယ့် ကျိုးမာရေးကာ ဖောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလာ။ သူမကို အတော်
လျော့ပေးသူ၏ပစ္စည်းသောင်ချာတွေက စာပွဲထက်မှာ အခုထိ
အတိုင်းဖြစ်နေသဖြင့် သိမ်းမော် အံဆွဲကို ဖွံ့ဖြိုးလိုက်ပါ၏။

“ခုတ်!”

“ဟာ! ကျော်!”

အံဆွဲက လျော့လျော့ရှုရှု၏ မထွက်လာသဖြင့် စိတ်က အ^၁
လို တို့လာရလေသည်။ ဒေါ်မင်းထဲမှာ မလင်ဖြစ်နေကာမှ စိတ်က

ရွှေပေါ်သာတော်

ဝရာက ပေါ်လာရတော့ဘာလေ၊ အာမဖြင့် ဆောင်တွန်း၏ ခွဲလိုက်မှ
သာ အံဆွဲက ထွက်လာလေတော်၏။ Staplar အသေးကိုလိုက်၍
တရာ့ကို ထပ်ကာ မိချုပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် အံဆွဲထဲထည့်
သိမ်းလိုက်စဉ် လက်ခနဲအရာတစ်ခုကို မြှင့်လိုက်ရလေ၏။ လက်က
အလိုလို ထိုအရာကို ကောက်ယူမိပြီးသာ ဖြစ်သွားရပါသည်။

အလို! ခွဲအိုရှောင်သော့တဲ့လေးပါလာ။ ဘယ်နေရာက
သော့များပါလိမ့်။ အိမ်မှ အခန်းသော့တွေ အကုန်လုံးကို တွေထား
တတ်သဖြင့် မှတ်မိနေပါသည်။ ဆင်တွေတွေဖြစ်နေပေမယ့် sticker
ဖြင့် နံပါတ်တတ်ထားပေးတာမြို့ပါပဲ၊ အခန်းထဲရှိ မြို့ရိုးတွေ၊ အံဆွဲတွေကို
ထည့်၊ ထိုသို့ပင် မှတ်ထားသဖြင့် လွှဲစရာအကြောင်း မရှိပါချေ။

ဒါဖြင့် ဒီသော့လေးက ဘယ်နေရာကို တတ်ထားသည့် သော့
ပါလိမ့်၊ သူ လုံးဝ စိုးတာလိုအပါချေ။ ဒေါ်မင်းထဲမှာ မှတ်ခနဲ ပေါ်လာ
သည် အတွေ့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထလာခဲ့ပါ၏။ လျေကားထစ်
လိုက် ခပ်မြှုပ်မြှုပ်ဆင်လာစဉ် ‘မိုး’ က လျေကားအပ်တွေကို ရော့
ထုတ်ပွင့် ကြပ်းထိုက်နေလေသည်။

“အမိကိုကြီး... ဖြည့်ဖြည့်ဆင်ပါနော်”

“နှင်ကလည်း ဒီအချိန်ကိုး သွှေ့ရှင်းရေးလုပ်နေရလေး”

“အမိကိုကြီး အိပ်နေတုန်းမှို့ လုပ်ရတာပါ”

၂၀။ ၈ ထုတေသနမောင်

“ဘွားမေရာ့”

“တည်ခန်းမှာ ရှိပါတယ်ရှင်”

ဘွားမေ တည်ခန်းမှာရှိသည်ဆို၍ သူမြတ်လိုက် လျေကား
ထစ်တို့မှာင် ရပ်သွားရလေ၏။ စာကြည်ခန်းကို အရင်ဝင်လိုအပ်တဲ့
နဲ့ မြတ်လိုခဲ့ကို ဆက်လျောက်ခဲ့ပါသည်။ ဘွားမေက စာကြည်မှာကိုသိ
ဖြင့် တရားမာအုပ်ထုကြီးကို တော်နေလေ၏။ စီးပွားရေးကိစ္စတွေကို
သုက္ခန်း ပုံပေးထားသဖြင့် ဒီအဘွားက ထိန်ပေါ်နေပြီ မဟုတ်ပါလာ။

“အေးသောက်ပြီး တစ်ရေးလောက်အောင်မယ်ဆုံးပြီး ဘာလို
ဆင်းလာပြန်တာလ”

“လုပ်စရာရှိလို”

စာကြည်ခန်းတံ့သိုးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သဖြင့် ဘွားမေ ဘာဗု
မပြောတော့ပါရွှေ့ ဒီအခန်းက အခြေ သော့တန်းလန်းဖြင့်သာ ထုံး
တတ်သဖြင့် ဒီသော့လည်းမဟုတ်ပြန်ပါ။ စာကြည်စားပွဲအောက်ရှာ
စာရွက်စားလွှာ သိမ်ဆည်းရုပ်ညွှေ့ ဒီခံသော့တုံးရှိသွားပြီး ဖွံ့ဖြိုး
ပါပြန်၏။ ဒါလည်း မဟုတ်ပါလာ။

“ကျိုး!”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဂနာမပြုပြစ်နေပြန်သလဲ သား၏”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဘွားမေရယ်”

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်စဉ် မြေအောက်ခန်းကို သတိရသွား
သဖြင့် ဒီခိုခန်းသော့ကို တံ့သိုးကိုဖွံ့ဖြိုးကဲ မြေအောက်စတိုခန်းဆီ ဆင်း
လာခဲ့ပါသည်။ မိုးတွင်းမဲ့ ရေစိုင်းကြောင့် အေးစိုင်းနေပြီး လေအသန
သိပ်မရပါရွှေ့။ အလုပ်သာမားတွေကို အမြဲတမ်းရှင်းရှိင်းထားသဖြင့်
ထွေည်းတို့က သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစီရိုရို ရှိနေပါတယ်။

နေပါပြီ။ ဒါက သေ့တွေ့လို ဖို့ရိုလိုသော့မျိုးဖော်တို့ဟဲ သူ
တွေးမိတော်၏။ ဒါဖြင့် ဘယ်တံ့သိုးဆော့ပါတော်မှ စဉ်းစားနေရသဖြင့်
ခေါင်းက ပိုကိုက်လာရတော့သည်။ ဒုက္ခတော့ များချုပ်ပါပြီ။ ‘ဘုန်း
ပြုပ်အောက်မောင်’ ကို ခေါင်းစားသည် အလုပ်မျိုး မလုပ်စေရဟု
ဆရာဝန်မှာထားပါလျက် ဘာလိုများ ခေါင်းအော့သည်အလုပ်မျိုး
မလုပ်ဖြစ်ရပ်ရပ်သလဲ။

“Boss! Boss!”

ဒေါ်သံနှင့်အတူ မြေအောက်ခန်းသိုး ဆင်းလာပါသည် ‘ရရှင်း’
ကြောင့် သေ့တွေ့တံ့သိုးကို ဖွံ့ဖြိုးကြည့်နေသည့်လုပ်ထဲမှ အထုပ်က
စွေးရန်ကျပြီး ကြမ်းပြုထဲက် ရောက်သွားလေ၏။ ပြန်ကျသွားပါ
သည် ရှစ်းတတ်ပုံတို့က ပြောက်မြှားစားဖြင့် သံမံတော်ငါးတက်ရှိနေ
လေတော့သည်။ ဘုရားရေး! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဇာတ်ပုံတွေကို ဒီထဲမှာ
သိမ်းထားရတာပါလိမ့်။

“Boss!”

“ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“အခုပဲ သို့ဟပြန်ရောက်လာပါပြီ ဒါပေမဲ့”

“ဘာ ... ဒါပေမဲ့လဲ”

“ဟိုလဲ ... ဟိုအိမ်ကန္တ Boss ပေါ်ခိုင်ဆာတဲ့ပစ္စည်း
တွေကို ပြန်ပေးလိုက်လို့”

“ဘာ!”

“Boss!”

“အဲဒါကို သေချာပြောပြီး မပေးဘူးလာဘူး ဘူး လိုအပ်လို့
ထိလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို မင်းတို့ကြောင့် ပျက်စီးသွားရတာလေး
အသုံးမကျလိုက်တာ”

“Boss! ... ခဏလေး”

ဖွံ့ဖြိုးလက်စသေတွောက် ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ပြီး မမြည်ထင်လို့
ပြန်တက်ခဲ့ရပါ၏။ ‘ရရင့်’ က သူနောက်မှ ခ်ပ်သွောက်လိုက်တာ
တေ့ယှဉ်သွောက်ရေးရောက်လာလေသည်။
ထင်လိုက်သည့်အတိုင်းပါပဲ၊ တွေ့ခိုက်နှင့် စာပွဲထက်မှာ သူမထိနိုင်၏
ပါသည်။ ကဗျားပြုသေယာမှုက နို့နေသလို ဘွားမရောမှာ ကုပ်ကုပ်၏။
ရှင်နေသည်က ‘သို့’ ဖြစ်နေလေသည်။

“မေးရင် ဖြောလေ ဒါက ဘာတွေလဲလို့”

“ဟိုလေ ... ဟို ဟို”

“ဘာတဲ့ဟိုဟိုနဲ့ ငါကိုလိမ့်ပြောဖို့ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကျွန်ုတ်ဘူးတဲ့ပစ္စည်းတွေပါ ဘွားမဲ”

ဆင်စဲနဲ့ လျဉ်းကြည့်လိုက်ပါသည် ဘွားမောင်အကြည်တိုက
ချေကို ယုံကြည်ပုံမရပါခဲ့။ လျဉ်းပတ်ဖြောဖို့ စိတ်ကူးမနှုပါဘဲ လူနှိုး
စွဲဖြောင့်ဝန်ထမ်းတွေကြောင့်လည်း ခက်ပါရဲ့။ ဘွားမောက ပစ္စည်ပုံပါ၏
အပြင်မှာ သီသနနိုင်ပါသည် စွဲ၍အိတ်ထပ်မှု ဘူးကို ခွဲထာတ်လိုက်
ထောသည်။ က! ခုမှတော့ ဘယ်လို့မြင်းလို့မရတော့ပါလော့။

“ဒါက ဘာလဲ သားအော် ဘွားမောက် တစ်ကြိုင်တစ်ခါမှ
ပတ်ဝန်ဆောင်တဲ့ခြောက်ပါ အခုလို လုပ်လာတာတော့ မကောင်ပါဘူး။
မီးမီးအသစ်ဝယ်ရအောင် သားရဲ့ phone က ဘာများ ဖြစ်နေလို့
မဲ့ ပြီးတော့ ဒီပုံးချွဲပုံးက ပစ္စည်းမှာလို့ ရောက်လာတာမျိုးမှ မဟုတ်
ဘာ”

“ကျွန်ုတ် ပြောပြီးပြီးလဲ”

“ဘွားမဲ သီချင်တာအမှန်ကိုပါ သားအော် မှင်သေသာနဲ့
အာမှု မကြော်စားပါနဲ့။ သားအကြောင်းကို ဘွားမဲ အကုန်လုံးသိနေ
ဘာကို သီချွဲသားနဲ့”

၂၆ ၁ ထုတေသနများ

သူ သက်ပြင်နှိုက်လိုက်ပါပဲ။ ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စက တစ်ယောက်ရက်ကော်ကြော့ခြုံပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေ့ခိုင်ရမည် ဖြစ်ပါလျက် သူ မပေါ့နိုင်တော့ ခက်သားလာ။ အခုတော့ ဘွားမောက်မည်သူမျှ ဖုန္ဂုယ်ထားလို့မရတော့ပါ။

“အလောက်ပြန်ပေးစရာရှိလိုပါ ဘွားမေ”

“ဘာဖြစ်ခဲ့လိုလေ၊ ဘယ်သူကို ပေးစရာရှိလိုလေ”

“လဆန်လောက်တုန်းက ပြီးထက် လမ်းကျဉ်းမှာ ကား Accident ဖြစ်ခဲ့ပါစာဗ် ဘွားမေ”

“ဘုရား!”

“အသေးစားလေးပါ၊ အသေအပျောက် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ကား၊ ကားချင်းလာ၊ ဒါမှုမဟုတ် လူလာ”

“လူကိုပါ”

“အမယ်လေး!”

“ဘွားမေ”

“နေ နေ ရတယ် တိုက်မိတာ လူကြေးလား၊ ကလေးလား ယောက်ရှားလား၊ ဒါမှုမဟုတ် ပိန်မလား”

ဘွားမေက ရင်ဘတ်စိတ္ထားလျက် ဆက်တို့ဆိုလောက် ပြုတိုင်လိုက်လော်။ လူမသိအောင် ဖုန္ဂုယ်မျိုးသိပ်ထားရသည်

တစ်ခုသော ဇွန်းမှာ ၅၂၂

အကြောင်းအရာက စိတ်ထဲ အဘယ်မျှ လေးလံနေရပါသနည်။ ဖွံ့ဖြိုးပြောရှုလိုက်နေသာ ရင်ထဲ လုပ်ပါပြီ။ စိတ်လျှော်လော်သွားမည်နှင့် သူသိနေပါသည်။ ခွင့်လျှော်ပေးပါ ဘွားမေ။

“ပိန်းကလေးပါ”

“ဘယ်လို”

“အတိအကျခြော့ရရင် ကျွန်တော်အိပ်မက်ထဲ အမြဲ့ရောက်လာတတ်ထဲ ပိန်းကလေးကို အပြိုင်မှာ တွေ့လိုက်ရတာသိ ဘွားမေ”

“ဘားမေ”

ဘွားမေ၏အထိတ်တလန်ဟန်က ပို၍ တို့လာလေသည်။ ရုက်နာမှာ သွေ့စုနိုင်တော်သည်နှင့် ဖြူဖြောလာစလေတော့၏၊ ဘယ်လိုလေး၊ ထိပိန်းကလေးအကြောင်းပြောလိုက်သည်နှင့် သူ၏အဘွားကြုံသို့ လူမြှေ့မဆည်နိုင်ဖြစ်လာတာပါလာ။

“ကျွန်တော်ကို ဘယ်အချိန်ထဲ ဖုံးအို့ဝိုက်ထားဖို့ စဉ်းစားထားပါသလဲ ဘွားမေ”

“အော်”

“အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့နေ့တော့ ဘုအတိုလို ပေါ်လာစတ်တာ၊ သဘာဝပါ ဘွားမေ၊ ဘွား ဘယ်လောက်ပဲ မပြောကြော ထံကြောက ကျွန်တော်သိပ်အောင်တော့ လက်တွေပြုသနပါပြီ”

“သား မြှုံးလေး”

“နွှဲရိပ်စံတဲ့ ဘွားမေး၊ အဲဒီနာမည်ကို ဘွားမေကြားဖူပါသလား”

ခေါင်ခါပြုလေ၏။ ပြင်းသတဲ့၊ ပြင်းဆန်သတဲ့လား ဘွား ‘ဒေါ်ထိပ်တစ်မြိတ်’ ရုပ်။ ‘ဘုန်းမြတ်စော်ရှာမေး’ ရဲ့ ဘဝသက်တစ်းတစ်လျောက် လွှာယ်လင့်တာကု ခေါင်ခါပြုလေကိုခဲ့သည်ဟန် မရှိနဲ့ပါ။ ဤမျက်နှာထက်မှာ ‘ဒေါ်ပြုလေ’ နှင့် ချေတ်စွဲတုန်နေပါသည် မှာက လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ့၊ နှုတ်ခံး၊ မေးဇွဲတို့ကြောင့် ချွေမြအဖြစ် အမြှိမ်ပြီး စိတ်တော့မှတ်ခဲ့လေသလား။

“မဟုတ်ဘူး” “မှားနေပြီ” ဟန်၏ ပြောခဲ့သည်အဖြစ်ကို ဖျော်စော် အမှတ်ရရှိကိုပါလေ၏။ ‘ဟောင်’ တဲ့၊ ‘စဲခဲ့ခြင်ပွန်း’ ဟန်၏ တိတိကျကျ ပြောခဲ့သည် နှစ်လျှောကု တစ်မျက်နှာကို စက်နှင့်အဥ္မာ မြင်ယောင်နေခဲ့တာပါ။ ဘွားမေ ခေါင်ခါပြုလေတာကို သူ ဒီလေကို ရင်ထဲနှင့်သွားစေတာမျိုး ထိုးပေါ်ပေါ်လောက် စံစားခဲ့တာပါ။ ဘွားမေ ခေါင်ခါပြုလေတာကို သူ ဒီလေကို စာနာစိတ်ဖြစ် သွားခဲ့လေသည်။ သူမ အဘယ်သို့များ နာကျင်ခံစားသွားရရှာမယဲ့ ဘွားမေ”

“ဘွား တကယ်မသိတာပါ သားအေး သားသိချင်တဲ့ အဲဒီ အတိတ်ကာလကို ဘွားမေလည်း သိချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသိချင်

စိတ်က တစ်စက်ပဲရှိပါတယ် မြဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြှေ့နွေးလေ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အကြီးအကျယ် စကားမများစေချင်လို့ပါပဲ”

“ဟင်!”

“အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာပါပါလေးနဲ့ စွဲစတ်ဖို့ စိတ်ပေးရင်း ပြသနာက ကြိုသွားခဲ့တာပါ။ ဘွားမေ ချေပေးတဲ့လေးကြောင်းအတိုင်း လိုက်နာသဲ သားက ဝါသနာကိုပဲ ဦးစားပေးခဲ့တော့”

“ဝါသနာ”

ခေါင်ခါပြုလေ၏။ အလို့! ဝါသနာတဲ့လား။ သူမှာနေခဲ့သည် အကြောင်းအရာထဲမှာ ဝါသနာဆိုတာဘို့ပါ ဘာကြောင့်မေ့ခဲ့ရ ထာပါလိမ့်။ ရင်ထဲ ထိုတိသွားရှုံး စောလောက ကြည့်ခဲ့သည်ဘတ်ပုံ ထို့ကို မြင်ယောင်လိုက်ပါလေ၏။ ဒါဖြင့် ဒါဖြင့် သူမှာနေခဲ့သည် ဝါသနာဆိုတာက အပျော်တစ်းကတ်ပုံရှိကိုခြင်း ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

အတွေ့ဖြင့် နလုံးသားဆီးမှ တန်တိုတ်ပုံရှိကိုခြင်း အချိန်ဖြန်လာရ အေတွေ့၏။

“အဲဒီနဲ့ ဘွားမေလည်း စိတ်မထိနိုင်ဘဲ တစ်ကြိမ်တစ်ခါး အုပ်ယူတဲ့ လက်နှုန်းရဲ့တဲ့ နောင်တကို ပြန်အမှတ်စေချင်လေ့လို့ပါ

၆၁ ၈ ထာဝန္တံ့ဟော

မြော (၆) လကျိုကာလကို အစားပြန်လျှေားလိုရရင် ဘယ်
လောက်များ ကောင်းလိုက်လဲ၊ မြောကို ရှာမတွေ့ဘဲ သတ်မှတ်တဲ့
လျောကာလပါသားအေး ပြန်တွေ့မယ့်တွေ့တော့ အရောပါခန်းကတွေ့
လာတဲ့ ဘုန်မြတ်လျော့မောင် ဖြစ်နေခဲ့တာလေ”

သူ အသက်ရှာရန်ပင် မမူလျော့နေခဲ့ပါ၏။ အလျော်တဲ့
‘နှေ့ရှိပို့’၊ မင်ကို ကိုယ်ပြန်လေးရှုမယ့်အရာက ဒီသက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေ့
မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ မင်းကို မတွေ့မဖြစ် တွေ့ဖို့လိုအပ်နေပြီ ‘ဒု
ရို့စို့စို့’။

အခန်း (၂၃)

ထမင်းပို့ပို့များ စကားသံနှင့် ရုပ်သံတို့ဖြင့် ခုံညွှန်လေ၏။
ဤသို့ အသံမျိုးစုံ မထွက်ဘဲ နေခဲ့ရတာ အသာယ်မျှကြောခဲ့ပြီလဲ။
“အိမ်” ဟူသည့်အဓိပ္ပာယ်က အခုံ ပြည့်စုံလာသည့်နှင့် ပဲစာလိုက်
ရပါသည်။

သူမ တစ်ယောက်သာ သိမ်မတော်မြင်းပါဘဲ ‘ရီ’ နှင့် ‘ညီထွေး’
တဖြင့် ပြန်ရောယ်ကိုရော စားသောက်နေသဖြင့် ဝမ်းသာဝိတာ အမှန်
ပါ။

“အရာသာရှိလိုက်တာ မမရဘာ။ မိုးဖိုးခန်းမဝင်တာကြောပြီဆုံး
စက်က ဟင်းချက်လက်ရာပျက်မသွားပါလား အုံညွှန်း”

“ကြိုက်တယ်ပဲ့လေး ထည့်သားနော်... မနက်စောဘေး ထပ္ပန်ရင်လည်း နိုက်ထဲ အဝထည့်ပေါ်စွဲ ထချက်ပေးမယ်”

“ကြိုက်တယ်ဟော၊ မနောကဗျာ မှုစ်ချိန်ထိဝက်သားလည်း နိုက်တယ်။ အခုချက်ပေးတဲ့ ဝက်သားအချို့ချက်လေးလည်း ကြိုက်တာပဲ့၊ သုံးထပ်သားကို ဒီလောက်အရသာရှိအောင် ချက်တတ်လား”

“မကြားဖူးသူးလား ချို့ရဲ့၊ အရွက်မှားလက်ဖက်၊ အသာမှာ ဝက်၊ အသီးမှားသရက်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဝါးမှာဝါးသလောက်၊ မယာမှာ ဆံထောက်တဲ့လေ”

“ကြားလား ညီတွေ့”

“တော့သူတော့ မယူချင်ပါဘူးမှာ၊ Date out တယ်”

“အပြောမကြော်နော်”

“ဒါနိုင်လည်း မမှားဖော်လေး၊ မဖော်တဲ့သားအုပ်ထဲက ပြုစိုးမှုမထင်လှတဲ့ ဒိန်းကလေးမျိုး”

“လတာမက်ရင် ညာစာခေါ်တတ်တာ မသိဘူးလား”

“မလော်နော်... မမတို့က တစ်ဖက်၊ ကျွန်ုတ်တို့က တစ်ဖက် ဖြစ်နော်လို့ပဲ့၊ အန်တို့ကရော”

“ဘက်ညီအောင် သားဘက်ကို လိုက်ပါမယ်ရှင်”

“တွေ့လား၊ ကျွန်ုတ်တို့ကို တကယ်ချိတ်တာ အန်ထဲ

တစ်ခုသော ဇွဲဦးယူ ၅၂၂

၂၁၁

တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်ပါတော်။ ဝက်သားကို ကြိုက်သွေနှင့် လက်တစ်လုံးခန့်စီ ခွဲစိတ်ပြီး ပင်မြားရည်ပါလေးရှုဖြင့် အချို့ချက်ကာ အဒီပြီးစေရန်အတွက် ချုပ်ပေါင်းရွှေ့ကြောင်းချို့လေး ချက်ပေးထားတာ ပါ။ ရာသီပေါ်အစာဖြစ်သည့် ပလောင်တောင်မွေးကို ရှားရှားပါးပါး ဝယ်လာဖြစ်တာမို့ ပုဂ္ဂန်ခြောက် ခင်လတ်လတ်လေးဖြင့် ရောကြော်ပေးထားပါတော်။ အရာသာစုံစေရန် ငရှုတ်သီးစိမ့်ငါးပို့ချက်လေးကို အတို့အမြှုပ်နှင့် စားလို့ရရန် စီစဉ်ပေးထားလေသည်။

“မမ”

“ပြော”

“စာမူ စရေးနေပြုလား”

“ရေပြု ရင်တို့မောင်နှုန်းမှုပျိုးတွေ အိမ်လိုက်လည်တဲ့နောက်ရော်ဖြစ်တာ”

“ကျွန်ုတ်ပြောဘဲ့ တတ်လမ်းလား”

“ဟုတ်ပါရင်၊ မျက်စိုးအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် သည့်သည်လုပ်တို့နေအောင်ချို့ကြော်တဲ့ ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး အကြောင်း”

“နိုက်တယ်ကျွား ခေါင်းစဉ်ကရော”

JRJ ၁ ထောက်ယော

“ထော်... စာအုပ်ထွက်မှ ဖတ်ပါလား ညီထွေ့ရယ် နင် အတော်လွှန်နေရပြီ”

“ဒါလေးမေးသာကိုများ မဆေးရာ့၊ ခေါင်စဉ်တပ်ပြီးမှ စာများ၊ ရေးတာ မဟုတ်လား မမရဲ့”

“ဒါပဲ့”

“ဒါဆို ဘာလဲဟင်”

ကလေးမှန်တော်သည်၏ယယ် မရှုမကမေးနေသည့် ‘ညီထွေ့’ ကြောင့် သူမ ပြုခိုင်လေး။ လှုငယ်လေးမှာ စိတ်က လွှတ်လပ်လပါပဲ့ နေတာ့ မဟုတ်ပါလား၊ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ဝါသည့် အရွယ်ကို ‘စံ’ မည်သို့ဖြတ်သန်းခဲ့မှန်းပင် မဟုတ်ပါတော့ပါလာ့၊ မျက်ခံ့ပင့်လျက် အသိတ်မေးနေသည့် ‘ညီထွေ့’ ကို ‘ချို့’က ပေါင်ဆွဲဆိတ်လိုက်လဲ မယ့် ချာတိတ်ကဲ မဖြေပါရော့။

“ကြည့်!”

“ပြောပြပါ မမရဲ့။ ကြိုးမြှိုး ရင်ခုန်ချင်လိုပါ”

“ရင်တွေ အရမ်းချိန်ဝါတယ်လို့ ပေးထားတယ်”

“အားပါးပါး!”

“ဘာလဲ... ဒါကိုလည်း ခိုက်တာပဲလား”

“ဒါပဲ့”

တစ်နှစ်သာ ဇွဲဦးများ ၅၂၂ J.R.J.

“ပါတို့ ဒီမနက်ပြန်လာတာ လမ်းများ ဟိုတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းကျော်စွာ”

အန်တိုင်ယောက ထမင်းစားလို့အရင်ပြီးပြီး ထနှင့်လောင်း ထမင်းဝိုင်းများ ‘စံ’ တို့ပဲရှိတော့သဖြင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို တိုးတိုးပြောကြုံမှန်း ‘ချို့’ သိနေ၍ ပြောခြင်းပါပဲ့၊ ‘ညီထွေ့’က နားစွင့် အနုပ်စုလေပြီး။

“နှင့်ကို မှတ်ခိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“ကော်များအတွေ့ပြုခဲ့တာပဲ့၊ ဒီရုပ်ကြီးကို မဖုတ်ခိုက်ရောလား”

“တွေ့တော့လည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပေါ့ ချိုရယ်”

“မျက်နှာက အတော့ကို ဝစ်နည်းပုံပဲစဲ့။ နှင့်ကို သူ စွဲောမ်းနေတုန်းပဲဆိုတာ အသိသာကြိုး”

“ဟာ့... မမက အဲဒေါ်လောက် စွဲတုန်းပဲလား”

“ပြုပြုပြုနေစ်းပါ့။ လူကြီးစကားဝိုင်းကို မျှနောင့်ယှက်ချင် နဲ့”

‘စံ’က စားပြီးသာယန်ကန်တွေကို အေးရန် ထပ်ကာ အောင် နှိမ်သီးလုည်းလိုက်ပါ၏။ ‘ချို့’ပါ ကူလျှပ်ပေးရန် အနားပြုရောက်

၂၇ ၁ ထောက်မောင်

လာလေသည်။ ဒီဘေးစင်ပျက်သွားစဉ်က ‘ကျော်’ လာလုပ်ပေးသွားတဲ့ မှတ်မှတ်ရရ မဟုတ်ပါလာ။ သို့သော သူငယ်ချင်သံပောအုပ်တဲ့ တား၍မှ မကောင်းတာလေ။

“နှစ်ဆက်ရင်းနဲ့ နှင့်အကြောင်းပြောလာတော့ ငါလည်း ပြောလိုက်မိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုဖော်ပြုလာတော့မှာလဲ”

“ဘယ်လို... သာနဲ့ ရန်ကုန်မှာတွေ့ခြဲပြောလား သို့ အန်တိုင်ယိုကို ဘာလိုမပြောတာလဲ”

အလို!... ထမင်းစာဖွေကုသိမ်းရန် ပြန်ရောက်လာပါသည် အန်တိုင်ယ်က ‘ခဲ့’ တို့စကားကို နားစွမ်နှုန်းဖျားကြားသွားလေတော့ ၏။ “နေပြောနောက်ကြည့် ပါပြောအောက်ကြည့်” ဟုသည်စကားပုံက မှန်နေပါရောလား။ လူကြီးဖြစ်သူကို ဘာမှုအုပ်ယူလိုအပိုင် ပါလော့။

“ဟင်လို... သိမ်းခဲ့”

“တွေ့တော့ တွေ့ခဲ့ပါတယ် အန်တိုင်ယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့... ဘာတဲ့လဲ”

သူကိုပြင်းရှိကိုရင်း အေးပြီးသားပန်းကန်တို့ကို စင်မှာ ထင်

တစ်စုဆောင်းမျိုးမှာ ၅၈၂

လိုက်ပါ၏။ အေးအေးအေးအေးပြောရမည့်ကိစ္စဂို ဖုတ်ပုံမီးတိုက် ပြောလိုခို့မူလား။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ရောက်ယိုယ်တာကိစ္စမို့ မျက်လည် ကျေလာလိုက် သူမိမိမြတ်သည့် ‘ညီထွင်’ ရွှေမှာ မနိချင်ပါလေ။

“သိမ်း”

“ဒါ ဒီသေစ်သီးပန်းကန် ငည်းခန့်ကိုယူသွားတော့မယ်နော်။ လာ ညီထွင်”

“ချို့ က အလိုက်တသီးဖြင့် ညီထွင်နိုးပေါ်ကာ ရွှေပေါ် ၏ ထမင်းစာအနိမ့်ရွှေမှာပ် အန်တိုင်ယ်နှင့် အတူပြန်ထိုင်လိုက်ရှုလေ သည်။ ရှင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နေသည့် စေဒနာက အခုစိုးထုတ်ပြောဖြစ်မှ လိုပါသွားလိုမူလား။ မေပြောမဖြစ် ပြောရမှာကတော့ အသေအချာပါပဲ့၊ သုတေသနသည်လုပ်သတ်ပေါ်ကို လုန်သည့်သီမမောက်ပေါ် လက်ထဲမှာ ပဲ လုံးချေချေချုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိမိလေသည်။

“ခဲ့”

“မောင်က မောင်က စဲကို လုံးဝမှုပေါ်မိချား အန်တိုင်ယ်”

“ဘယ်လို”

“ဘာစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သူမိမိမောင်လောက်ရဲ့အတူတူမျိုးနှင့် ညီညာနေခဲ့တာပါ။”

“ဘာမိုးက အကျိုးအကြောင်းမပြောပြီဘူးလာ”

“ပြောဝါတယ် အနိတိငယ်”

“အခီတော့”

“မောင်က မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘာ”

“လူများနေတာလိုပဲ ပြောနေတော့ စံလည်း ဘာဆက်ကြပြာ
ရမယ်မှန် မသိခဲ့ဘူး”

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

အနိတိငယ်က သုံးမကို အသာဖက်လိုက်လလ၏။ မရိုး
အောင် စိတ်ကို မနည်းထိန်ထားသော်ငြား မျက်ကည်ဝိုက် ပဲလာသည်။
သား ‘မောင်’ ရယ်၊ ဘတ်မှ ပျော်လုပ်ချုက်နဲ့ ရှင်သနကြောက်
လူသားတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အော်လူတွေထဲမှာ ‘နေ့ရိပ်’ က ပါဝင်၍
တော်ပါပဲဘာ၊ ‘မောင်’ ကို နောက်နှင့်အမျှ ချော်လုပ်တော့ဟာနေရတာ
တွေက အရာမထင်ဖြစ်ခဲ့မည်ဟု ‘စံ’ မထင်ခဲ့ပါလေ။

“မောင်က ... မောင်က အဲရင်လိုပုံမျိုး မဟုတ်တော့
သလိုပဲ အနိတိငယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ စတို့ စမြင်စဉ်က သာမန်ပုံမျိုးနဲ့ လုံးဝတို့
ကွာခြားနေတာပါ။ ကြည့်ရတာ၊ တော်ရုံချုပ်သာမယ်မျိုးရိုးရိုး

ဘာမှာ စောင့်ကြပ်ပေါ်နေတဲ့ အစောင့်အရှေ့ကိုထွေကာအစ မောင်
ကို ရိုးသောသူ ရှိကြတာ”

“ဘာရယ်”

“အနေတ် အခြေမြင်လွှာပြီး ဒီပြောခံကို အလွယ်တော်
မူသွားပြီထင်ပါပဲ”

“သမီးရယ်”

“ချိုကာတော့၊ မောင်နဲ့ထင်စုံခဲ့ရင် သေချာပြောပြီမယ်လို့
ချို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စံတော့ မလျှော်လင့်တော့ပါဘူး၊ စောင့်ဘေးနဲ့
ရုံးဘေးတော့ အရှေ့လိုပဲ အော်ပွားယူလွှန်ပါတယ်လေး။ နှေ့ ဘယ်တော့
ရွှေမလဲဆိုပြီး ရောက်စောင့်မော်နေတဲ့ ကွွာရအလုပ်က လူလို ရေ
ထိုတဲ့ဘာဝ စော်လွှာတော်ခဲ့ရတဲ့ဘေးက ဤမျှနဲ့ တော်လောက်ပါပြီ
နော်”

“သမီး စံ”

အနိတိငယ်ပုံပဲစာကို ဖော်တင်လိုက်ပါစဉ်။ မျက်ကည်တို့က
နှိမ်းပေါက်ပေါက်ဖြင့် ကျလာလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၊ နောက်ဆုံး
ဆုံး၊ ငါကြောခဲ့တာမှန်လမယ့် သူမ၏မျက်ကည်ပိုင်လယ်က မခဲ့း
ခြားကိုနိုင်တာက ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ အလွမ်းဟုသည် သမုတ္တန်
စွဲ့မှာ အဆုံးတိုင် နှစ်မြုပ်သေဆုံးသွားချင်တော့တာပါပဲ။

၁၃ ၈ ထောက်မောင်

“အာဘတ်းထားပါ သမီးရှယ်။ သမီးအသက်က ငယ်ငယ် လျော့စူသေးတော်။ ဘတို့ ရွှေဆက်လျှောက်ပြီး ရှင်သနိုင်အတွက် သာ စိုးစားစေချင်ပါတယ် စံ”

ခေါင်းကို ပဲဖြည့်ဖြည့် ညီတိုက်ပိုက်။ အာဘတ်နဲ့ရတာ ပါပဲ၊ ဒီခွဲနှင့်အာဘတ္ထာသာ မနိုင်း ယုတေသနပေါ်ပါက စီးပွားရေဆိတ်တာ ကို ဦးထောင်ခေါင်းမော်လာအောင် သုခ ဦးမီးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ အချစ်ခိုတာ၊ ဘဝေါ်၊ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် ဦးနောက်ရှိ သည့် ပုထိုးမြို့အကောင်းနှင့်အဆိုကို ပိုင်းခြားဖြတ်နိုင်ရပေမယ်။

“တစ်နှစ်ကျိုးကြာတဲ့အထိ နေနိုင်ခဲ့သေးတာပဲသမီးရှယ်။ သူကိုမျှော်လင့်တာလည်း မျှော်ပေါ့၊ ရောက်ဆိတာ မကုန်လေးဆို ဒီဘဝါး သမီးနဲ့သူ ပြန်တွေ့ခွင့်ရမှာပါ”

“စဲက စဲက မျှော်နေလျှို့မှာလား၊ မျှော်လင့်သူမျှ အောင် တွေ့ချည်းဖြစ်နေတာက ခက်ပါတယ် အန်တိုင်”

“အန်တိုင် သိပါတယ် ကလေးရှယ်။ သမီးစဲ့စားနေပဲ့ ဝေအားမျိုး၊ အန်တိုင်လည်း ထပ်တ္ထထပ်မျှ ခဲ့စားရတာပါ။ သမီးရှင် ထဲကိုလည်းမြင်တယ်။ နားလည်းနားလည်ပါတယ်ကျယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သမီးရဲ့မတ်မတ်ရပ်နေတဲ့ခြေထောက်တွေကို ဒီအတိုင်း ထူမတ် ပြီး မယိုင်စေချင်တာပါ။ လူဆိတ် ကိုယ့်အဆုတ်နဲ့ ကိုယ်အသက်က လျော့စူသေးတော်။

တစ်ခုသော အွဲပြီးမှာ ၂၇၉

ရှူရတာ၊ သူတစ်ပါးကို အားကိုးပြီး ရှင်သန်ရတာမျိုး၊ မဟုတ်ဘူး လော့၊ အန်တိုင်ယ် ဒီလောက်ပြောပြုရင် သမီး သမားပါကဗျာပါ နော်”

“ဟုတ်ဘူး”

“သမီးချို့တဲ့ ရို့နေတုန်း ပျော်ရှာပါစေကွယ်။ အိမ်ထောင်ကျ ပြီးကတည်းက ဒီကို ပြန်လာဖို့ ခက်ခဲ့တာ၊ မဟုတ်လာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ချယ်တုဂ္ဂန်းတောင်မှ ဘဝကဲ့အကျိုးပေးက မတူပါလား နော်”

BURMESE CLASSIC

ပါးပြောပိုစာကိုမှ မျှော်ချည်တို့ကို လက်ပါးပြောပိုစာ သတ်ဆိတ်ပိုစာ ပါး၊ ကံတ္ထအကျိုးပေးတဲ့လား၊ သူမှာက ဘယ်ဘဝကဲ မကောင်းမှုပြုမိ ခဲ့လို့များ ဒီဘဝါး ကံအကျိုးပေးမကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ၊ ‘မေချိုး’ လည်း ပျော်ရွှေ့ဖွှဲ့ရာ အိမ်ထောင်မျိုး၊ ရရှိခဲ့သလို ‘စံ’ လည်း ဘဝ တစ်ဆိုချိုးမှာ အဝိုင်းအတာတစ်ခုထဲ ပျော်ခဲ့ရတာအမှန်ပါ။

“မောင်”

‘မောင်’ ရှို့မနေတဲ့နေရာမှာ ‘မောင်’ နှုတေသနနဲ့ချေပေမယ့် ထဲနှင့်တည်းအောက် အတူတူရှိနေသလို ခဲ့စားချက်မျိုးနဲ့ ‘စံ’ ဆက်ပြီး ရှင်သန်နော်မှာပါ။

၂၁၁ ၈၁၁၂၂၁၇၁၈

အမြန်တိုင် ဖျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ရင်နင်ခြင်းတွေက လျှပ်
ကုမ္ပဏီနှင့် 'မောင်' ကို ဆောလေး မြင်ခွင့်ရခဲ့တာဖို့ ကျေန်းရဲ့ရု
ပါတယ်၊ ဒီဘဝမှာ မသိမြင်တော့ ပေမယ့် အတိတ်ထောင့်တစ်နေရာက
'ဇွဲနိုင်စံ' ကို တစ်စက္နှင့်လေးမျှသာ မှတ်မိခဲ့ဖျော်ဖြင့် -

သော်... 'မောင်' ရယ်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂၄)

ပါဆယ်ထိုစုံပါသည် ကထွေးနှင့် Handset အိတ်ကို
ကားပေါ်သို့ တင်နိုင်ရပြုနိုင်ပါ၏။ ဒီပစ္စည်းတွေတော့ ဟိုအိမ်နှင့်အိမ်ကို
ဆောက်တွေဒေါက်ပြန် ရောက်နေလေပြီ ဘွားမောက် သူ ကားပေါ်မတက်
ခင်အထိ အိမ်ဝါယာ ရပ်စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

"စကားကို ပြောပြေလည်လည်ပြောသိနော် သားဇံ"

"ဟုတ်ကဲ့ဒါ ဘွားဇံ"

သီဟာဖွံ့ဖြိုးထားပါသည် တဲ့ ဒီအောက်နှင့်တစ်ဆင့် ကားပေါ်
သို့ တက်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ မာခိုဒီကားဘာ ဦးမြို့မြို့လေးပြင့် အိမ်တို့
ထို့ကိုကျွဲ့ကာ ဦးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဦးဝါယာကိုစုံစုံ

၂၂၂ ပထာန္တမောင်

လက်က သူကို လာတို့လေ၏၊ ပါရိုပ်းတင်ထားသည့်လက်မှို့အေး စက်ဝက်ဖြစ်နေတာကို သိသွားပါသည်။

“Boss! . . . မီတ်လုပ်ရှုံးနေပြုလာ”

“ဒေါ်ရှင်တွေ ပြန်ရောက်တာ သေချာပါတယ်နော်”

‘ရရှင်’ မေတာကို မဖြောဘဲ သူက မေဆုံးပြန်ထုတ်ဖို့လေ ၏။ အကြောင်းအချာကို သေချာမသိလေးတာတောင်မှ သူ ဤသူ မီတ်လုပ်ရှုံးနေမိလျှင် ကယ်နက်များသိမဲ့လျှင်မြင့် မီတ်တို့ ထိန်းပရ မြင်ပြီ။ သူမက ထိနိုင်၏ သူကို Excite ဖြစ်စေလေသလား။

“သူ ဘယ်မှာနေတာတဲ့လဲ”

“ဦး”

“နွေ့ရိုင်စံကို မေတာာလေး”

‘ရရှင်’ က ပြန်မဖြောနိုင်သူဖြင့် နှုတ်ဆိတ်ပြိုပ်သက်နေလေ ၏။ နာမည်ပေးက အဘယ်မှာ အောက်မှုး ပေါ်သလေ။ အပူမူလာဖြိုး အရိုင်ဆိုင်လိုက်ရာသည့်နှင့်ပါ။ ‘မောင်’ ဟူသည့်၏သံနှင့် အကြော် အွေးနွေ့ကို ပြန်အမှတ်ရှုနေမိပါ၏။ ‘မောင်’ တဲ့ သူထက်ငယ်သည့် ဇို့ကေလေးက ဤသူပိုင် ခေါ်ခဲ့လေသလား၊ ဘယ်လို့လဲ “နွေ့ရိုင်စံ”

“Boss”

“-----”

တ်ရှသာ အွေးမှာ ၆၃ ၂၁၃

“Boss.”

“အင်း . . . ဘာလဲ”

“ရောက်ခါန်းနေပြီ”

တ်ထားသည့် Suit ကို ကြုံယိုးတပ်၍ ဆွဲဆန်လိုက်စိုင် လည်ပင်မှာစည်းထားပါသည့် Necktie ကိုလည်း သေသပ်စေရန် အနည်းယ် ဆွဲတင်လိုက်ပါသည်။ သူမိမ်းတွေရောမှာ သူ ဤသူမှို့မြင် နေမိပါလျှင် သူမရောမှာ မည်သို့ တည်ပြုမိပါပဲမည်နည်း၊ ရင်မောရ ပါလား။

“င့်ကိုကြည့်ပါး”

“Ok ပါတယ် Boss”

“ကားဘားမှာပဲ ကျေနဲ့ကြနော်။ ဒေါ်ထဲလိုက်မဝင်ကြန့် ပြီး မတော်ကြာ . . . မင်းတို့ကိုမြင်ပြီး လန့်ကုန်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲပါ . . . Boss, Boss မြင်ရလောက်တဲ့နေရာမှာပဲ မို့ နေမှာပါ”

“တို့! တို့!”

ဒေါ်ရာခြိုင်းရှေ့ရောက်ပြီ့မဲ့ ကားဟွှန်းသံပေးလိုက်ပါ၏။ ဒေါ်ထဲမှ အလုပ်သမားကော်လေး ပြေးထွက်လာကာ ခြို့တို့ကို အွေးပေးလေသည်။ “ဘယ်သူလဲ” . . . “ဘယ်ကလဲ” . . . “ဘယ်လုပ်တာ

၂၁၄ ၆ ယသာန္တိဟင်

လဲ” “ဘာကိစ္စရှိလိုလဲ” ဟူသည့် မေးခွန်တွေ တစ်ခုနှင့်မျှပဲ့မေးလေး၊ သဲ သူကားကို အဆင်သင့် ဝင်စေသဖြင့် အံ့ဩနေ့ဖိပါတဲ့

တုရားသီကြား ‘မ’ လို အဆင်ပြေပါစေသား။

“၌”

ဆင်ဝင်အောက်များပဲ ကားက ပြိုလိုပဲလေးထို့ရောင်သွားလေ ၏ ‘သိက’ က သူဆင်းစေရန် တံ့ခွဲဖွင့်ပေးနေပြီးမဲ ကားလော်မှ သူ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကျောက်ပြားစီထားပါသည့် လျောားသုံးထစ်ကို နှင့်တာက်နဲ့လည်း ရှင်ထဲသွား ဒီတို့နဲ့ ဆောင့်နှင့်လေ၏၊ သူအကြောင်းကို သူပြန်သိရတော့မှာလော့

ဟင်းလင်ဖွင့်ပေးထားပါသည့် ‘အုပေါက်ဝမှ အိမ်ထဲသို့ သူဝင်လိုက်၏။ ငြည်ခန်းကျယ်မှာ မည်သို့သော တစ်ခုတစ်ယောက်မှ နှီးမှန်ပေါ်လေး ဘာလဲ သူကို ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်ခိုင်း လေပြီလေား၊ အဝေဒပါ အတွေးဖြင့် သူ မတိတပ်ပင် ရုပ်နေ့ဖို့ပါသည်။

“သို့ ... ရောက်လာဖြီလား၊ ဓားသားပဲ ထိုင်ပါ”

“ကျွန်တော်”

“အရင်သုံးထိုင်လိုက်ပါလား ကိုဖော်ရာ၊ မတ်တတိကြား ရပ်နေတာ မသင့်တော်လိုပါ”

သူမ ပြောနေပြီး ဆိုဖားမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်ရပါတဲ့ အိမ်၏

တစ်နှစ်ဦး ဇွန်နှစ်ဦး ၆ ၂၁၅

အမျိုးသို့က သက်သော်သော်ဟန်ဖြင့် သူနဲ့ မျက်နှာချုပ်ဆိုတဲ့ ခုံမှာ ထိုင်ချေလိုက်လေသည်။ မျက်နှာထုက်မှာ ဖော်ဆွဲသွားအပြုံးမျိုး မတွေ့ရပါဘဲ တည်တင်းနေဟန်က အပြည့်ပါပဲလား။

“ကျွန်တော် ဘန်းမြတ်ထော်မောင်ပါ မဖေချုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ချိ သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်... ဒွေ့နိုင်စံကို”

“ခဏနော်း ကိုဖော်ရာ၊ ရှင် အခု ဒီကိုရောက်လာတာ ဘာကိုဖွေ့စွဲလဲ”

“နွေ့နိုင်စံ”

“စံရဲအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ ပြောလိမ့်မယ်မထင်နဲ့ ကိုဖော်ရာ”

“မှာ!”

“စံက သူအကြောင်းကို ရှင်ခဲ့မှာ လုံးဝဖွင့်မပြောဘဲ ချို့ကို တတိတောင်းထားလိုပါပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဖော်ရာ၊ ချို့သူထဲချေပြန်ရောက်အောင် အကောင်း အကောင်း သူအတိဖြေပြန်ဆောင်အောင် အိမ်အထိ ဖို့ပေါ်တော်ပဲ။ သူမှိုးက နှိမ်စိတ်ဖြစ်ပေမယ့် ကယ်ကိုရှိကတော့ ဥက္ကာပြုခဲ့

၂၁။ ၈ ပဟသန္တိဟန

မြေမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ မျက်နှာအမ်သွားရပါ၏။ အမြစ်နှုန်းလည် လူတစ်ယောက် နှယ်ပါလေ။ သူကို တမင်ရည်ချုပ်ပြီးပြောဆိုနေပါသည် ဒိန်းမရွယ်ကို မည်သို့ ခွန်းတော်ပို့ရမည်ပင် စဉ်းစားရှုံးမရပါ။ ဒေါင်းထဲ ရှုံးတွေးလာ ခြင်းကြောင့် မျက်နှာကို ရှုံးလိုက်မိုးလေ၏။

“ကျော်မြှုပ်၍ နွောဖို့၍ Address ကျွန်တော့ကို ပေါ်လား မမေခါး”

“Sorry ပါ၊ မမေခိုင်ပါဘူး”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောပြီးပြော၊ စိုက ဘာဆိုဘာမှ မပြောရမယောဂုဏ် သေချာမှာလိုက်တာရှုံး”

“ကျွန်တော် သူအကြောင်းသိရမှုပြစ်မှာနှုပါဘူး”

သူမ မြဲပြုပြီးလိုက်လေ၏။ လူကို လောင်ရယ်စရာ သတ္တုရှိနယ် မြင်လေပြီးလား၊ ဒေါင်းထဲ နောက်ကိုလာမှုကြောင့် အမြစ်စွေပင် ဝေဝါးလာရတော့ဘာပါ။ ဘာရာဇာ့ရေ! ‘နွောဖို့’က သူကို ဘာဆိုဘာမှ မသိရလေအောင် စိတ်ပို့ပြီး မျက်စိရှု ရှုတ်ခဲ့ ပေါ်လာ၍ ကာ ရှုတ်တရက် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လျက် ပြောစေပြီး

“သူအကြောင်းသိခိုင်တဲ့လား၊ အတော်တရားပါတဲ့

တစ်ခုသော အွေးမှာ ၅၈။

ကိုယ်ယူ့၊ သူအကြောင်းကို သိနိုင်တက် ရှုံးလိုပ်ရှင် ဘယ်သူဘယ် ဝါဆိတာကို သိနိုင် အရင်ကြေးစားပါပြီး”

“ချုပါ”

“ချိုပြောတာကို ရှင် သဘောပေါက်မှာပါနော်”

“အေဒါကို အေဒါကိုပဲ သိချင်လို့ ဒီကိုဇာရောက်လာရတာပါ မမေခါး။ ကျော်မြှုပ်၍ ကူညီပါများ”

“ချို့ယော်၊ ကူညီချင်ပါတယ် ကိုယ်ယူ့၊ ဒါမေမဲ့ ချို့ယုတယ် ချင်လဲ၊ ရင်တွင်းခံတာအောက်ကို ပိုနာလည်နေတော့ ခက်တယ်ရှုံး”

“သူက ... သူက”

“နွောဖို့ ဘွဲ့ဘဝမှာ အပျောက် သုံးလေးလောက်ပဲရခဲ့ စိုင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာတာပါ”

“ဟင်”

“ဘယ်နေရာကနဲ့ ဘယ်လိုဇာရောက်လာမှန်းမသိ၊ ဒါဟာမရှိ အိမ်မရှိ၊ ဘာဆိုဘာမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုပြုဖို့မျှေး လူတစ်ယောက် တို့ ဘဝထဲ စွဲခေါ်နိုက်တော်ရုံးသို့နဲ့ မရနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ယူ့”

“ကျွန်တော်”

“ဘဝနှင့် မပေါင်းစပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ယောက်ဘာ စိုင်ရှင်နှုတ်ဘွဲ့မျှေး၊ ပြောသင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ကုသိုလ်ဘဝရဲ့

၂၁၁ ၈ ပသသန္တောင်

သက်ခိုင်သွား မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ငြင်းလိုက်တာ စံ ဘယ်လောက်
တော်မှ အရှုံးရှုံးသလဲ ရှင် ဓမ္မားသာကြည့်”

“မဟုတ်ဘူး မမော၍ မဟုတ်ဘူး”

“ရက်စက်တေသာ်လိုလည်း တော်ရှုံးသလဲပဲ့ရှင်၊ အပြစ်မဲ့တဲ့
မိန္ဒကလေးရွှေသာဝကို နှင့်ရွှေပျောက်အောင် သွား ဘာချို့ယွင်း
ချက်များရှုံးလိုပါလဲ ပြောပြုပါ၍ရှင်”

သူ မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ပါပဲ။ အလို!
မထင်မှတ်ထားတာတွေက အကုန်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတဲ့လား။ “မိန္ဒမပါ
လေးရွှေသာဝကို နှင့်ရွှေပျောက်ခဲ့သည့် လူယုတ်မာတစ်ယောက်၏
ဘဝရှုံးဖြင့် သူ၏အည်က ပြန်အဖတ်ဆယ်လို့ချိုင်တော့ခည့် မထင်ပါ
လေ။

ပြစ်ရေလဲ ‘ဇွန်စံ’ ရယ်။

“ကျွန်တော်”

“တစ်နှစ်ကျော်ကြားခဲ့ပြီ၍”

“ခု”

“ဒါပေမဲ့ ... ခုထိ အနည်းမတိုင်သေးပါဘူး။ ရှင့်ကိုလည်း
မှတ်မိနေတော်ပါ”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

တစ်ရွာသာ ဇွန်းမှာ ၆၂ ၂၁၃

“ရှင် မြတ်နီးလုပ်ချည်ခဲ့ဆိုပြီး လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ဖြစ်သူ
ကို မမှတ်ပါနိုင်လောက်အောင် ရှင့်အသည်းက အတော်မာတာပဲ
ကိုပေါ်ယူရဲ့”

“မမော၍”

“မပြောဘူးဆိုပြီး ရင်ထဲမသိတဲ့ထားနိုင်လို့ ပြောလိုက်ပြီး
ကျော်တော့ ရှင့်အပိုင်း ရှင့်ကိုစွဲပဲ”

“သူနေတဲ့နေရာ”

“မှာ! ... မပြောပိုမိုဘူး၊ အောက်ကိုသာ ပြောနိုင် သွားသွေး
တရုပ်က ပယ်မျက်တော့မှာ”

“မမော၍ ... ကျော်ပြုပဲ”

“ပြန်နိုင်ပါပြီ။ ကိုပေါ်ယူ၊ နောက်ကို ဒီနောက်ကို ထပ်ပြီး
ရောက်မလေးတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ကောင်ပါလေ့! အပြီးအပြတ်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဟက်ပါ ခါပြ
အေပါသည့် သူမကြာ့င့် သူ ထပ်လိုက်ရတော့မျှ၊ အိမ်ရှင်ကန်ငါး
ပြီ့ ဤအော်ဘုရား သူ ဆောင်ရွက်ရောမှ မလိုတော့မှာလေး။ တိုက်ထဲမှ
စွဲကိုခဲ့တဲ့ သူမကိုပင် နှစ်မဆက်ခဲ့မိပါ။ ကျော်ပေါ်ရောက်ချိန်အထိ
လှက ရှင်စိုင်ဖြင့် စိတ်နှင့်မကပ်တော့ပါခဲ့။

“Boss”

၂၉၀ ၁ ထောက်မောင်

“အမြန်မယ်”

ရှာကြည့်ရောက အိမ်မှာပုံခေါ်သူတော် မဟုတ်လာဘာ အခဲ့ထဲ
က တွေ့ခဲ့ပါသည့် ဧည့်ချောင်သော့တစ်ချောင်။ ပြီးနောက် မြေ
အောက်စတိခိန်မှာတို့တွေ့ ဟုတ်တယ်၊ အောက်တို့တွေ့ထဲမှာ
သူ ရှာဖွေနေပါသည့် ပဟောဌာဌု တစ်စွန်းတော်စအဖြေလေးတော့
ရနိုင်ကောင်းပါလဲ။ ကားက အိမ်အထိ ပြန်မောင်းခဲ့သလို တိုက်ချော်
ရောက်သည့်နှင့် ကားပေါ့မှ သူ အမြန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။

“မြှု”

ဘွားမေခံ့တာကို ပြန်မလှည့်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ အလယ်ခန်းမှ
တစ်ဆင့် မိမိခန်းလာအို တံခါးဆီ သူ ဦးတည်လိုက်ပါသည့်။ စတိခိုး
တံခါးမှာတစ်ဆင့် လေ့ကားထော်တို့ကို အပြေးတစ်ရိုင်းဆင်းခဲ့ပါတယ်။ တို့
တစ်လောင်းက မွေ့ခဲ့ပါသည့် သေတ္တာပုံးကို သူ ပြန်ဖွင့်လိုက်ပါ
သည်။

အထဲမှ စာရွက်တွေကို ဖယ်ထဲတို့က်ရင်း တတ်ပုံထည့်
ထားပါသည့် စဲ့အိတ်ကို ပုံလိုက်ပါတယ်။ အိတ်က ရှေ့ရှေ့ရှေ့
ထွက်မလာဘဲ တစ်ခုတစ်ခုနှင့် ပြီကာ ပြီခနဲတော့သည့်
“အမြန်လို အနေးဖြစ်” ဟူသည့်ကားက ကွက်တိမြန်နေလေး၏
ဘာနှင့်များ ပြီသလေအတွေ့ဖြင့် မိုက်ယူပို့၍ plastic အိတ်ထဲမှာ

တစ်ခုသော နွေ့များ ၁ ၂၉၁

တို့တို့ထောင်ထောင် ထွက်နေပါသည့် ပစ္စည်းကို မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

ဘုရားရေး! တစ်စီကျိုးပုံမျက်နှာနေပါသည့် camera အကြောင်း
တဲ့ပြင်နေပါရောလာဘာ ဒါဖြင့် သူဝါသနာဆိတ် ဒီလို camera
ဖြင့် တတ်ပုံလိုက်ခြင်းဆိတ် အမှန်ပဲပေါ်လေး။ ကျေပြီသားတတ်ပုံထပ်
ကို ယူ၍ တစ်ပုံချင်း ပြန်ကြည်လိုက်ပါပါ၏။ ခွင်းပုံများကြေားမှ
တတ်ပုံတစ်ပုံက သူခြေဖန်ထားကို ဒေါက်စဲနဲ့ ပြုတ်ကျေသွားလေသည်။

ချို့သော ‘စံ’ အတွက်

အမှတ်တရ

‘မောင်’

နောက်ကျေသာကိုမှ မြင်နေရပါသည့် စာတမ်းကြောင့် သူ
နှစ်ယောက် တဆက်ဆောင် ရုန်လာလေတော့သူ။ တုန်ပိုင်နေပါသည့်
လက်ဖြင့် တတ်ပုံကို ကောက်ယူ၍ ကြည်းမို့ ကြည်းလဲလဲမျက်ဝန်း
တို့ဖြင့် မိမိတစိုးပြုးနေသည့် ပို့ကေလေးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဒါ ‘နွေ့ဂို့ပဲ’ ပါပဲ။

အမိန့် (၂၅)

“တင်းတောင်! တင်းတောင်!”

“လာပြီ ... လာပြီ”

အိမ်ရှေ့မှ လူ၏ bell သံကြောင့် အိမ်ထဲမှ အသံလှမ်းပြုလိုက်ရပါ၏။ အန်တိုင်ယူ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီခဲ့ အပြင်ထွက်နိုင်ရေးသို့ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ယဉ်ယူးရန်အတွက် ပစ္စည်းတွေကို စက္ကာပါဖြင့်ထည်ပြုသာမို့ သယ်ဖို့အသင့်ပါပဲ။ အိမ်တံ့ခါးကို အနိုင်ယောက် ဖွင့်လိုက်လေ၏။

“အတော်ပဲ ... ဒီနှစ်လေး ကျော်ပြုပြီး ကုသယ်ပေးပါလာ မောင်ရင်”

“ရပါတယ် အန်တို့၊ လူည်းဝါသာ တက်ပါ၊ အရင်အိမ် ကုပဲ မဟုတ်လာ”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟုတ်ပဲ၊ သမီးစံ လာတော့လေ”

“လာပြီ အန်တိုင်ယူ”

သူမက အိမ်ထဲမှ မီးတွေကို ပိတ်လိုက်ပြီး တံ့ခါးကို သော့ စတ်လိုက်ပါ၏။ ပြောနေသံ သော့တံ့ခါးကို (လိုက်ရွှေ့နဲ့မှာ) ကုပ်ထားပါသည်။ မီးအိမ်၏အောက်ထဲမှာ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ယဉ်ယူးပါ၏။ က ကျော်များကိုတင်တာမှို့ ဒီဇာတ်မှာ ထားခဲ့တာကို အန်တိုင်ယောက် သူမသာ သိကြလေ၏။

၌၌လေ့မှတ်ကာ ၌၌တံ့ခါးအသေးလောက် ကလုန်တို့လိုက်ပါသည်။ မြင်လှည်းပေါ်သို့ တက်စဉ် မြင်ဆုည်းမောင်များလှည်းက အုပ်စု တံ့ခါးရှုက်တို့ဆိတ်ပေးလေ၏။ ၌၌မှ ရွှေ့ခဲ့မှ အပေါ်သို့ တက်ကာ မြင်လှည်းကို မောင်းတွက်ခဲ့လေသည်။

“နှင်းကျောာ စောလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါပဲ၊ မိုးကုန်တာမှ မကြာသော်ဘူး အအေးဆိုလာပြီ”

အန်တိုင်ယူက ဆုတ်တာကို စောဆွဲပို့တိုက်ရှု၏ ပြောလိုက်ပါ၏။ မနောက ရွှေးဝယ်ထားသဖြင့် ရော့သော်ဖွင့်ထားရတာမှို့ အိမ်မှာ Main ခေါ်နေ့ခဲ့ပါ။ သို့လည်းကြာမှာမဟုတ်လာဖြင့် အိမ်ကို

၂၇၄ ၈ ပမာဏ္ဍာဇ်

ဒီအတိုင်းဟင် ဂိတ်ထားခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ညျှက သဒီ phone ပြောနေသလားလို့”

“အင်... ထုတ်ဆေသူကို စူးဖြော်လို့ message ပို့လိုက်တာ ပါ။ သာ့ မအော်သေးဘာနဲ့ phone ခေါ်လို့ ပြောရတာလဲ”

အန်တိုင်ယ်ကို ညျှမိုးလေပြီး တကယ်တန်း ဆက်လာတာ က ‘မော်’ မှာတို့ပါလား၊ မကြားချုပ်သည့်စကားလိုက် ‘စံ’ ဟုနာ ထောင်ခဲ့ပြီး အန်တိုင်ယ်စိတ်ဆင်းခဲ့မှာစိန်း ပြန်မပြောပြုချင်တော့ပါ သော အုတွက်တုပ္ပါယ်မြင် ဘုရားမြော်မြော်က ကြော်ပါသလဲ၊ အပြန်တင်သွေ့ပြီး ‘ချို့’ တိုကတော့ သွာအကြောင်းကို အားပါးတရ ဝေဖော်တော့တာ မဟုတ်ပါလား၊ ကြာတော့လည်း မေ့လိုချွော့မှာပါ။ ခံစာသင့် သလောက် ခဲ့ရပြီးပြီး၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ့ပါ မတွေ့မှုဘဲ သုစိမ်းတွေနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကားနေပြုလိုက်ခဲ့ပေါ်နော်။ ‘နေခိုပ်စံ’ ရဲ့ဘဝံလစ်ဟာနေတဲ့ကွက်လပ်က ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရှု သာ ရှိတော့တာပါလေ။

“ကဲ!... ရောက်ပြီ”

“အထဲထိ သယ်ပေးရမလား အန်တီ”

“နေပါစေ မောင်ရင်... အလုပ်သမားတွေ လာသယ်ပါ လိမ့်မယ်”

တော်အသာ အွေးပြုဗျာ ၂၇၅

“ကျော်များပါပဲနော်”

မြင်ဆုံးချင်ပေးစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ ပြီး ထွက်လာလေ၏။ ဒီရက်ရိုင်း သန်ရှုံးရေးလုပ်မှုညုံပုံ ပြောထားတာဘို့ ခြုံတဲ့မှာလုပ်သမားအုပ်လည်း ရောက်နေပါသည်။ လိုအပ်တာတွေ ကို list လုပ်၍ ထုတ်ထားဘို့ အလုပ်အတွက် မကြန်ကြာတော့ပါ။ အိမ်ထဲထိရှုံး တာဝန်ခွဲပေးလျက် လုပ်ငန်းစလိုက်ရလေသည်။

“ငွေ့သည်တွေက လာတော့မှာတဲ့လား မမလေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခါတိုင်း အွေးမှာ ရောက်လာတတဲ့ကပြီး ဒီနှစ်မှ စောနေတာ့၊ လူလည်းများမယ်တဲ့”

“Motel မဟုတ်ဘဲ နေရာမှာ နိုင်ပြောသားအော်သည်တွေ မတည်ရေားဆို”

“အဲဒါလည်း မှန်တာပဲ၊ ဒါလမဲ့ စံက ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ Hotel စောက်နိုလျာထားပြီသာဘို့ ဒါကို Motel လို့ စာရင်အပြီး မှတ်ဖုတ်ထားပြီသာပါ။ ပြုသုနာမရှိပါဘူး”

“ငွေ့သည် လာ၊ မလာတော့မသိဘူး၊ မနေကတည်းက အိမ်ရှေ့ငါပ်မှာ ရွှေကျိုးစော့ သာခဲ့လေခဲ့”

အန်တိုင်ယ်စကားကြားင့် ရင်ထဲ ဒီတ်ခဲ့ဖြစ်သွားရလေခဲ့၏ အလို့! ဤသို့ ရွှေကျိုးသားတိုင်း ငွေ့သည်လာလေရှိတာ၊ ယုံတ်

Digitized by srujanika@gmail.com

ପିଲାଙ୍ଗ ତିଆରି କରିବାକୁ ଅନ୍ତର୍ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପକ ଏହା ହେଉଥିଲା ।

နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် 'ဟော'။ ဒီမြေကိရောက်လာပြီး ဒါ
နေရာက ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ ဒီဇွန်ဆုံး နှစ်နှစ်တင်းတင်း
ပြည့်တော့မယ်။ ဟိုအရင်အိန္ဒိတုန်းကလို ကျောစိအိတ်လေးလွယ်ပြီး
လက်ထဲမှာ camera ကိုင်တားလို မြန်းဘားကြီးများ ရောက်လာပြီး
မလားဆိုပြီး ရှာဖို့နောက် မျော်လင့်ပါသော်ဘယ်။

ଶିଖେ... 'କୋଣ' ରୟା

ပုဂ္ဂိုလ်တော်မြန်မာရှာက ပုဂ္ဂိုလ်
ရွှေတုန်က ပုပြည်တစ်ယိုင်း၏ ပြောစမှတ်တွင်ခဲ့ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလာ။
“အောင်” ၏ “မောင်” ကဖြင့် အနာများမရှိနိုင်တော့တာ ကြော်ခြား
လော်

မှန်လျက်ရေး၏ မှန်ပြတ်မှုတစ်ဆင့် အပြင်သို့ထဲကြည့်နေဖို့၊ ပေါ်ပေါ်မှုတစ်လျက်သား နို့ဇ်ပါသည့် ကျော်မီဒီယံတိ လည်ပုံးထက် ခွဲထားပါသည့် camera နှင့်လွယ်တစ်ဦး။ အမှန်ပါပဲ ထိုလျေဟာ ‘ဘန်းမြတ်ဒေသဗ္ဗာမောင်’ အစဉ်အမှန်ပြစ်နေလေ၏

ශ්‍රී ලංකා විෂය

‘ତ’ ଶ୍ରୀକୃତେବ୍ୟନ୍ଦ୍ରମଣି ‘ହୋଇ’ ଆବେଳିଲାକେପିଲ୍ଲା.
“ତି! ତି!”

အလေးပြောတင်ထဲ၏ ကားမျှ၏ ဝိဇ္ဇာပြီး သူ ထရိလိုက်
ပါ၏။ စိတ်က အတော်တော်သဖြင့် လူကပါအပြန်လိုနေတော့တာ
ပါ။ ရိုဘွားသည့်ကားပါမဲ့ သူ အရှင်ဆုံးဆင်းပြန်လည်၍ အထုတ်
အရိုး အလေးအပေါ် မပါပါဘဲ ဖို့ပြုပါပါဖြင့် ရွှေ့ကိုလာရတာ
ဖော်တော်လား။

ကောင်းပြီ 'ဘုရားမြတ်ဆောင်မော်' အခါ ဘယ်ကိုထွားမှာ
လဲ၊ အအေးရှိပေသံပြော၊ အဖြောက နှိမ်ဆပါတဲ ငင်းထဲမှ ခြေစုံရပ်၏
အတွေ့ဖြန့်နေမိလေသည်။ ရောက်ချင်အောင်၌ ရောက်လာပေမယ့်
သွားမှုမျဉ်နေရာကိုမှ မသိတော့တော့လဲ။

“ကြောင်း! ကြောင်း!”

“ପୁ!... ମିଳେଥିଲା”

“ဟော!”

သူအမည်ကို ဒေါ်လိုက်သယ်ကြောင့် ဝိသာအားဖြင့် လျှော့ကြည့်လိုက်ပါပဲ။ Taxi သမားကဲ ကားကို ပုတ်ပြေး လက်ယ်ခေါ် နေသဖြင့် မှန်လုံးကားကြီးအနီး၊ သူတွေကိုခဲ့ရမလသည်။ သူကို ဒီပြီ၊ ကလေတွေ သိနေတာများလား။

“မတွေ့တာတောင် အထောက်ကြားပြီ”

“ကျွန်တော်ကို သိလိုလား”

“ဟာဗျာ ... ကြိုးပေါ်ဘကတော့ နောက်နေပြီ၊ အမိန့် outdoor ထွက်တိုင်း၊ ကျွန်တော်ကားကိုပဲ အမြှုတော်စီးတာလေများ၊ မှတ်စီတော့ဘူးလား ညီညာပေး”

“အင်အင်”

“ရင်ငွေ့နွေးနွေးကိုပဲ တန်ဆွားမှာမဟုတ်လား”

“မျှ”

“ရင်ငွေ့နွေးနွေးအီးလေများ၊ ကိုယ်အီးကိုတောင် မမှတ်စီအောင် မူမြေချေရလားမျှ၊ ခင်ပျားကတော့ အုံရောပဲ”

“ရင်ငွေ့နွေးနွေးအီးပဲ”

‘နှုတ်ဗျားမှ သူ တိုးပေါ်တွေ့လိုက်ပါလေ၏’ ‘ရင်ငွေ့နွေးနွေး တဲ့လား။’ အဘယ်မျှ သက်ဝင်လွှာလွန်ပါသည် အမည်လေ

တစ်နာရီသာ စွဲပါယာ ၁၂၃

ပါလဲ။ ရင်ထဲမှာ တကယ်လိုက်ပါတယ် နွေးတွေးလာသည့်နှင့် ခံစားလိုက်ရ လေသည်၊ နတ်ပါသောကြား အိမ်ကိုပါသိနေသည့် Taxi သမားနှင့် ဆုအောင် ဘုရားသိကြား နတ်အောက်တွေ ‘ကယ်မ’ ပေလိုပါပဲ။

“စုံ ... စုံရော ဆုဖြစ်လေသာမဟုတ်ပဲ”

“ဆရာမနဲ့က ပျော်မှတော့ မကြခတဲ့ ဆုပါတယ်။ ရားသာ အားဖြင့် ဆရာမက ပြို့တွေ့လျှော့ဆုံး စီးပွဲတယ်”

“ဆရာမ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အော့ ... ဆရာမက သူ့ပါဝါးနှင့် တော့ ဘော်ရုံးနဲ့ လွှာသိဘူး ကိုပေါ်ရခဲ့ပဲ။ ဆရာမစာရေးဘာ တစ်နှစ် ကျော် ကြောနေပြီ။ ကလောင်နာမည်က ပုံစံပို့တွေ”

“များ! ... ဟိုလေ ကျွန်တော်သွားမှာဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာမနွေးနှုန်းပဲ အိမ်ကိုပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်မျှ၊ ဟောဒီလမ်းထဲမှာပဲ”

လျှော့ပြုလာသူ ရင်ထဲတို့သွားခဲေသာ့ကြား Taxi က လေးကြားအဆုံးထိ ရောက်လာလေတော့၏၊ ကားပေါ်မှုဆင်းကာ ကားခု ရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။ သစ်ပင်တို့ပြင့် အုံဆိုင်အြိမ်လက်နေပါသည်။ တစ်ထပ်တို့က်လောက့် ခြေမှုပြင်နေရမလေ၏။ ဒါ သူနှင့် ‘ခဲ့’ နဲ့ “ရင်ငွေ့နွေးနွေးအီးပဲ” တဲ့လား။

၌တဲ့ခါးအသေးလေးစကို ကလန္ဒဗုံး၍ ခြုထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ
လဲ၊ အုတ်ခဲ့ခဲ့ထားပါသည် လမ်းကျွန်းလေအတိုင်း တိုက်ပုလေးရှိ၊
ရာထံ သူ ဖြည့်ဖြည့်ချင်း လျှောက်လာခဲ့မိလေသည်။ ခြုထဲမှာ
သစ်ပင်ပန်းပင်တို့က နှင့်ဆက်တို့ရင်း ပွင့်လန်နှစ်နှစ်နောက်လောက်။

အိမ်တံခါးရှူမှာ သူ ခြုစုရပ်လိုက်ပါ၏။ တံခါးခေါက်ရမှာ
လာ။ မဟုတ်သေးပါ။ ဒီဖြင့် bell နှင့်ရမှာလား။ ဒီလည်းမဟုတ်
သေးဘူး ထင်ပါရဲ။ အောင်သည်မဟုတ်သည့်သူက ဒီအိမ်ကို တံခါး
ခေါက်ပြီး ဝင်ရမှာမှ မဟုတ်တာလဲ။

အကျိုအိတ်ကော်ထဲမှ လော့တံလေးကို နှိုက်ပုလိုက်ပြီး ပေးစွဲ
lock ကို လှည့်ဖွဲ့ဖြစ်သေးပါ။ မှန်ပါရဲ့လား။ ဒီစုအိမ်တံခါးအသေး
လေးဖြစ်ပါသေား။ ပိတ်ထဲမှ အခါခါ ဆုတောင်းလျက် သော့ဂုဏ်ကို
ထည့်ကာ မျက်စီစုစိတ်၍ လှည့်လိုက်ပါပါ၏။

“ရူဇောက်!”

ရင်ထဲမှ ဒီနေ့ခနဲဆောင်းခုနှင့်သံနှင့်အတွေ့ မျက်စီပြန်ဖွင့်လျက်
သူ ပြီးလိုက်ပါပါသည်။ နောက်ခုံးတော့ နောက်ခုံးတော့ Time
machine (အချိန်ကုန်ပြောင်းခဲာက်) လို သူ အတိတ်နေရာကို ပြန့်
ရောက်လာခဲ့ပြီး၊ Doorlock ကိုလှည့်ဆုံး၍ အိမ်ထဲသို့ သူဝင်လိုက်နောက်
၏။ အိမ်ထဲမှာ ဘာသံမှမကြားရပါဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အိမ်ပြတ်ငပ်းပေါက်ထွေကို လျှောက်ဖွဲ့လိုက်သွေ့င့် အပြင်မှ
နေရာ၏ခြော်က အိမ်ထဲသို့ ဖြေ၍ ဝင်လာလေ၏။ အောင်ခန်းနှစ်ထာက်
ရှိအနပါသည် (မျက်လွှာချထားသည်) ‘စံ’ ငါးတော်ပုံကို သာဝေးကြည့်
မိပါသည်။ အဘယ်မျှ အပြင်ကင်းဝင်လွန်ပါသည် အလှရှုစ်လေးပါပဲ့။

အတွင်းဘက်သို့ ဆက်ဝင်လာကာ ဒီအိမ်ရောက်သည်
အထိ လူနိုင်မှုပင် မတွေ့ရပါလေ။ ကြည့်ရတာ အပြင်ထွေကိုသွားကြ
တာထင်ပါရဲ။ ရေခဲသော်လှေကိုဖွဲ့စိုက်၍ အထဲမှာ ပစ္စည်းတွေအပြည့်
ပြည့်ထားလေ၏။ ဒီဖြင့် ‘စံ’ က ဘယ်ကိုမျှး သွားတာပါလိမ့်။

အိမ်ခန်းရှိရာဆိုသို့ သူလျှောက်ခဲ့ပါ၏။ မင်္ဂလားမောင်နှဲတော်ပုံ
က သူရှင်ကို နှင့်သွားခဲ့တာအမှန်ပါ။ ခုတင်ထုက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး
တော်ပုံကို ရှင်ခွှေ့ထဲ ပွဲဖောက်ထားလိုက်ပါလေ၏။ နှစ်အပြည့်ကိုထား
ပါသည့် သူတော်ပုံတို့ကို ‘စံ’ နောက်ကြည့်နေခဲ့ပါသလား။

ဖြစ်ရလေ ‘စံ’ ရယ်။

‘မောင်’ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကာလရှည့်ကြီးမှာ ‘မောင်’
ကို ပြန်လာနိုင်ဖြင့် နောက်မျော်ကိုပြီး စောင့်စားနေခဲ့တာပေါ်နေ။

ခုတင်ထုက်မှာပင် camera နှင့် ကျော်မှုအိတ်ကို သူတင်
ထားလိုက်ပါ၏။

“ဟဲ!... အိမ်တံခါးပွင့်နေတယ်။ ပြတ်ငပ်းပေါက်လွှာချေပဲ”

● ပဟသန္တာယ်

“သောက ဒီထဲမှာပရှိတာ အနိတ်ငယ်ရဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ”

တို့ဆုံးသွေအသံလေးက သူရင်ကို တုန်တိုးပြင့် အခုန်မြင် စေလေးလေ၏၊ ခုတင်ထက်မှ ထံရပ်ကာ အခန်းဝပ် လျောက်ခဲ့လျှင် ခြေသံတရုပ်ရှုပ်ကို ကြားလိုက်ရမလသည်။ ဒါ ‘မောင်’ သိပ်ချေခဲ့တဲ့ ‘စံ’ ရဲခြေသံလေးတဲ့လား။

“ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ”

“ရုလောက်!”

“အမယ်လေး!”

ရှုပ်တရာ်၏ အခန်းတံ့သို့ ဖွဲ့စွဲလိုက်သွားပြင့် သူမ လန်းသွား ရပါ၏။ အခန်းဝမှာရှုပ်နေပါသည် သူကို အုံသွေမြင်သာကိုစွာဖြင့် ငောက်နှစ်လေးလေသည်။ ဒါ အိပ်မက်များလား၊ မကြာခဏ ပြုပ်မက်များ သည် အိပ်မက်တွေထဲကအတိုင်းစို့ ယုံရာက်ခက်ပါပဲ။

“စံ”

“ဟင်!”

“မောင်ပါ”

ဘုရားရေး! တကယ်ပဲ ‘စံ’ ၏ ‘မောင်’ ရောက်လာတာထဲ လား၊ ရှာက ဘာမှမပြုနိုင်တော့တဲ့ အရှုပ်တံ့ရှုပ်နှင်း ရှုပ်နေပါ၏။

တစ်ခုသော ဇွဲပြုများ ① ၃၂၃

သူက သူမရပ်နေသည့်နေရာခါ လျောက်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ် လောက် ထင်းကျပ်စွာ ပွဲ့က်ထားလိုက်လေသည်။

“မောင် ... မောင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်အစ်ပါ”

“မောင် တကယ်ပဲ ပြန်လာတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင့်မှာ ပြောစရာပေ့ အများကြီးရှုံးနေတယ် စံ။ မောင်၊ ပြင်းထန်တဲ့ Accident တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီး ...”

သူ တတ္တ်တွတ် ရှုပ်ပြုနေသည်က သူမနာတဲ့မှာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပါပဲ။ လွှားဆွာတ်နေခဲ့ရပါသည့် ရင်္ဂါးကျယ် ကြီးထဲမှာ ဝမ်းယော်တန်သုံး နိုးလိုက်စီလေတော့တဲ့။ တော်းဘာရှိမှာ မကြားလိုတော့ပါ။ ‘စံ’ ဘဝမှာ ‘မောင်’ သာ စာဝှေရရှိနေခဲ့ရင် ပြုပြည့်စုံသွားပါပြီလေ။

ထော်စာလျက် ...

28th June 2016
PM (3:37)